

BESZÉLGETÉSEK ISTENNEL

• szokatlan párbeszéd •

Második könyv

Neale Donald Walsch

1997

2000

2005

www.feny-angyalai.hu
www.cosmic-people.com

BUDAPEST, 2000

*A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Neale Donald Walsch / Conversations with God
An Uncommon Dialogue - Book 2*

Ajánlom könyvemet a következőknek:

*Samantha
Tara-Jenelle
Nicholas
Travis
Karus
Tristan
Devon
Dustin
Dylan*

*Több ajándékot kaptam tőletek,
mint amennyit valaha is adtam nektek.
Nem voltam az az apa, aki szerettem volna lenni.
De várjatok: még semmi nem ért véget !
Folyik a munka.*

Köszönetnyilvánítás

A köszönetnyilvánítások élére mindig odakíváncsozok. Az, Ami Minden és minden dolgok Forrása, beleértve ezt a könyvet is. Van aki Istennek hívja, ahogy én magam is, de nem számít, hogy minek nevezzük. A Forrás mindig volt, van, és mindig is lesz. Mindörökkön örökké.

Másodsorban szeretném megköszönni, hogy olyan csodálatos szüleim voltak, akiken át megkaptam az Istentől fakadó életet, és életem legfontosabb emlékei áramlottak felém. Anyám és apám együtt nagyszerű csapatot alkottak. Ezzel nem minden külső szemlélő értene egyet, de ők ketten nagyon világosan látták. „Átok”-nak és „Méreg”-nek nevezték egymást. Anya azt mondta, apa kész átok, és apa azt mondta, anya méreg, amelynek nem tud ellenállni.

Anyám, Anne nagyszerű ember volt; végtelenül együttérző, mélyen megértő asszony, kifogyhatatlan türelemmel és csöndes bölcsességgel. Oly erős volt Istenbe vetett hite, hogy halála előtt a fiatal pap, aki a római katolikus egyház szertartása szerint feladta neki az utolsó kenetet (és szemmel láthatóan idegeskedett), csodálattól remegve jött hozzám anyám halálos ágyától. „Édes Istenem - suttogta - Ő vigasztalt engem !“

Csöppet sem lepett meg.

Apám, Alex a kedves fickók vajmi kevés tulajdonságával büszkélkedhetett. Heves volt és goromba, megbotránkoztatón nyers, és mondják, hogy gyakran kegyetlenkedett, különösen anyámmal. Nem áll szándékomban ítélni fölöttem emiatt (vagy bármi egyéb miatt); anyám sem tette, sőt, még utolsó szavaival is dicsérte, és nem tudom elképzelni, miként szolgálna a javamra, ha figyelmen kívül hagynám anyám intelmét, miszerint vannak dolgok, amiken túl kell tennünk magunkat.

Apámnak azonban számtalan jó tulajdonsága is volt. Rendületlenül hitt az emberi lélek megfellebbezhetetlenségében, és világosan látta, hogy a körülményeket nem lehet panaszkodással megváltoztatni, csak ha az ember kezébe veszi az irányítást. Arra tanított, hogy bármit megtehetek, amit a fejembe veszek. Bízást támaszkodhatott rá a felesége és a családja, és támaszkodott is a legvégsőig. Mindig kiállt az álláspontja mellett, sosem változtatta véleményét aszerint, merről fúj a szél. Soha nem törődött bele a nemleges válaszokba egy olyan világ részéről, amely mindenkit maga alá akar gyűrni. A legválságosabb helyzetekben is azt ismételte: „ugyan, semmi az egész”. Magam is ehhez a mantrához folyamodtam, valahányszor rossz irányt vett az életem. Mindig bevált.

Csöppet sem lepett meg.

Kettőjüktől kaptam bátorítást és ösztönzést ahhoz, hogy mindentől függetlenül bízzak önmagamban, és feltétel nélkül szeressek mindenkit.

Előző könyvemben köszönetemet fejeztem ki családom más tagjainak és barátaimnak, akik nagyban hozzájárultak életem alakulásához, és teszik ezt mind a mai napig.

Szeretnék ugyanitt megemlíteni két különleges embert, akik az első könyvem megírása óta léptek be az életembe, és rendkívüli hatással voltak rám. Dr. Leo és Mrs. Letha Bush mindennapi életükkel mutatták meg nekem, hogy azokban a pillanatokban nyerjük el az élet legnagyobb jutalmát, amikor önzetlenül gondoskodunk családjunkról és szeretteinkről, amikor törődünk barátainkkal, amikor kedvesek vagyunk a rászorulókkal, amikor szívesen látunk

vendégül mindenkit, amikor hitet és szeretetet táplálunk egymás iránt. Sokat okultam a példájukból, és mélységesen megihlettek.

Ugyanitt szeretném hálámat kifejezni többi tanítómnak, azoknak az angyaloknak, aki Isten üzenetével érkeztek, és amiről most már világosan tudom, hogy meg kellett hallgatnom. Néhányuk személyesen érintett meg, néhányuk a távolból, és néhányuk a Mátrix oly távoli pontjairól, hogy talán nem is tudnak (legalábbis nem tudatosan) a létezéséről. Energiájuk mégis táplálta a lelkeimet. Akadnak közöttük filozófusok, politikusok, írók és útítársaim az Ösvényen. Hozzájárulásuk a Kollektív Tudathoz az évek során elősegítette egy olyan bölcsesség-kincs megteremtését, amely Isten szelleméből fakad, egyszersmind fel is építi azt. Tudom, hogy a Beszélgetések Istennel anyaga ebből a forrásból fakad.

A valamennyi tanítómnak szóló általános köszönetnyilvánításomon kívül szeretném hálámat kifejezni a következő személyeknek mindazért, amit tettek értem.

Ifj. Ken Keyesnek... akinek meglátásai ezrek életét érintették (így az enyémet is); csodálatos hírnök volt.

Dr. Robert Muellernek... akinek a világbékéért folytatott munkássága áldást hoz mindannyiunkra. Több mint fél évszázadon keresztül táplálta új reményekkel és látványos eszmékkel ezt a bolygót.

Dolly Partonnak... akinek zenéje, mosolya, egyénisége az egész nemzet áldása, és aki oly gyakran örvendeztette meg a szívemet, olyankor is, ami-

kor máskülönben össze volt törve, és és biztos voltam benne, hogy soha többé nem lehet megörvendeztetni.

Terry Cole-Whittakernek... akinek észjárása, bölcsességei, meglátásai, életöröme és makulátlan tisztessége példaként és mércéként állnak előttem mióta csak megismertem.

Neil Diamondnak... aki a lelke mélyéig hatolt művészetéért, és ugyanígy az én lelke mélyére is, és megérintette egy egész nemzedék lelkét. Lenyűgöző a tehetsége, akárcsak az az érzelmi nagyvonalúság, amellyel mindenkivel megosztotta.

Thea Alexandernek... aki írásaival ráébresztett, hogy az emberi érzelmeket korlátok, sértődés, titkolózás, keserű féltékenységek nélkül, elvárásoktól mentesen is ki lehet fejezni. Újra beoltotta a világba az elvárás nélküli szeretet és a kötetlen szerelem fáradhatatlan szellemét, és méltó helyére emelte legtermészetesebb vágyunkat a szexualitás iránt - így tette ismét csodálatossá, gyönyörűvé és ártatlanul tisztává.

Robert Rimmernek... aki pontosan ugyanezt tette.

Warren Spahnnak... aki arra tanított, hogy az út a tökéletességhez az élet bármely területén azt jelenti, hogy a legmagasabbra kell állítani a mércét, és soha nem szabad alább adni. Követeljük a legtöbbet önmagunktól, még akkor is amikor észrevétlenül teljesíthetnénk kevesebbet is (sőt, főleg akkor). Az élet hőse, soha nem ingott meg, amikor tökéletességre törekedett, függetlenül attól, mennyit kell küzdenie érte.

Jimmy Carternek... aki bátran ragaszkodik ahhoz, hogy olyan nemzetközi politikát folytasson, amelyben nem politizál, hanem azt teszi, amit a szíve diktál, és amiről tudja, hogy a Legfelsőbb Törvény szerinti. Ezzel a fuvalatnyi friss levegővel nemigen tud mit kezdeni ez az áporodott világ.

Shirley MacLaine-nek... aki bebizonyította, hogy az értelem és a szórakoztatóipar nem zárják

ki egymást, hogy fölébe tudunk kerekedni a közhelyszerűségnek és a szürkeségnek.

Oprah Winfrey-nek... aki ugyanezt cselekszi.

Steven Spielbergnek... aki ugyanezt cselekszi.

George Lucasnak... aki ugyanezt cselekszi.

Ron Howardnak... aki ugyanezt cselekszi.

Hugh Downsnek... aki ugyanezt cselekszi.

És Gene Roddenberrynek... akinek a lelke hallja mindezt, és mosolyog... mert ő törte az utat, kockáztatott, kiállt a szakadék legszélére, és felderítette az érintetlen vidékeket.

Kincset érnek ezek az emberek - ahogy mi valamennyien. Ugyanakkor sokunktól eltérően úgy döntöttek, hogy bőségesen adakoznak Énjük kincseiből. Hogy kockára tegyék mindenüket, hogy elveszítsék magánéletüket, feladják a személyes világukat, csak hogy adhassanak magukból: abból, Akik Valójában Ők. Azt sem tudják, milyen fogadtatásra talál az ajándékuk. Mégis odaadták.

Köszönettel tartozom ezért nekik. Köszönöm mindannyiótoknak. Jó-voltotokból gazdagabb lett az életem.

(0)

BEVEZETŐ

Rendkívüli dokumentumot tart a kezében az olvasó.

Isten üzenetét, melyben soha nem látott, társadalmi, szexuális, oktatási, politikai, gazdasági és teológiai forradalmat javasol a bolygónkon.

Ez a javaslat nem tőlünk függetlenül született meg; éppen ellenkezőleg, a mi vágyainkból fakad. Hogy jobb életet szeretnénk teremteni mindenki számára, hogy emelni akarjuk tudati szintünket, hogy új világot keresünk. Isten nem fog minket elítélni, bárhogyan is döntsünk, de ha hallgatunk rá, megmutatja, hogy váltsuk valóra. De nem fogja ránk erőltetni az akaratát. Sem most, sem máskor.

Ennek a könyvnek a szavait egyszerre találom lebilincselőnek, felzakla-tónak, ösztönzőnek és felemelőnek. Lebilincselőnek abban az értelemben, hogy céljuk és hatásuk hallatán elakad a lélegzetem. Felzaklatnak, mert szembesítenek önmagammal, szembesít mindannyiunkat az emberi nemmel. Ösztönzőek, mivel olyan kihívás elé állítanak, amilyennel még soha nem találkoztam. Annak a kihívását, hogy jobb és nagyszerűbb legyek mint eddig voltam, hogy egy olyan világnak legyek a forrása, amelyben soha többé nem tartozik az emberi élethez a harag, a kicsinyes féltékenység, nem fordulnak elő szexuális zavarok, gazdasági igazságtalanságok, az oktatás mindennapos átverései, a társadalmi egyenlőtlenségek és a politikai titkolózások, megtévesztések és a hatalmi harcok. És felemelők, mert azt mondják hogy mindez lehetséges.

Fel tudunk építeni ilyen világot ? Isten szerint igen, és mindössze annyit kell tennünk érte, hogy megteesszük.

Ez a könyv párbeszéd Istennel. Egy háromkötetes mű második része, amely az Istennel több mint öt éve, és mindmáig tartó beszélgetést rögzíti.

Meglehet, kételkedtek benne, hogy Isten szavait adom tovább, de számomra ennek nincs jelentősége. Csak az a fontos, hogy van-e értéke az anyagnak, érthetőbbé tesz-e dolgokat, hozzásegít-e a megvilágosodáshoz, felébreszti-e vágyakat, és hogy okoz-e valamilyen gyümölcsöző változást a mindennapjainkban. Isten tudja, valaminek meg kell változnia. Nem folytathatjuk tovább úgy, mint eddig.

A Beszélgetések Istennel trilógia 1995 májusában született meg, amikor

megjelent a sorozat az első kötete. Az a könyv főleg személyes kérdésekkel foglalkozott, és elmondhatom, hogy alapvetően megváltoztatta az életemet. Sok-sok életet megváltoztatott. Néhány hét alatt elképesztő sikert aratott, hihetetlen példányszámban fogyott. Megjelenésének első évében tizenkétezer példány kelt el havonta, azután pedig tovább emelkedett ez a szám. A könyv szerzője szinte ismeretlen volt - és ez a tény még átütőbb erejűvé tette.

Mélységes hálát érzek azért, hogy részese lehetek ennek a folyamatnak. Boldoggá tesz és meglelégedéssel tölt el, hogy oly sokan találtak értéket e műben, és hasznosították valamilyen módon az életük során.

Pedig eleinte kifejezetten meg voltam rémülve. Felötlött bennem, hogy bolondnak fognak tartani, vagy feltűnési viselkedésben szenvedő örültnek. A legjobban azonban attól tartottam, hogyha tényleg elhiszik, Isten maga mondta tollba a szöveget, akkor valóban megfogadják a benne foglalt tanácsokat. Hogy miért félttem ettől ? Egyszerű. Aggódtam, hátha tévedés mindaz, amit leírtam.

Aztán sorra érkeztek a levelek. Levelek a világ minden tájáról. És akkor megérezttem, hogy így helyes, hogy pontosan ez az, amit a világnak hallania kell.

Természetesen, nincsen „helyes” és „helytelen”, „igaz” vagy „téves”, csupán létünk viszonylagosságában. A könyv tehát abból a szempontból „helyes”, hogy Kik és Mik Akarunk Lenni ezen a bolygón.

Most itt a második kötet, és érzem, hogy ismét felélednek a félelmeim. Ez a könyv egyéni életünk nagyobb szabású kérdéseivel foglalkozik, valamint az egész világot érintő geofizikai és geopolitikai kérdésekkel. Ilyenformán ez a kötet sokkal több olyan állítást tartalmaz, amivel, feltételezem, az átlagos olvasó nem ért majd egyet. Ezért félek. Attól félek, hogy nem fog majd tetszeni. Attól félek, hogy hibáztatni fogtok érte. Attól félek, hogy darázsfészekbe nyúlok. És félek, megint csak elfog a félelem, hátha mindenben tévedek.

Persze, okosabb is lehetnék annál, hogy féljek. Elvégre elolvastam a saját első kötetemet is, nem igaz ? Na ugye. Már megint a kételkedő, bizonytalankodó, visszakozásra kész emberi mivoltom. Pedig ezeknek a jegyzeteknek a nyilvánosságra hozatalával, nem az a célom, hogy felrázzam az embereket. Egyszerűen szeretném őszintén, és minél pontosabban továbbadni mindazt, amit kérdéseimre válaszolva Isten elmondott nekem. Megígértem Istennek, hogy megteszem, és nem szeghetem meg ígéretemet.

Ti sem szeghetitek meg az ígéreteteket. Nyilvánvaló, hogy pusztán emberi létetekkel megígértétek, hogy egy örökké változó világban nem ragaszkodtok csökönyösen bizonyos vélt álláspontokhoz. Nyilvánvaló, hogy szeretnétek folyamatosan gyarapodni. Az efféle

könyvet csak ezzel a szándékkal lehet kézbe venni.

*Együtt vagyunk tehát. És nincs félnivalónk. Azok vagyunk, amik és akik: ennek eredményeként azt tesszük, amit teszünk. Ha ehhez az egyhez hűek maradunk, akkor semmitől nem kell tartanunk. Ti is, én is üzenetet közvetítünk. Ha nem azt tennénk, én nem jegyezném le mindezt, és ti nem olvasnátok. Hírnökök vagyunk. Meg kell bizonyosodnunk arról, hogy világosan értjük a **Beszélgetések Istennel** üzenetét. Továbbá be kell építenünk ezt az üzenetet az életünkbe. Valamint továbbítanunk kell az üzenetet; a saját példánk egyszerű és világos módszerével el kell juttatnunk az üzenet igazságát mindazokhoz, akiknek megérintjük az életét.*

*Szívből örülök az elhatározásoknak. Sokkal könnyebb és sokkal élvezetesebb veletek mint nélkületek. Menjünk hát együtt végig ezeken az oldalakon. Néhol kissé kényelmetlen lesz. Nem úgy, mint az **Első könyvben**. Abban Isten átkarolt, meleg ölelését ott érezhettük a vállunkon. A **Második könyvben** Isten szeretete mit sem változik, ám ezúttal kicsit mintha meg is rázná a vállunkat. Felébreszt. Ösztönöz, hogy eljussunk a következő szintre.*

Mindig van egy következő szint. A lelketek, a legdúsabb élményekért és tapasztalatokért erre a világra látogató lelketek azt kívánja, hogy ne pihenjete meg. És bár a döntés a ti kezetekben van, a lelketek arra vágyik, hogy soha ne váljatok elbizakodottá vagy önelégültté, sem közönyössé. Mert túl sokat kell változtatni a világotokon, túl sokat kell megteremtenetek önmagatokból. Mindig emelkedik előttünk egy újabb hegy, melyre fel kell hágni, vannak felfedezésre váró határok, legyőzni való félelmek. Mindig van egy nagyszerűbb hely, egy átfogóbb gondolat, egy lenyűgözőbb látomás.

Úgyhogy, ha ez a könyv kissé kényelmetlenebb lenne az elsőnél, csak ragaszkodjatok a nyugtalansághoz. Kapaszkodjatok meg, ha a csónakot dobálni kezdi a tenger. Aztán éljete a felvázolt új gondolatrendszer szerint -vagy még jobb, ha a saját megélt életek példáján és csodáin keresztül magatok teremtitetek meg.

*Neale Donald Walsch
Ashland, Oregon,
1997 májusa*

Köszönöm, hogy eljöttél. Köszönöm, hogy itt vagy.

Igaz, hogy megbeszéltük a találkozót, mégis megtehetted volna, hogy nem jössz el. Dönthettél volna úgy is. Ám igaz boldogságomra azt választottad, hogy itt leszel a megbeszélt órában, a megbeszélt helyen, hogy kézbe vedd ezt a könyvet. Köszönöm.

Nos, amennyiben önkéntelenül cselekedtél, anélkül, hogy tisztában lennél azzal, hogy mit cselekszel és miért, ez az egész titokzatosnak tűnhet számodra, és helyénvaló lenne egy kis magyarázat.

Először is vedd észre, hogy ez a könyv az egyedül megfelelő időpontban lépett az életedbe. Ezt talán még nem tudod, de amikor túljutsz a rád váró tapasztalaton, teljes bizonyossággal tudni fogod. Minden tökéletes sorrendben következikbe, és ez alól ennek a könyvnek a megjelenése sem kivétel.

Amit a kezekben tartasz, pontosan az, amit kerestél, amire már nagyon régóta vágytál. Ez a könyv a legújabb, könnyen lehet, hogy némelyikőtök számára a legelső valódi kapcsolat Istennel.

És valóban kapcsolat, és a lehető legvalódibb.

Rajtam keresztül Isten ténylegesen hozzátok fog szólni. Ezt néhány évvel ezelőtt nem mertem volna kimondani, de most, hogy megtörtént, meggyőződhettem róla, hogy lehetséges. Nem csak lehetséges, hanem folyamatosan meg is történik.

1992-93-ban történt meg először, hogy beszélgettem Istennel a nevetekben. Egy dühös levelet írtam Neki, amelyben arról faggattam, miért a hiábavaló küszködés és kudarc emlékműve az életem; a szerelmi kapcsolataimtól, az életem munkáján, a gyermekeimhez való kapcsolaton keresztül az egészségemig mindenben csak küzdelem és kudarc jutott osztályrészemül. Az Istenhez szóló levelemben arról faggattam, miért kell ennek így lennie, és miként tudnám működőképessé tenni az életem.

Legnagyobb megdöbbenésemre, levelemre választ kaptam.

*Hogy hogyan kaptam választ, és hogy ez a válasz mit tartalmazott, könyvvé állt össze, amely 1995 májusában jelent meg **Beszélgetések Istennel (Első könyv)** címmel. Talán hallottatok róla, esetleg olvastatok is. Ha így van, semmi szükség a további bevezetőre.*

*Ha nem ismeritek az **Első könyvet**, remélem, hamarosan elolvassátok, mert számos olyan kérdés kerül benne terítékre, ami ebben a könyvben nem szerepel. Ha kérhetnék egy ajándékot Istentől a világ számára, azt kérném, hogy juttassa el mindenkinek az első kötet üzenetét. Stílusosan. Isten ezt már meg is tette.*

Remélem tehát, hogy miután elolvastátok ezt a könyvet (vagy éppen mielőtt még befejeznétek), elhatározzátok, hogy elolvassátok az elsőt. Ez csupán döntés kérdése, ugyanúgy, ahogy a pusztán elhatározás juttatott el titeket ezekhez a szavakhoz is. Csakis a Döntés teremti meg minden tapasztalatot, amiben részetek van. (Ezt a gondolatot is részletesen kifejti az a bizonyos első könyv.)

A második kötet ezen kezdő sorait 1996 márciusában vetettem papírra, hogy rövid bevezetővel szolgáljak a soron következőkhöz. Az első könyv anyagához hasonlóan, az alábbiak is egyszerűen érkeztek. Egyszerűen felírtam a soron következő kérdést egy üres papírlapra, általában az elsőt, ami eszembe jutott. Alig írtam le a kérdést, már meg is fogalmazódott a válasz a fejemben, mintha Valaki a fülemben súgta volna. Diktálták !

* * *

1993. Húsvét vasárnapja van, és az utasításnak megfelelően itt vagyok ceruzával a kézben, előttem írótübbel, és készen állok, hogy belevágjak.

Isten kért meg rá, hogy itt legyek. Találkozónk volt.

Ma kell elkezdenünk a **Második könyvet**, annak a trilógiának a második kötetét, amelyet Isten és Én és ti valamennyien együtt tapasztalunk meg.

Egyelőre fogalmam sincs, miről fog szólni ez a könyv, arról sem, hogy milyen konkrét témákat fogunk érinteni - hiszen ez a könyv nem áll készen a fejemben. Nem is lehet. Nem én döntöm el, mi kerül bele. Nem én, hanem Isten.

1992 Húsvét vasárnapján, Isten párbeszédet kezdett velem. Tudom, nevetségesen hangzik, de így történt. Nemrég fejeződött be ez a párbeszéd. Utasítást kaptam, hogy pihenjek... és hogy a mai napon vissza kell térnem a beszélgetéshez.

Nektek is találkozótok van. Most zajlik. Remélem, világos számotokra, hogy ez a könyv nem csak nekem íródik, hanem rajtam keresztül nektek is. Nyilván már régóta keresitek Istent és az Istentől érkező üzenetet. Én is.

Ma együtt fogjuk megtalálni Istent. Külön-külön nem lelhetjük meg. Úgy értem, nem fogjuk meglegelni Istent addig, míg külön vagyunk. Mert az első lépés ahhoz, hogy rájövünk, soha nem szakadhatunk el Istentől, hogy rájövünk, nem szakadtunk el egymástól. Míg nem ébredünk rá, és nem tudjuk, hogy mindannyian Egyek vagyunk, addig nem jöhetünk rá és nem tudhatjuk, Egyek vagyunk Istennel is.

Isten soha nem szakad el tőlünk. És mi sem Istentől, akármit hiszünk is

Elterjedt téveszme azt hinni, hogy elkülönültünk egymástól. A legrövidebb út Istenhez, az egymáshoz vezető út. Ha felhagyunk a bujkálással egymás elől. És önmagunk elől.

A leghamarabb úgy hagyhatunk fel a bujkálással, ha igazat mondunk. Mindenkinek. Mindig.

Kezdjétek el igazat mondani ! Itt és most - és soha ne hagyjátok abba. Kezdjétek azzal, hogy önmagatokról mondtok igazat önmagatoknak. Aztán mondjatok igazat önmagatoknak másokról. Aztán mondjatok igazat önmagatokról másoknak. Aztán mondjatok igazat másnak önmagáról. Végül mondjatok igazat mindenkinek mindenről.

Ez az **Igazmondás öt szintje**. Az ötágú út a szabadsághoz.

Ez a könyv az igazságról szól. Nem az én igazságomról, hanem Istenéről.

Alig egy hónapja ért véget első párbeszédünk. Gondolom, ez is ugyanúgy fog zajlani mint az első. Vagyis én kérdezek, és Isten válaszol. Úgyhogy meg is kérdezem Istent:

Isten, így fog ez zajlani ?

Igen.

Gondoltam.

De ebben a könyvben lesznek olyan kérdések, amelyeket én fogok felvetni, anélkül, hogy te kérdeznél. Erre az első könyvben nemigen akadt példa, amint azt te is tudod.

Igen. De miért ez a változtatás ?

Mert ez a könyv az én kérésemre íródik. Én kértelek meg rá, ahogy ezt te magad is említetted. Az első könyvet te magad kezdted el.

Az első könyvhöz voltak terveid. Ehhez a könyvhöz nincsenek, attól eltekintve, hogy az akaratom szerint cselekedj.

Így igaz.

Hidd el, nagyon jó így cselekedni. Remélem, te is, mások is, gyakran fogtok így tenni.

Én azt hittem a te akaratom, az én akaratom is. Hogyan ne cselekednék aszerint, ha egyszer az enyém is ?

Ez ravasz kérdés, és nem rossz ötlet ezzel kezdeni. Egyáltalán nem rossz ezzel kezdeni ezt a párbeszédet.

Menjünk csak vissza néhány lépéssel. Soha nem mondtam, hogy az Én akaratom a te akaratom lenne.

Dehogynem. Az előző könyvben magad mondtad: „A te akaratom Isten akarata”.

Valóban. De ez nem ugyanaz.

Már hogy ne lenne ugyanaz ? !

Amikor azt mondom, hogy „a te akaratom Isten akarata”, az nem ugyanaz mint „az Én akaratom a te akaratom”.

Ha mindig az Én akaratom szerint cselekednél, semmit sem kellene tenned a megvilágosodás eléréseért. Már a végére is értél volna a folyamatnak. Már ott tartanál.

Ha egyetlen napig semmi mást sem tennél, csak az Én akaratom szerint cselekednél, eljutnál a megvilágosodásig. Ha az Én akaratom szerint cselekedtél volna, amióta csak élsz, aligha kellene ezzel a könyvvel foglalkoznod.

Nyilvánvaló tehát, hogy ez idáig nem az Én akaratom szerint cselekedtél. Az az igazság, hogy többnyire foglalkodsz róla, mi is az Én akaratom.

Fogalmam sincs ?

Nincs bizony !

Akkor miért nem mondd meg, hogy mi az ?

Megmondom. De egyszerűen nem figyelsz. Ha figyelsz, akkor nem hallod meg. Ha viszont meghallod, nem hiszed el, amit hallasz. Ha meg elhiszed, amit hallasz, nem követed az utasításokat.

Azt állítani tehát, hogy az Én akaratom a te akaratom, bizonyíthatóan téves.

A te akaratod viszont az Én akaratom. Először is, mert tudom, mit akarsz. Másodszor, mert elfogadom. Harmadszor, mert magasztalom. Negyedszer, mert szeretem. Ötödször, mert az enyém, és a sajátomnak tekintem.

Ez annyit tesz, hogy szabad akaratod van azt tenni, amit akarsz, és hogy az akaratodat a magamévá teszem a feltétel nélküli szeretet révén.

Ugyanezt kellene tenned ahhoz, hogy az Én akaratom a tiéd legyen.

Először, tudnod kellene, mit akarok. Másodszor, el kellene fogadnod. Harmadszor, magasztalnod kellene. Negyedszer, szeretned kellene. Ötödször, a sajátodnak kellene tekintened.

Fajtátok egész történelme során alig néhányan tudták ezt következetesen véghezvinni. Egy maroknyian **majdnem** mindig megtették. Elég sokan viszonylag gyakran. Még többen jó néhányszor. És mindannyian megtették nagy ritkán, néhányan viszont sohasem.

Én melyik csoportba tartozom ?

Számít ez ? Melyik csoportba szeretnél tartozni **mostantól kezdve** ? Nem ez a megfelelő kérdés ?

De igen.

És mi a válaszod ?

Szeretnék az elsőbe tartozni. Szeretném ismerni a Te akaratodat, és mindenkor annak megfelelően cselekedni.

Ez dicséretes, üdvös, ajánlatos - és valószínűleg lehetetlen.

Miért ?

Mert sokat kell még gyarapodnod hozzá. De bizony mondom néked: kijelenthetnéd még ezt is, eljuthatnál az Istenséghez ebben a pillanatban, ha így döntenél. Nem szükségszerűen olyan hosszú ez az út.

Akkor miért tart mégis olyan régóta ?

Tényleg. Miért ? Mire vársz ? Csak nem arra célsz, hogy én tartalak vissza ?

Dehogy. Világos, hogy én tartom vissza önmagamat.

Jól van. A világosság az első lépés a mesteri szint felé.

Szeretnék eljutni a mesterek szintjére. Mit kell tennem ?

Olvasd tovább ezt a könyvet. Odaviszlek.

2

Nem vagyok biztos benne, hogy tudom, merre tart ez a könyv. Hiszen még azt sem tudom,

hol kezdjem.

Idő !

*Idő ? Már most öt hónapomba került, hogy eljussak az első fejezettől idáig ! Tudom, az emberek majd elolvassák, és azt hiszik, hogy az egészet egyetlen lendülettel írtam le. Számukra semmi nem utal arra, hogy **húsz hét** választja el egymástól a haminckettedik és a harmincharmadik bekezdést. Nem értik meg, hogy olykor félévnnyire is eshetnek egymástól az inspiráció pillanatai !*

Nem így értettem. Úgy értettem, hogy vegyük az első témánknak az **időt**.

Vagy úgy. Az más. De ha már a témánál vagyunk, miért vett igénybe néha hónapokat egyetlen bekezdés ? Miért telik el olyan hosszú idő a látogatásaid között ?

Kedves és gyönyörű gyermekem, egyáltalán nem telik el hosszú idő a „látogatásaim” között. Én sosem vagyok **nem** veled. Csak éppen nem vagy állandóan a tudatában a jelenlétemnek. Az Én tudatomban, hogy úgy mondjam.

Miért ? Miért nem vagyok a tudatodban, ha egyszer mindig itt vagy ?

Mert az életed más dolgokon akad el néha. Ami azt illeti, igencsak sűrű öt hónap áll a hátad mögött.

De mennyire ! Sok minden történt.

És te magad is fontosabbnak tekintetted ezeket a dolgokat Nálam.

Nem egészen így látom.

Nézd csak meg a tetteidet. Mélyen belemerültél a fizikai életedbe. Nagyon kevés figyelmet fordítottál a lelkedre.

Döntést igénylő helyzetekkel teli időszak volt.

Ami csak újabb indok, hogy bevond a folyamatba a lelkedet. Az Én segítségemmel sokkal könnyebben jutottál volna át az elmúlt hónapokon. Szóval, hadd javasoljam, hogy igyekezz nem elveszíteni a kapcsolatot.

Próbálok közel maradni, de el-elakadok a saját drámámban. És utána valahogy nem tudok idő szakítani Rád. Nem meditálok. Nem imádkozom. És természetesen nem írok.

Tudom. És ami a legcsúfondárosabb, éppen olyankor feledkezel el a kapcsolatról, amikor a legnagyobb szükséged volna rá.

Mit tehetnék ellene ?

Hagyd abba az elfeledkezést.

No igen. De hogyan ?

Az abbahagyásával.

Ez nem ilyen egyszerű !

Ez pontosan ilyen egyszerű.

Szeretném, hogy az legyen.

Akkor **tényleg** az lesz, mert amit kívánsz, az az Én parancsom. Emlékezz csak, a te óhajod az Én óhajom. A te akaratod **az** Én akaratom.

Jól van. Értem. Akkor azt kívánom, hogy márciusra fejeződjön be ez a könyv. Most október van. Nem szeretnék újabb öt hónapos szüneteket.

Akkor így is lesz.

Jó.

Feltéve...

Feltéve ?

Feltéve, hogy nem lesz másképp.

Ó, az angyalát ! Miért kell folyton kiforgatnod a dolgokat ?

Egyáltalán nem kell. Mondhatnám, a magam multságára teszem, de nem egészen így van. Te döntöd el, hogyan éled az életed. Folyton meggondolod magad. Emlékezz, az élet folyamatos teremtés. Amit ma választasz, az gyakran azonos a holnapi döntéseddel. Íme, a mesterek titka: válaszd mindig ugyanazt.

Újra és újra ? Egyszer nem elég ?

Újra és újra, amíg az akaratod testet nem ölt a valóságodban.

Van, akinek évekbe telik. Van, akinek hónapokba. Másoknak hetekbe. Azoknak, akik a mesteri szinthez közelítenek, napokba, órákba, vagy éppenséggel percekbe. A **mestereknek azonnali a** teremtés. Akkor mondhatod el magadról, hogy útban vagy a mesteri lét felé, amikor látod, hogy szűkül a szakadék az akarat és a tapasztalás között.

Azt mondtad, hogy „Amit ma választasz, az gyakran azonos a holnapi döntéseddel.” Mire gondolsz ? Soha nem kellene meggondolnunk magunkat ?

Gondold meg magad, ahányszor csak kedved támad rá. Csak emlékezz rá, hogy minden egyes változtatással irányt vált az egész minden-ség.

Amikor „elhatározod magad” valami felől, mozgásba lendítéd a világmindenséget. A felfogásod határait felülmúló, elképzelhetetlenül kifinomult és összetett erők egyazon bonyolult dinamika részei.

Ezek az erők és ez a folyamat a kölcsönhatásban álló energiák rendkívüli hálójának, a Mátrixnak a részei. A Mátrix magába foglalja az egész léteezést; ezt nevezed életnek.

Lényegében mindez Én vagyok.

Szóval, amikor meggondolom magam, a Te dolgot nehezítem ?

Számomra semmi sem nehéz - de te bármit megnehezíthetsz magadnak. Légy tehát ugyanazon a véleményen és egyazon szándékkal az adott dologgal kapcsolatban. És addig ne tereld el róla a figyelmedet, amíg valóssá nem titted.

Ez a céltudatosság. Ha aztán valami mást választasz, válaszd teljes szíveddel. Ne

bátortalanodj el útközben. Csak menj ! Légy elszánt !

*Ne fogadj el **nemet** válasznak.*

Úgy van.

*De mi van, ha a éppen a **nem** a jó válasz ? Mi van, hogyha az, amit akarunk, nem szolgál a javunkra ? Akkor nem adod meg nekünk, ugye ?*

Ugyan már. Mindent „megadok”, amit csak kértek, akár „jó”, akár „rossz” nektek. Szemügyre vetted **az** életedet az utóbbi időben ?

De engem arra tanítottak, hogy nem kaphatjuk meg mindig azt, amit kívánunk - hogy Isten nem fogja nekünk adni, ha nem szolgálja a javunkat.

Na igen. Ezt olyankor mondják, ha nem akarják, hogy csalódjál.

Először is, térj vissza az összefüggésekben való gondolkozáshoz. Én semmit nem „adok” neked. Bármit kapsz is, azt te magad hívod létre. Az **Első könyv** részletesen kifejti ezt a folyamatot.

Másodszor, Én nem ítélekem afölött, amit életre hívsz. Nem nevezem „jónak” vagy „rossznak” a dolgokat. (Mellesleg, neked sem kéne.)

Teremtő lény vagy - Isten képére és hasonlatosságára teremtetél. Bármit választhatsz. Ami nem jelenti azt, hogy meg is kaphatsz bármit, amit akarsz. Valójában soha nem fogsz megkapni semmit, amit akarsz, amennyiben túlságosan akarsz.

*Tudom. Ezt már az **Első könyvben** is kifejtetted. Azt mondtad, hogy az akarás, mint cselekedet éppen azt taszítja el tőlünk, amit annyira akarunk.*

Így van; és emlékszel-e, hogy miért ?

Mert a gondolat maga a teremtés, és egy dolog akarásának a gondolata felszólítás a mindenségnek, és a mindenség létre is hozza a valóságomban.

Pontosan ! Látom, jól megtanultad. Megértetted. Ez nagyszerű.

Igen, erről van szó. Abban a pillanatban, amikor azt mondd, hogy **akarak** valamit, az univerzum azt mondja, „tessék”, és megadja neked a tapasztalatot - **az „akarás” tapasztalatát !**

Bármire biggyeszted is az „én” szócskát, teremtő paranccsá válik. A dzsinn a palackban - aki én vagyok - azért létezik, hogy engedelmeskedjék.

Azt teremtem meg, amit előhívsz ! Pontosán azt hívod elő, amit gondolsz, érzel és mondasz. Ilyen egyszerű.

Akkor mondd el nekem még egyszer, hogy miért kerül olyan sok időmbe létrehozni a választott valóságot ?

Számos oka van. Mert nem hiszel benne, hogy a tiéd lehet, amit választasz. Mert nem tudod, hogy **mit** válassz. Mert folyamatosan megpróbálsz kitalálni, mi lenne számodra a „legjobb”. Mert jó előre biztosítékot követelsz, hogy valamennyi választásod „jó” lesz. És mert minduntalan meggondolod magadat !

Ne igyekezzek kitalálni, mi a legjobb nekem ?

Igencsak viszonylagos, hogy mi a **legjobb**; több száz változótól függ. Ez nagyon nehéz teszi a választásokat. Egyetlen szempontra kellene tekintettel lenned, amikor döntést hozol: megfelel ez annak, Aki Vagyok ? Azt jelenti-e, Aki Akarok Lenni ?

Az egész élet ilyen kinyilatkoztatásokból áll. Mert minden azon múlik, hogy **lehetőség**, vagy **választás** révén jön létre.

A választás alapján élt élet: tudatos cselekedet. Akció. A lehetőség alapján élt élet: tudattalan sodródás. Reakció. Amikor „újrajátszol” valamit, összegzed a bejövő adatokat, rákérseled a memóriatárolódban az ugyanilyen hasonló tapasztalatodra, és ugyanúgy cselekszel, ahogy korábban. Az elme műve, nem a léleké.

A lelked azt szeretné, hogy az ő memóriájában keresgélj, hogy lásd, hogyan hozhattad létre az igazán **valódi tapasztalatodat az Új Pillanatban**. Ez a „lélekkeresés” tapasztalata, amiről már sokszor hallottál, de a szó szoros értelmében „magadon kívül” kell lenned, hogy megtehesd. Amikor azzal töltöd az idődet, hogy megpróbálsz kitalálni, mi a „legjobb” neked, pontosan ezt teszed: töltöd az idődet. Márpedig az időt jobb megtakarítani, mint elpocsékolni.

Nincs időtakarékosabb, mint magadon kívül lenni. Gyorsan elérhetők a döntések, gyorsan megvalósulnak a választások, mert a lelked kizárólag a soros tapasztalatokból dolgozik, anélkül, hogy felülvizsgálná, elemezné és kritizálná a múltbelieket. Ne feledd: a lélek teremti, az elme reagál.

A lelked tudja az Ó bölcsességében, hogy ennek a pillanatnak a tapasztalatát Isten küldte neked, mielőtt bármilyen tudomásod is volna róla. Már akkor úton van hozzád, amikor még csak kutatsz utána - még nem is tudod, mit kérdezel, Én már válaszoltam neked. Minden adott pillanatban jelen van Isten is. Ezért hívjuk **jelennek**.

A lélek ösztönösen a tökéletes körülmény és helyzet felé törekszik, és elhozza annak a tapasztalatát, Aki Valójában Vagy.

A lélek vágya, hogy hazavigyen Istenhez. Hogy hazahozzon Hozzám.

A lélek szándéka, hogy a tapasztalat útján megismerje magát - ennél fogva megismerjen Engem. A lélek tudja, hogy egyek vagyunk te és Én, még ha az elme el is utasítja ezt **az** igazságot és a test megvalósítja az elutasítást.

Mondom tehát, hogy a nagy döntések idején legyél magadon kívül, és merülj el a lélekkeresésben.

A lélek megérti mindazt, amit az elme képtelen befogadni.

Ha arra fordítod az idődet, hogy megpróbálsz kitalálni, mi lenne számodra a „legjobb”, óvatosság lesznek a választásaid, egy örökkévalóságig tart, míg elszánsz magad, és elvárások tömegén alapul az utad - ami így elkerülhetetlenül zsákutca lesz.

Ha nem vigyázol, belefutasz az akarásba és a reménykedésbe.

Ez aztán a válasz ! De hogyan hallgassak a telkemre ? Honnan tudhatnám, mit hallok ?

A lélek érzelmekkel beszél hozzád. Hallgass az érzelmeidre. Kövesd az érzelmeidet. Tartsd becsben az érzelmeidet.

Érdekes... Nekem inkább úgy tűnik, hogy pontosan az érzelmeim becsben tartása miatt kerülök örökösen bajba.

Mert „baj”-nak tekinted a fejlődést, az egy helyben ácsorgást pedig biztonságnak.

Bizony mondom néked: az érzelmeid **soha** nem sodornak „bajba”. Az érzelmeid jelentik az **igazságodat**.

Ha olyan életet akarsz élni, melyben sosem követed az érzelmeidet, ám valamennyi érzésedet átszűri az elméd gépezete, csak rajta. Dönts az elméd helyzetelemzés alapján. De ne számíts túl sok öröme egy ilyen tákolmányban, annak megnyilvánulására végképp ne, Aki Valójában Vagy.

Ha a lelkedre hallgatsz, akkor tudni fogod, mi a „legjobb” a számodra. Az a legjobb, ami igaz.

Amikor csakis azt teszed meg, ami igaz, egyszerre felgyorsul az utazásod. Amikor **létrehozol** valamilyen tapasztalatot, ami az adott pillanat számodra megnyilvánuló igazságán alapul, akkor nem egy „régiből” tapasztalatából hozol létre egy új Ént.

Miért tart olyan sokáig létrehozni a választott valóságot ? Mert nem a saját igazságodat éled.

Légy tudatában az igazságnak, és az igazság fel fog szabadítani.

És amikor már ismered az igazságodat, ne hagyd, hogy megváltozzon róla a véleményed. Ne tórd, hogy az elméd megpróbálja kitalálni, mi a „legjobb”. Állítsd le ! Lépj ki az elmédből ! Térj vissza az érzékeidhez !

Ez a visszatérés az érzéseidhez, ahhoz, ahogy **érzel**, nem pedig, ahogy **gondolkozol**. A gondolataid azok, amik: gondolatok. Elmeszülemények. Az elméd által gyártott áteremtmények. Az érzéseid azonban a lehető legvalóságosabbak.

Az érzélem a lélek nyelve. És a lelked az igazságod.

Most már érted ?

Úgy érted, hogy bátran fejezzük ki minden érzelmet, legyen akár negatív, vagy egyenesen romboló ?

Az érzelmek nem negatívak és nem rombolók. Egyszerűen csak igazságok. És csak az számít, hogy hogyan tudod kifejezni az igazságodat.

Ha szeretettel fejezed ki **az** igazadat, az nemigen vezethet negatív vagy káros következményhez. Ha mégis megesik, akkor rendszerint arról van szó, hogy valaki más negatív vagy káros módját választotta **az** igazad megtapasztalásának. Ebben az esetben nehéz elkerülni a jelzett végkifejletet.

Persze más a helyzet, ha képtelen vagy kifejezni az igazságodat - és többnyire éppen ezt teszik az emberek. Annyira tartanak attól, hogy esetleg fájdalmat okoznak másoknak vagy saját maguknak, hogy inkább teljes egészében elrejtik az igazságukat.

Ne feledd: nem az az elsődleges, hogyan kapnak meg egy üzenetet, hanem az, hogy milyen jól adják tovább.

Azért nem vállalhatsz felelősséget, hogy hogyan fogadják mások **az** igazságodat. Mindössze arra ügyelhatsz, hogy megfelelően közöld. És nem csak az üzenet érthetőségére gondolsz, hanem hogy milyen szeretetteljes, milyen könyörületes, milyen érzékeny, milyen bátor, és

milyen tökéletes a közlésed.

Nincs helyük a féligazságoknak, sem a „kegyetlen igazság”-nak, sem a „meztelen igazságnak”; csak és kizárólag **az** igazságot közöld, a teljes, csorbítatlan igazságot, és semmi mást, csak az igazságot, Isten téged úgy segítjen.

Ez az „Isten téged úgy segítjen” ruházza fel isteni minőséggel a szeretetet és a könyörületet, mert ha megkérsz rá, Én mindig a segítségedre leszek, hogy így közöld az igazságodat.

Úgyhogy igen, erről van szó: fejezd ki akár a „legnegatívabb”-nak tartott érzésedet is, de soha ne rombolóan.

Azzal, hogy nem fejezed ki a negatív érzéseket, még nem szünteted meg őket. És akkor a te testedet emészti, a te lelkedet égeti.

*De ha a másik minden negatív gondolatoddal szembesül, amit róla gon... **érzek, az befolyásolja a kapcsolatot, függetlenül attól, milyen szeretettel közöltem.***

Mint mondtam: fejezd ki a negatív érzelmeidet, hogy megszabadulj tőlük. Azt nem határoztam meg, hogyan és kinek.

Szó sincs róla, hogy minden negatívnak nevezett érzelmedet meg kellene osztanod azzal a személlyel, aki iránt táplálod. Erre csak akkor van szükség, ha az elmulasztása veszélyeztetné az épségedet, vagy azt eredményezné, hogy hamis elképzelésekhez vezetne másokat.

A negativitás, az elutasítás, a neheztelés, a rosszallás, a harag, az indulat, a sértődöttség sosem a legfelsőbb igazság jele, még ha az adott pillanatban az igazságod benyomását is kelti. Inkább a te tökéletlen részedből fakad. Sőt, **mindig** abból !

Ezért olyan lényeges megszabadulni a negativitásoktól. Csak akkor vizsgálhatod meg kellő alaposággal őket, ha szembe tudsz nézni velük.

Neked az összes kimondott dologról - csúnya dologról - csak fel kell fedezned, hogy ha egyszer ki lett mondva, többé nem érződik „igaznak”.

Az összes kifejezésre juttatott érzésedről - a félelemtől a dühig - megállapíthatod, hogy miután kifejezésre jutott, többé nem fedí azt, ahogy valójában érzed.

Az érzések tehát csalókák lehetnek. Az érzelem a lélek nyelve, de meg kell bizonyosodnod róla, hogy az igazi érzéseidre hallgatsz, nem pedig az agyad valamilyen hamisítványára.

Na, mondhatom... ezek szerint már az érzelmeimben sem bízhatom. Nagyszerű ! Azt hittem, ez az út vezet az igazsághoz ! Azt hittem, éppen erre tanítottál.

Úgy van. Erre tanítalak. De figyelj jól, mert ez a kérdés azért sokkal összetettebb, hogysem egy csapásra megérthesd. Bizonyos érzések igazak: ezek születnek a lélekben. Mások utánzatok csupán, nevezetesen azok, melyek az elmédben jönnek létre.

Vagyis ez utóbbiak egyáltalán nem „érzések”, hanem gondolatok. Érzéseknek álcázott gondolatok.

Ezek a gondolatok a korábbi tapasztalataidból fakadnak, továbbá mások megfigyelt tapasztalataiból. Láttad, mikor valaki elfintorodott foghúzás közben, és **te** fintorogsz, amikor húzzák a fogadat. Talán nem is **fáj**, mégis fájdalmasan fintorogsz. A reakciónak semmi

köze ahhoz, hogy **te** hogyan érzékeled a valóságot, más tapasztalatán alapul, illetve olyan eseményeken, melyek a múltban történtek veled.

Emberi lényként az jelenti számodra a legnagyobb kihívást, hogy minden ízedben létezz **itt és most**- hagyd abba a dolgok kitalálását ! Ne előre elkészített gondolatokat rángass elő és vonatkoztass a jelenre. Mindig létezz a **pillanatban**. Ne feledd, ez a pillanat - vagy bármely másik - a te ajándékod az Énednek. A pillanat egy mérhetetlen igazság magvát tartalmazza, azét az igazságét, melyet szeretnél felidézni. Ám amikor elérkezik a pillanat, azonnal mindenféle gondolatokat kezdesz ráaggatni. Ahelyett, hogy a pillanatban léteznél, kivonod magad belőle, és kívülről igyekszel megítélni. Reagálsz. Úgy cselekszel, ahogy valaha már cselekedtél, nem úgy, ahogy a pillanat megkívánja.

Nézd csak meg ezt a két szót:

REAKTÍV

KREATÍV

Figyeld meg, lényegében ugyanaz a szó, csupán a **K**változtatta meg a helyét ! Ha megfelelően cselekszel, a helyére kerül a **K**, és reaktív helyett kreatív leszel !

Hm... okos.

Isten már csak ilyen.

Tudod, az a lényeg, hogy ha tisztán, előzetes gondolatoktól mentesen lépsz be a pillanatba, akkor megteremtéd azt, aki vagy, ellenkező esetben csak újra eljátszod azt, aki valaha voltál.

Úgy éled meg az életet, az örökös és végeérhetetlen teremtés folyamatát, mintha csakis újrajátszásból állna !

De hogyan utasíthatja el bármelyik józan, racionális ember, hogy a korábbi tapasztalatára támaszkodjon ? Hát nem teljesen normális, hogy mindent előszedünk a szóban forgó témáról, amit csak tudunk, aztán válogatunk közülük ?

Lehet, hogy normális, de semmiképp sem **természetes**. Azt tekintik **normálisnak**, ahogy valamit rendszerint elvégeznek. Ám akkor vagy **természetes**, amikor megpróbálsz nem „normális”-an reagálni !

A természetes és a normális nem ugyanaz. És bármelyik adott pillanatban eldöntheted, normálisan - az általános **norma** szerint - cselekszel, vagy úgy, ahogy természetesen jön.

Bizony mondom néked: semmi sem természetesebb, mint a szeretet.

Ha a szeretet vezérli a cselekedeteidet, akkor természetesen fogsz cselekedni. Ha félelemmel eltelve, sértődötten, ingerülten reagálsz, akkor viselkedhetsz ugyan **normálisan**, **természetesen** azonban semmiképp.

Hogyan cselekedhetnék szeretettel, ha minden korábbi tapasztalatom azt ordítja, hogy igencsak kínosnak érzékezik az adott pillanat ?

Feledkezz meg az előző tapasztalataidról, és **vágj bele a pillanatba**. Létezz itt és most, és **csak** itt és most. Nézd meg, hogy itt és most mi szolgálja az éned újrateremtését.

Hiszen ugyanezt teszed **itt és most**.

Azért jöttél erre a világra ebben az időben és ezen a helyen, hogy megtudd, Ki Vagy - és hogy megteremtsd azt, Aki Lenni Akarsz.

Minden életnek ez a célja. Az élet az újratemtés örök folyamata, melyben az önmagatokról alkotott legmagasztosabb eszménynek megfelelően teremtitek meg az éneteket.

Engem inkább annak az embernek az esetére emlékeztet, aki leugrott a ház tetejéről, mert hitt benne, hogy tud repülni. Elutasította önmaga előzetes tapasztalatait, továbbá mások általa ismert tapasztalatait, és leugrott az épületről, miközben az járt a fejében: „Isten vagyok !” Mit mondjak... Én nem látom valami bölcs eljárásnak.

Bizony mondom néked: az emberek a repülésnél sokkal nagyobb dolgokat is véghezvittek már. Betegségeket gyógyítottak. Holtat támasztottak fel.

*Hát persze. **Egy** ember.*

Gondolod, hogy csak egy ember rendelkezett ilyen erővel a fizikai mindenség fölött ?

Csak egy ember mutatta meg az ilyen erőit.

Nana ! Ki választotta ketté a Vörös-tengert ?

Isten.

Nyilván, de ki szólította Istent, hogy ezt megtegye ?

Mózes.

Úgy van. És ki kért Engem arra, hogy meggyógyítsam a beteget, és feltámasszam a halottat ?

Jézus.

Igen. És azt hiszed, hogy amit Mózes és Jézus megtett, arra te nem vagy képes ?

*Nem is ők tették meg mindezt ! **Téged** kértek meg rá ! Az azért nem ugyanaz.*

Úgy is jó. Akkor nézzük meg a te szemléleted szerint. Gondolod, hogy **te** nem kérhetnél meg Engem ugyanezekre a csodákra ?

Gondolom... megtehetném.

És neked is megtenném ?

Nem tudom.

Hát ez a különbség közted és Mózes között ! Ez az, ami elválaszt téged Jézustól !

Sok ember úgy véli, hogy ha Jézus nevében kérnek Tőled ezt-azt, akkor meghallgatod a kérésüket.

Igen, sok ember hiszi azt, hogy nincs elegendő ereje, de **látta** (vagy elhiszi másoknak, akik látták) Jézus erejét, ezért kér az ő nevében. Pedig Jézus is azt mondta: „Aki hisz bennem, ugyanazokat a tetteket viszi végbe, amelyeket én végbevittem, sőt még nagyobbakat is végbevisz”. És az emberek még mindig képtelenek elhinni.

Mindnyájan abban a hitben éltek, hogy értéktelenek vagytok. Jézus nevében mertek csak kérni. A Boldogságos Szűz Mária nevében. Vagy valami „őrangyalnak”, vagy akárminek a nevében. A Napisten nevében. A Kelet Szellemének nevében. Készséggel felhasználtátok akárkinek a nevét, csak a magatokét nem !

Bizony mondom: „Mert a ki kér, mind kap; és a ki keres, talál; és a zörgetőnek megnyitják.”

Ugorj le az épületről, és repülni fogsz.

Volt rá példa. Elhiszed, hogy egyesek lebegtek ?

Hát... hallottam már róla.

És olyanok is akadtak, akik átmentek a falon. És akár a saját testüket is elhagyták.

No igen, igen. De soha nem láttam senkit átmenni falon, és nem is javasolnám jó szívvel senkinek, hogy megkísérelje. Ahogy arról sem vagyok meggyőződve, hogy le kellene ugrálnunk az épületek tetejéről. Nem tesz jót az ember egészségének.

A korábban említett ember nem azért zúgta halálra magát, mert nem tudott volna repülni a létezés igaz állapotában, hanem mert csak az a szándék vezérelte, hogy különbnek tüntesse fel magát nálatok. Hogy **elkülönüljön**.

Kifejtenéd bővebben ?

Az az ember az illúziók önmaga által teremtett világában élt, és ez a nem létező világ arra épült, hogy az ő személye különb a többiekénél. Mikor elrugaszkodott a tető széléről, azzal azt jelentette ki: **Isten vagyok. Azaz** hazugsággal kezdte az isteniség bemutatását. Remélte, hogy nagyszerűbbé, hatalmasabbá teheti magát.

Ez pedig az ego tette volt.

Az elkülönült, személyes ego sosem léphet az Egyetlen helyébe. Az ego minden megnyilvánulása a különállóságát igazolja, nem a minden-séggel való egységét. Más szóval: ez az ember úgy akarta megmutatni isteni mivoltát, hogy a világ elé tárta istentelenségét, és szükségszerűen elbukott.

Ezzel szemben Jézus, aki mindenhol és mindenkinben csak az Egységet és a Teljességet fedezte fel, éppen az Egység megmutatásával nyilvánította ki isteni létét. Tudata az Én tudatom volt, akarata az Én akaratom, ilyenformán abban a Szent Pillanatban hatalmában állt bármit megteremteni isteni valóságában.

Értem. Szóval „Krisztusi Tudatosság”-gal mi is tehetnénk csodákat ! Mi tagadás, ez jelentősen leegyszerűsítene a dolgokat...

Le is egyszerűsíti. A dolgok sokkal egyszerűbbek, mint hinnéd. És sokan eljutottak a tudatosság ezen állapotába. Sokan lettek Krisztussá, nemcsak Názáreti Jézus.

Te is lehetsz Krisztussá.

Hogyan ?

Hogy törekszel rá. Hogy így döntesz. De ezt a döntést minden egyes nap minden egyes percének minden egyes pillanatában meg kell hoznod. Ennek kell életed céljává és okává lennie.

Hiszen amúgy is pontosan ez az életed célja, csak nem mindig vagy a tudatában. Ha pedig olykor fel is merül benned, láthatóan nem tudod, hogyan **juss** el oda a jelenlegi helyzetedből.

Ahogy mondod ! Nos, hogyan kerülhetek onnan, ahol vagyok, oda, ahol lenni akarok ?

Bizony mondom néked, és nem először: a ki keres, talál; és a zörgető-nek megnyitják.

Harmincöt éve keresek és zörgetek. Talán megbocsátod, ha kezdem már unni egy kicsit.

És elveszíteni a reményt, ugye ? Kétségtelen, hogy az erőfeszítésedet jó jeggyel jutalmazhatnám - már amennyiben osztályoznám a tetteiteket -, azzal a legkevésbé sem értek egyet, hogy valóban harmincöt éven át kerestél és zörgettél.

Maradjunk abban, hogy ezalatt a harmincöt év alatt hol kerestél, hol nem - többnyire inkább nem.

Amikor még fiatal voltál, csak olyankor jöttél hozzám, ha bajba kerültél, ha szükséged volt valamire. Ahogy korosodtál, rájöttél, hogy talán mégsem ez a legjobb kapcsolat Istennel, és kutatni kezdted, hogyan hozhatnál létre valami jelentőset. De még ekkor is alig számítottam többet az **olykomál**.

Később kezdted felfogni, hogy az Istennel való egység csakis bensőséges kapcsolat útján érhető el, és különféle gyakorlatokba fogtál, melyek elvezethetnek ehhez a kapcsolathoz; de valljuk be, még mindig meglehetősen következetlenül cselekedtél.

Meditáltál, megtartottál bizonyos szertartásokat. Imáidban és mantráidban engem szólítottál, megidézted a Szellememet, de csak olyankor, amikor alkalmasnak találtad, amikor ösztönzést éreztél rá.

És bár esetenként megtapasztalhattál Engem, az életed döntő hányadát továbbra is az elkülönültség illúziójában töltötted, és csak a lehető legritkábban vettél tudomást a végső valóságról.

Legyünk őszinték - mi más lehetnék Én ? -, és valljuk be, még mindig abban a hitben élsz, hogy autószerelésről és telefonszámlákról szól az életed, a kapcsolataid pedig a saját személyes drámáidról, ahelyett, hogy ezeknek a drámáknak a **létrehozójáról** szólnának.

Még meg kell tanulnod, **miért** hozol létre újra és újra drámákat. Túl elfoglalt vagy ahhoz, hogy végigjátszd őket.

Azt állítod, hogy megérted az élet jelentését, de nem élsz ezzel a megértéssel. Azt állítod, hogy ismered a módját, hogyan beszélgethetsz Istennel, mégsem járod ezt az utat.

Ezek után idejössz, és kijelented, hogy harmincöt éven át kerestél és zörgettél.

Igazán kényelmetlen, hogy éppen én ábrándítalak ki, de...

De itt az ideje, hogy ne Belőlem ábrándulj ki, hanem kezd olyannak szemlélni magad, amilyen valójában vagy.

Mert bizony mondom: Krisztussá akarsz lenni ? Hát viselkedj úgy, mint Krisztus, minden napod minden percének minden pillanatában. (És ne hivatkozz arra, hogy nem tudod, hogyan kell: Krisztus éppen elég támpontot hagyott.)

Tudd, hogy nem vagy támasz nélkül ebben a munkában. Minden pillanatban Én vezetek. Én vagyok a csendes hang a bensődben, amelyik megsúgja, melyik útra fordulj, melyik ösvényt

válszd, milyen választ adj, milyen cselekedetet hajts végre, melyik szót ejtsd ki - hogy melyik valóságot teremtsd meg, ha valóban keresed Velem a kapcsolatot és az egységet.

Hallgass Rám.

Attól tartok, nem tudom, hogyan álljak neki.

Micsoda képtelenség ! Hát nem ezt csinálod ebben a pillanatban is ? Annyi az egész, hogy **mindig** ezt kell tenned.

Nem mászkálhatok minden pillanatban egy sárga jegyzetömbbel. Nem hagyhatok félbe mindent és kezdek el feljegyzéseket írni Hozzád, abban bízva, hogy majd csak ott leszel a ragyogó válaszaiddal.

De mennyire, hogy megteheted !

Úgy értem, ha valaki azt mondta volna neked, hogy közvetlen kapcsolatot létesíthetsz Istennel, és ehhez mindössze annyi szükséges, hogy mindig legyen papír és toll a kezéd ügyében, akkor megtetted volna ?

Azt hiszem, igen... Hát persze !

No nézd csak. Mintha éppen az imént mondtad volna, hogy nem teheted meg. Szóval, hogy van ez ? Mit mondasz ? Mi a te igazságod ?

Halld hát a jó hírt: nincs is szükséged tollra és papírra. Én mindig veled vagyok. Nem a tollban élek. Hanem benned.

És ezt... ezt tényleg elhihetem, ugye ?

Persze hogy elhiheted. Nem is kérek más tőletek, csak ezt az egyet. Hogy higgyetek. Valamennyi Mester erről beszélt. Ez az alapvető tanítás. A végső igazság.

Veled vagyok az idők végezetéig.

Hiszed-e ?

Igen, elhiszem. Úgy értem, jobban, mint valaha.

Helyes. Akkor folyamodj bátran Hozzá. Ha számodra az a legmegfelelőbb, hogy előveszed a jegyzetömböt és a tollat (és meg kell mondanom, ez igencsak bevált az esetekben), akkor **vedd elő** a jegyzetömböt és a tollat. Gyakrabban. Mindennap. Ha szükségét érzed, akár minden órában.

Kerülj közel Hozzá. **Kerülj közel Hozzá !** Tedd, amit megtehetsz. Tedd, amit tenned kell. Tedd, ami fontos.

Mondjál rózsafüzért. Csókolj meg egy követ. Hajolj meg kelet felé. Kántálj. Lengess ingát.

Vagy írd egy könyvet.

Tedd, amit kell.

Mindannyiótoknak megvan a maga elképzelése. Mindegyikőtök a maga módján ért meg - teremtet meg - Engem.

Egyesek számára férfi vagyok. Egyesek számára nő. Másoknak mindkettő. Megint másoknak egyik sem.

Egyeseknek Én vagyok a tiszta energia. Másoknak a végső érzés, amit szeretetnek hívtok. És megint másoknak fogalma sincs róla, ki vagyok. Egyszerűen csak tudjátok, hogy Vagyok.

És ez így is van.

Én Vagyok.

Én vagyok a hajadat összekócoló szél. A bőrodet melengető Nap. Az arcodon táncoló eső. A virágok illata a levegőben, és Én vagyok az illatokat a szél szárnyára bízó számtalan virág. Én vagyok az illatot hordozó levegő.

Én vagyok az első gondolatod kezdete, és az utolsó vége. Én vagyok a legfényesebb pillanataidban felszikrázó ötlet. Én vagyok a beteljesülés dicsősége. Én vagyok az életed legszeretetteljesebb tette mögött álló érzés. Az a részed vagyok, amelyik újra és újra ezért az érzésért kiált.

Legyen bármilyen szertartás, ceremónia, megnyilvánulás, meditáció, gondolat, ének, szó vagy tett, ami Hozzám vezet: **tedd meg !**

Az Én emlékezetemre.

3

Nos, ha visszatekintek, és összefoglalom mindazt, amit mondtál, a következő tételekhez jutok:

- *Az élet a teremtés örök folyamata.*
- *Minden Mesternek az a titka, hogy sohasem gondolja meg magát, kitart a döntése mellett.*
- *Ne fogadd el válasznak a **nemet**.*
- *Mi idézzük elő mindazt, amit gondolunk, érzünk és kimondunk.*
- *Az élet lehet a teremtés és lehet a reagálás folyamata.*
- *A lélek terem, az elme reagál.*
- *A lélek megérti azt, amit az elme képtelen felfogni.*
- *Ne arra próbálj rájönni, hogy mi neked a legjobb (miként nyerhetsz sokat és veszíthetsz keveset, miként kaphatod meg azt, amit akarsz), hanem azt nézd, hogy mi vezet ahhoz, Aki Vagy.*
- *Az érzelmeid jelentik az igazságodat. Mindig az a legjobb számodra, ami egyúttal igaz is.*
- *A gondolatok nem érzések; hanem elképzelések arról, hogy miként kellene érezned. Amikor a gondolatok és az érzések összekeverednek, elkö-dösül az igazság.*

- *Hogy hallgathass az érzelmeidre, tedd félre a józan ész és találj vissza az érzékeidhez.*
- *Ha már felismered az igazságodat, éld is meg.*
- *A negatív érzelmek sohasem igaz érzelmek, csak az adott dologra vonatkozó gondolatok, melyek a saját vagy mások korábbi tapasztalatain alapulnak.*
- *Az előzetes tapasztalat nem feltétele az igazságnak, mert a Színtiszta Igazság nem ismétlődik meg, hanem itt és most jön létre.*
- *Hogy megváltoztasd a viszonyulásodat a dolgokhoz, élj a jelen pillanatban, amelyet még azelőtt kijelöltek és elküldtek számodra, mielőtt egyáltalán fogalmad lehetett volna róla. Más szóval, létezz most és itt, ne a múltban vagy a jövőben, és ne másutt.*
- *A múlt és a jövő csak a gondolataink terméke. A Jelen Pillanat az Egyedüli Valóság. Abban élj !*
- *Keress és találni fogsz.*
- *Maradj kapcsolatban az Isteni Igazsággal, bármi legyen is az ára. Ne hagyd abba a gyakorlatokat, az imákat, a szertartásokat, a meditációt, az olvasást, az írást - semmit, ami hozzásegít a kapcsolathoz a Mindennel.*

Mit szólsz hozzá ?

Csodás ! Eddig rendben is volna. De meg tudod-e élni ?

Megpróbálom.

Helyes.

Akkor vissza is kanyarodhatunk oda, ahol abbahagytuk. Beszélj az időről !

Azt akár rövide is foghatnánk: nincs olyasmi, hogy idő !

De azért el is mélyedhetünk benne. Biztos vagyok benne, hogy hallottál már erről, csak éppen nem értetted meg. Most már látod, hogy idő, mint olyan nem létezik, csak ez az idő. Nincsen pillanat ezen a pillanaton kívül. Csakis a Most létezik.

Mi a helyzet a tegnappal és a holnappal ?

Képzeleted szüleményei. Nyomuk sincs a Végső Valóságban. Minden, ami valaha megtörtént, és minden, ami történni fog, **most** történik, ebben a pillanatban.

Nem értem.

Nem is értheted. Legalábbis nem teljesen. De megpróbálhatod. Csak valamilyen támpontra van szükség. Ezért hát... figyelj !

Az idő nem valamiféle folyamatosság. A relativitás függőlegesen, nem pedig vízszintesen létező eleme.

Ne úgy képzelj el, mint a balról jobbra haladó időfolyamot, amely minden ember számára a születésétől a haláláig, a világegyetemben pedig egy meghatározott ponttól egy másik meghatározott pontig tart.

Az idő, hogy úgy mondjam, merőleges a térre. Fel és le, le és fel. Képzeld el, mintha egy orsó jelképezné a Jelen Örök Pillanatát. Fűzz papírlapokat erre az orsóra, egyiket a másik fölé. Ezek lesznek az idő elemei. Mindegyik elem különálló és egyedi, ugyanakkor mindegyik a másikkal egyidejűleg létezik. Minden papírlap egyszerre van ott az orsón. Ugyanannyi, mint amennyi mindig is lesz és mindig is volt...

Egyetlen Pillanat létezik, ez a pillanat, a Jelen Örökkévaló Pillanata.

Abban dicsőülök meg, hogy éppen **most** történik meg minden. Nem kell várni Isten dicsőségére. Boldogságomban, hogy Vagyok Aki Vagyok, képtelen voltam várni, hogy a valóságomban megteremtsem a világot, így hát BUMM, itt van, ebben a pillanatban - egyszerre MINDEN.

Nincsen Kezdet és nincsen Vég. Csak a Mindenség Teljessége van.

Minden tapasztalatod, élményed, és legmélyebb titkod ezen a VAN-on belül nyugszik. A jelenvalón keresztül tudatosan beléphetsz bármely térbe vagy időbe.

Úgy érted, hogy lehetséges az időutazás ?

Bizony, sokan élnek is vele. Tulajdonképpen mindannyian gyakran megteszitek, többnyire - ahogy ti nevezitek - álomban. Többségeiteknek nincs is róla tudomása. Nem tudjátok megőrizni a tudatosságát. De az energia, miként az enyv, hozzátok ragad, és néha elég felesleg marad ahhoz, hogy azok, akik érzékenyek erre az energiára, felismerjenek valamit a múltatokból vagy jövőtökből. Megéreznek valamit ebből a maradékból, „olvasni” tudnak belőle. Ezeket az embereket nevezitek látno-koknak illetve médiumoknak. Olykor elég sok a maradék ahhoz, hogy te magad is rádöbbenysz, hogy „itt már jártam valamikor”. Hirtelen egész lényedet átjárja a felismerés, hogy „mindezt már megtettem korábban”.

Déjà vu !

Igen. Ilyen az a csodálatos érzés is, amikor találkozol valakivel, akiről tudod, hogy egész életedben ismerted, hogy ismerősöd ebben az örökkévalóságban.

Öröktől fogva ismered azt a lelket. Magával ragadó, elbűvölő érzés. És **igaz** érzés.

Az Örökké és a most - egy és ugyanaz.

Imigyen gyakran néztél lefelé vagy felfelé az orsóra fűzött papírlapodról, és közben láttad valamennyi lapot. Magadat láttad azokon, mert egy-egy részed mindegyiken rajta van.

Hogyan lehetséges ez ?

Megmondom: mindig voltál, most is vagy és mindig is leszel. Nem volt olyan időszak, amikor ne lettél volna, és nem is lesz olyan soha.

Várj csak ! Mi a helyzet az idősb lelkekkel ? Nem idősebb az egyik lélek a másiknál ?

Semmi sem idősebb valaminél. Mindent EGYSZERRE teremtettem, és ebben a pillanatban létezik.

Amire célzói, az „idősebb” és az „ifjabb” megtapasztalása, az egyén tudatszintjétől vagy létszemléletétől függ. Mindannyian a lét megnyilvánulásai vagytok, egyszerűen részei annak, Ami Van. Minden egyes részbe beléágyazódott az Egész tudata. Minden elem hordozza a lenyomatát.

A „tudatosság” az öntudat felébredésének következménye. Az EGÉSZ egyedi megjelenése felismeri önmagát, szó szerint öntudatossá válik.

Azután fokozatosan tudatára ébred a többieknek, majd felismeri azt, hogy nincsenek mások, hogy Minden egy.

Végül felismer engem. Felismeri csodálatos énemet.

Te aztán szereted magad, így van ?

Így bizony !

Valóban csodálatos vagy !

Szerintem te is az vagy. Ez az egyetlen dolog, amiben nem értünk egyet. Képtelen vagy felismerni a csodálatosságodat.

Hogyan is képzelném magam annak, ha egyszer látom gyengeségeimet, hibáimat, mindazt, ami gonosz bennem ?

Most figyelj: nincsen gonosz !

Bárcsak igaz lenne !

Úgy vagy tökéletes, ahogy vagy.

Bárcsak ez is igaz lenne !

Márpedig így van. A fa sem kevésbé tökéletes csemete korában. A kisgyermek sem kevésbé tökéletes a felnőtténél. Maga a tökéletesség. Mert nem tud valamit vagy nem tud megtenni valamit, az nem jelenti azt, hogy kevésbé tökéletes.

A gyermek hibákat vét. Feláll, totyog, elesik. Ismét feláll, kissé bizonytalanul, az anyja szoknyájába kapaszkodik... Ez tökéletlenné teszi a gyermeket ?

Ellenkezőleg ! A gyermek maga a tökéletesség, teljesen és teljességében szeretetre méltó.

Ez a helyzet veled is.

De a gyermek nem tett semmi rosszat. A gyermek nem ellenkezett, nem bántott másokat, nem tett kárt magában tudatosan.

A gyermek nem is tud a rosszról !

Pontosan.

Ahogy te sem.

Jaj, dehogynem. Tudom, hogy rossz embert ölni, és hogy jó szeretni. Tudom, hogy rossz sérülést okozni, és jó gyógyítani. Tudom, hogy rossz elvenni a másét, kihasználni másokat, és becsstelenné lenni.

Tudnék olyan eseteket felhozni, melyekben igenis jók és helyesek az általad felsoroltak.

Azért hülyének ne nézz. Hát hogy lehetne ezek bármelyike is helyes ? Persze, ha arra gondolsz, hogy minden szabály alól akadnak kivételek, akkor egyetértek.

Amelyik szabály alól akad kivétel, akkor az nem szabály.

Azt akarod bemesélni nekem, hogy nem rossz ölni, sebet ejteni, elvenni a másét ?

Attól függ, mire készülsz.

Jó, jó, már értem. De attól mindez még nem lesz jó. Olykor előfordul, hogy rosszat kell tenni a jó végeredményhez.

Ami egyáltalán nem teszi ezeket rosszá, igaz ? Hiszen csak eszközök.

Azt állítod, hogy a cél szentesíti az eszközt ?

Mire gondolsz ?

Semmire. Az égvilágon semmire.

Úgy legyen.

Hát nem látod, mit csinálsz ? Sorra lefekteted a szabályokat, ahogy végiggondolod a dolgokat !

És nem látsz valami mást is ? Hogy ez tökéletesen rendben van !

Ez a dolgod a világban !

Az egész élet annak az eldöntésének a folyamata, hogy Ki Vagy, amit aztán meg is tapasztalsz.

Ahogy folyamatosan tágul a látóköröd, újabb és újabb szabályokat állítasz fel. Ahogy kiteljesedik az elképzelésed az Énedről, újabb szabadokkal és **nem szabadokkal**, **igenekkel** és **nemekkel** jelölöd ki a határait. És ez az egyetlen lehetőség, hogy valamiképp elhatárolod, egyedivé tedd és megismerd végtelen lényedet a végtelenségtől. Amúgy sehol nem létezik, hiszen **mindenhol** ott van. Ha pedig mindenhol ott van, akkor meghatározhatóan nincs sehol.

Isten ott van mindenütt. Ilyenformán meghatározhatóan nincs sehol, mert ha így lenne, akkor létezne olyan hely, ahol nincs ott - ez pedig lehetetlen Isten számára.

Egyetlen dolog nem lehetséges Isten számára: hogy ne legyen Isten.

*Erről már az **Első könyvben** is szó esett. De mindig gyönyörűségemet lelem benne, valahányszor elmondod.*

Igazán kedves tőled. Most már érted ? Érted, hogyan alakítod ki az elképzeléseidet a jóról és a **rosszról** egyszerűen azért, hogy meghatározd, Ki Vagy ?

Érted már, hogy semmi volnál ezek nélkül a korlátok nélkül ? És hogy hogyan változnak ezek a korlátok azzal összefüggésben, hogy milyen elképzelést táplálsz arról, Aki Vagy ?

Igen, igen, ezt értem, de ha belegondolok, nem hiszem, hogy olyan nagyon változtatnám ezeket a korlátokat, mármint az én személyes korlátaim-at. Számomra mindig is rossznak számított ölni, lopni és ártani másoknak. Az idők kezdete óta vezérelnek minket ezek a fogalmak, és az emberiség elsőprő többsége egyet is ért velük.

Örömmel hallom. Csak azt nem értem, hogy ilyen nemes és fennkölt gondolkodással miért

viseltek háborúkat egymás ellen ?

Mert mindig is éltek és élnek olyanok, akik felrúgják a szabályokat. Minden kosárba belekeveredik egy rothadt alma.

Amit a most következőkben készülök elmondani neked, azt némelyek roppant nehezen fogják megérteni és elfogadni, hiszen csupa olyasmit sért, amit a jelenlegi gondolatvilágokban alapvető igazságnak tartotok. De ha azt akarom, hogy a javadra, a javatokra váljon ez a párbeszéd, akkor nem hagyhatom szó nélkül. Elég kemény lesz, hogy úgy mondjam. Készen állsz ?

Azt hiszem, igen. És köszönöm a figyelmeztetést. De kíváncsi vagyok, mi lehet olyan felkavaró, és drámai abban, amit mondani akarsz nekünk, Isten az embereknek ?

Hogy nincs „rothadt alma”. Csak olyan emberek vannak, akik nem értenek egyet az álláspontoddal, akik eltérő modellt állítanak fel a világról. A következőt akarom mondani: nincs senki, aki nem helyénvalóan cselekedne. Hiszen mindenki a saját modelljének megfelelően cselekszik.

Jól elfuserált modellek lehetnek. Én igenis tudom, mi a jó és mi a rossz, és azért, mert egyesek nem tudják, nem hiszem, hogy én bolondultam meg. Ellenkezőleg !

Már megbocsáss, de azt kell mondanom, hogy pontosan ez a hozzáállás vezet a háborúhoz.

Tudom. Nem véletlenül beszéltem így. Csak azt idéztem, amit az emberek többsége mondana ebben a helyzetben. De hogyan válaszolhatnék nekik ?

Elmondhatod nekik, hogy az idők során, kultúráról kultúrára, vallásról vallásra, helyről helyre folytonosan változott és változik az emberek elképzelése a jóról és a rosszról. Esetenként még családról családra, személyről személyre is ! Rámutathatsz, hogy amit valaha az emberek többsége jónak tartott - például boszorkánynak hitt emberek megégetését -, azt ma rossznak tekintik.

Elmondhatod nekik, hogy a jó és a rossz meghatározását nemcsak a kor, hanem a földrajzi helyzet is módosítja. Egyes helyeken például illegális némely tevékenység - mondjuk a prostitúció -, míg akár csak néhány kilométerrel arrébb teljesen magától értetődő és elfogadott. Úgyhogy azt az embert, akiről úgy tartják, hogy rosszat cselekszik sokszor nem annak alapján ítélik meg, hogy mit tesz, hanem hogy **hol** teszi.

Hadd ismételjek el valamit, amit már az **Első könyvben** is közöltem, tudom, hogy nagyon nehéz megragadni a lényegét.

Hitler a mennybe ment.

Nem hiszem, hogy az emberek készen állnak elfogadni ezt a kijelentést.

Ennek a könyvnek - ahogy a trilógia minden könyvének - az a célja, hogy felkészítse az embereket. Felkészítse az új világlátásra, szélesebb látókörre, nagyszerűbb eszmékre.

Akkor mindenképpen fel kell tennem azokat a kérdéseket, amiket oly sokan akarnak feltenni. Hogyan juthatott a mennybe egy olyan ember, mint Hitler ? A világ valamennyi vallása elítélte és a pokolra küldte !

Először is: nem kerülhetett a pokolba, mert pokol nem létezik. Ilyenformán egyetlen hely maradt számára: a mennyország. De ez még mindig csak a kérdés megkerülése. Valójában

arról van szó, hogy Hitler tettei rosszak voltak. Ám újra és újra elismétlem: a mindenség nem ismeri a **jót** és a **rosszat**. Semmi sem lehet eredendően jó vagy rossz. Minden, ami van - egészen egyszerűen csak **van**.

Hitlert azért tartjátok szörnyetegnek, mert embermilliók megölését rendelte el, igaz ?

Ez csak természetes.

És mi van akkor, ha azt mondom, hogy az, amit „halál”-nak neveztek, a legnagyobb, ami az emberrel megtörténhet ?

Elég nehéz belátni.

Úgy véled, hogy az élet a Földön jobb, mint az élet a mennyben ? Bizony mondom, a halálad pillanatában tapasztalhatod meg a legnagyobb szabadságot, a legnagyobb békességet, a legnagyobb örömet és a legnagyobb szeretetet.

Nem számolsz azzal a ténnyel, hogy akármilyen csodálatos is az élet a halál után, szeretjük végigélni. Azért vagyunk itt, hogy elvégezzünk valamit, megtapasztaljunk különféle élményeket, tanuljunk, és cseppet sem helyes, hogy egy mániákus, vérengző őrült valamilyen tébolyult eszme nevében időnek előtte kioltja az életünk.

Mindenekelőtt egyáltalán nem azért vagytok itt, hogy bármit is megtanuljatok. (Olvasd csak el újra az **Első könyvet** !) Az élet nem iskola, és csak azért vagytok itt, újra emlékezzetek. Ami pedig az élet kioltását illeti, annyi minden kiolthatja: hurrikán, földrengés...

Ohó, az más ! A természeti csapás Isten ujjá.

Minden esemény Isten ujjá.

El tudod képzelni, hogy bármi is megtörténhet, ha én nem akarom ? Azt hiszed, felemelhetnéd a kisujjadat, ha én nem döntenék úgy, hogy megteheted ? **Semmit nem** tehetsz az akaratom ellenére !

De folytassuk csak az „igazságtalan” halálról szóló fejtegetést. Például igazságtalan-e, ha valamilyen betegség okozza ?

*Én nem az **igazságtalan** szót használnám. A betegség, akárcsak a természeti csapások, természetes okok. Nem egészen olyan, mint amikor egy ember, mondjuk Hitler, halomra öli a többi.*

Akkor mit szólsz a balesethez ? Egy ostoba, véletlen baleset...

Ugyanaz. Balszerencsés, tragikus, de az is Isten ujjá. Nem kémlélhetünk Isten gondolataiba, hogy kitaláljuk, miért történt meg. Nem is próbálkozhatunk vele, hiszen Isten kifürkészhetetlen és felfoghatatlan. Az isteni titok a mi horizontunkon túl fekszik, és bűnös dolog kutakodni utána.

Honnan tudod ?

Mert ha Isten azt akarná, hogy mindezt tudjuk, akkor tudnánk. A tény, hogy nem tudjuk, bizonyítja, hogy Isten nem akarja.

Vagy úgy. Szóval **az** a tény, hogy nem értitek, mi miért történik, az Isten akaratának bizonyítéka. Az a tény, hogy **megtörténik**, **az** nem Isten akaratának a bizonyítéka. Érdekes...

Lehet, hogy nem fogalmaztam elég világosan, de tudom, mit gondolok.

Hiszel-e Isten akaratában, hiszed-e, hogy Isten mindenható ?

Igen.

No persze. Csak Hitler vonatkozásában nem. Ami történt, az nem Isten akarata volt.

Nem.

Hát az meg hogy lehet ? !

Hitler megsértette Isten akaratát.

Na jó, jó, de hogy sikerült neki, ha egyszer Isten mindenható ?

Megengedted neki.

Ha megengedtem neki, akkor mégiscsak Isten akaratát teljesítette.

Hát... nagyon úgy néz ki. De miféle okod lehetett rá ? Nem ! A te akaratod szerint neki is volt szabad akarata ! Tehát a saját akarata érvényesült, amikor elkövette a rémtetteit.

Közel jársz, egészen közel.

Igazad van. Hitlernek-mind mindnyájatoknak-az Én akaratom szerint volt szabad akarata. De semmi olyasmit nem akarok, hogy szüntelen és végtelen büntetésben legyen részetek, ha nem úgy döntötök, ahogyan elvárom tőletek. Miféle szabadsága lenne akkor a döntésnek ? Igazán szabadon cselekednétek, ha tudnátok, hogy kimondhatatlan szenvedés vár rátok, amennyiben nem azt teszitek, amit akarok ?

Ez nem büntetés kérdése. Egyszerűen a következmény. Ugyanolyan természeti törvény, mint Newton törvénye az erőről és az ellenerőről.

Aha, szóval jártas vagy a teológiai érvelésben, melynek egyetlen célja, hogy megtartsan Engem bosszúálló Istennek... ráadásul úgy, hogy Engem még csak felelősség se terheljen érte.

De ha már itt tartunk: mégis, ki alkotta meg a természet törvényeit, az ok-okozat összefüggéseit ? És ha egyetértünk abban, hogy Én, akkor miért adtam volna lehetőséget nektek arra, hogy áthádjátok ezeket a törvényeket ?

Továbbá miért kísérténélek titeket éjjel-nappal, hogy rajta, csak sértsétek meg az általam felállított törvényeket ?

Nem Te kísértesz minket. Az ördög a kísértő.

Tehát nekem megint nincs semmiféle felelősségem.

Akárhogy is nézem, ebbe az érvelésbe csak úgy tudtok némi logikát csempészni, ha minden erő és hatalom nélkül valónak mutattok be. Nem zavar, hogy egy olyan Istent képzelsz el, aki megteremt egy lényt, mondjuk az ördögöt, akit aztán nem tud irányítani ?

Nem mondtam, hogy nem tudod irányítani az ördögöt. Hiszen te irányítasz mindent ! Csak éppen úgy döntöttél, hogy szabadjára ereszted az ördögöt, hadd kísértsen minket.

De miért, ha egyszer azt akarom, hogy visszatérjete Hozzám ?

Mert az a szándékom, hogy önnön döntésünk alapján térjünk vissza Hozzád, nem azért, mert nincs más lehetőség. Miénk a választás a Mennysország és a Pokol között.

Kezdem sejteni, hogy jutottatok el ehhez az elképzeléshez.

A ti valóságotokban a jó nem létezik rossz nélkül. Ezért aztán arra következtettetek, hogy az Enyémben sem.

Bizony mondom néked: ahol Én vagyok, ott nincs rossz ! És nincs gonosz. Csak a Mindenség. Az Összesség. Az Egyetlen, és az Egyetlen tudatossága és tapasztalata.

Az Enyém az Abszolút birodalma, ahol önmagában létezik az Egyetlenegy, nem más dolgokkal kapcsolatban, vagy azokhoz viszonyítva.

Az Én valóságomban Minden a Szeretet.

És nincs következménye semminek, amit gondolunk, mondunk vagy teszünk a Földön ?

Már hogy ne lenne ! Nézz csak körül.

Úgy értem, a halál után.

Nincs halál. Az élet mindörökké tart. Csak a formája változik.

Jó, akkor a Te szóhasználatodnál maradva, a forma megváltozása után ?

Miután formát váltotok, mindenféle következmény megszűnik létezni. Csak a Tudás marad, a maradéktalan, teljes Tudás.

Következmények csak a viszonylagosság világában léteznek. Az Abszolútban nincs helyük, mert az egyenes vonalú „idő”-től és az egymásra következő eseményektől függenek.

Az Abszolút birodalmában nincs semmi, csak béke, öröm és szeretet.

Ebben a birodalomban végre értesültök az örömhírről: hogy a ti „ör-dög”-ötök nem léteznek, és azok vagytok, akiknek mindig is sejtettétek magatokat - jóság és szeretet. Az az elképzelés, hogy mások vagytok, egy tébolyodon külső világból ered. Az ítékezés és elítéltetés külső világából. Mások ítélnék meg téged, és az ő ítéleteikből ítéled meg magad.

Aztán Istentől is elvárod, hogy ítélkezzen fölötted, én pedig nem fogom megtenni.

És zavarba estek, mert nem fogjátok fel, hogy Isten nem ember módjára gondolkodik és cselekszik.

A teológiátok arra tett kísérlet, hogy ismét megtaláljátok magatok.

El sem tudok képzelni jutalom és büntetés nélküli teológiát.

Minden attól függ, hogy mit tekintetek az élet céljának, minthogy azt fogjátok megtenni a teológiátok alapjának.

Ha abban hisztek, hogy az élet egyfajta próba, olyan időszak, melynek során lépésről lépésre kiderül, mennyire vagytok „érdemesek”, akkor lehet némi értelmet és logikát találni a teológiátokban.

Ha azt hiszitek, hogy az élet **lehetőséget** jelent, olyan folyamatot, melynek során felfeditek - **felidézitek**-, hogy igenis méltók és érdemesek vagytok (ahogy mindig is azok voltatok), akkor a teológiátok kész téboly.

Ha azt hiszitek, hogy Isten egy egójával eltelt Isten, aki figyelmet, imádatot, megbecsülést és ragaszkodást igényel, akkor úgy-ahogy összeáll a teológiátok.

Ha azt hiszitek, hogy Isten ego és szükséglet nélkül való, ám minden dolgok forrása, a bölcsesség és a szeretet székhelye, akkor szétesik a teológiátok.

Ha azt hiszitek, hogy Isten egy bosszúálló, szeretetében féltékeny, haragjában bőszt Isten, akkor tökéletes a teológiátok.

Ha azt hiszitek, hogy Isten egy békés, szeretetében jókedvű, elragadtatottságában szenvedélyes Isten, akkor hasznavehetetlen a teológiátok.

Bizony mondom: az életnek nem az a célja, hogy Isten kedvére tegyetek. Az élet célja megismerni, és újrateremteni azt, Akik Vagytok.

Ha így tesztek, azzal örvendeztetitek meg és magasztaljátok Istent.

Ha nem ilyen és nem olyan, akkor végül is kicsoda Isten ?

Ha úgy gondoltok Istenre, mint **ez**, azzal egyúttal úgy vélitek, hogy nem **amaz**. Ami elég nagy tévedés. Isten - Minden. Hitler tehát a következő okokból ment a mennybe.

A tettei, egy fejletlen lény tettei, megannyi tévedés; márpedig ezekért nem jár büntetés, viszont meg kell adni a lehetőséget a tévedések helyesbítésére, a fejlődésre.

Hitler tévedései és hibái valójában nem tettek kárt azokban, akiknek a halálát előidézték. Ezek a lelkek megszabadultak földi kötelékeiktől.

Azok a hátramaradottak, akik az elhunytakat gyászolták, azért gyászoltak, mert nem ismerik az elhunytak osztályrészéül jutó örömet. Aki megtapasztalta a halált, az soha többé nem gyászolja senki halálát.

Mikor idő előttinek, ennél fogva „rossz”-nak mondod a halálukat, **az** arra utal, mintha valami váratlan történt volna a világmindenségben. Márpedig, tekintettel arra, Aki és Ami Vagyok, ez egyszerűen lehetetlen.

Minden, ami a mindenségben megtörténik, a maga tökéletességében következik be. Isten nem vét hibát.

Ha majd megérted mindennek végső tökéletességét - nem csak azokét a dolgokét, melyekkel egyetértesz, hanem (sőt, elsősorban) azokét is, melyeket helytelenítesz -, eléred a Mesterek szintjét.

*Ne hidd, hogy nem tudok minderről, hiszen az **Első könyvben** már sorra vettük. De azok számára, akik még nem vették a kezükbe, fontos lehet. Ezért vetettem fel ezeket a kérdéseket. De mielőtt folytatnánk, szeretnék még egy kicsit beszélgetni az általunk, emberek által létrehozott, esetenként igen összetett és bonyolult teológiákról. Gyermekkoromban például arra tanítottak, hogy bűnös vagyok, hogy minden emberi lény bűnös, mert beleszületünk a bűnbe.*

Igen érdekes felfogás. És hogyan sikerült elérniük, hogy elhidd ?

Elmesélték Ádám és Éva történetét. És bár az újszülöttek természetesen nem követtek el bűnt, Ádám és Éva igen, és mert mindannyian az ő leszármazottai vagyunk, örököltük a vétküket, ahogy bűnös természetüket is.

Mint tudod, Ádám és Éva ettek a tiltott gyümölcsből, mely a Jó és a Rossz tudásának a fáján termett, és minden örökösük és leszármazottjuk arra ítéltetett, hogy születésekor elszakadjon Istentől. Mindannyian az „eredendő bűn”-nel a lelkünkben születünk. Mindannyian osztozunk a bűnben. Megkaptuk hát a szabad akaratot, gondolom azért, hogy kiderüljön, mi is megszegjük-e Isten parancsát, vagy felülkerekedünk vétkes hajlamainkon, és a világ kísértései ellenére helyesen cselekszünk.

És ha „helytelenül” cselekedtek ?

Akkor a pokolra vetsz minket.

Naná !

Hacsak nem tanúsítunk megbánást.

Értem.

*Ha bűnbánatot tanúsítunk, akkor megmentesz minket a pokoltól, de azért nem **minden** szenvedéstől. Valamennyi időt a purgatóriumban kell töltenünk, hogy megtisztuljunk a bűneinktől.*

Mennyi ideig tartózkodtok a purgatóriumban ?

Attól függ. Amíg ki nem égnek belőlünk a vétkeink. Meg kell mondanom, nem valami kellemes. Minél több bűnt követtünk el, annál több idő szükséges a megtisztuláshoz.

Vagy úgy.

*Na de nem jutunk a pokolra, ami viszont örökké tart. Másfelől viszont, ha halálos bűnben halunk meg, akkor **egyenesen** a pokolba jutunk.*

Halálos bűn ?

Ellentétben a bocsánatos bűnnel. Ha bocsánatos bűn terheli a lelkünket, akkor a purgatórium vár ránk.

Mondanál példákat a különböző kategóriájú bűnökre ?

Szívesen. A halálos bűnök nagyon súlyosak. Teológiai bűntettek. Gyilkosság, rablás, lopás. A bocsánatos bűnök szerényebbek. Teológiai vétségek. Mondjuk, a vasárnapi mise elmulasztása. Vagy például - régebben - húsevés pénteken.

Álljunk csak meg egy pillanatra ! Ez a ti Istenetek a purgatóriumba küld benneteket, ha húst esztek pénteken ?

Igen. De úgy a hatvanas évek óta már nem.

Ne mondd !

De igen, így van.

Hát mi történt a hatvanas években, amittől a bűn megszűnt bűn lenni ?

A pápa kinyilvánította, hogy már nem bűn.

Örömmel hallom. És ez a ti Istenetek arra kényszerít titeket, hogy vasárnaponként menjetek el a templomába, és imádjátok ? Büntetés terhe alatt ?

Igen, a mise elmulasztása bűn. És aki nem gyónt meg halála előtt, aki nem könnyítette meg lelkét a bűntől, annak a purgatóriumba kell mennie.

És mi a helyzet a gyerekekkel ? Az ártatlan kisgyermekkel, akik mit sem tudnak arról, milyen szabályok szerint kell szeretni Istent ?

Nos, azok a gyermekek, akik a megkeresztelésük előtt halnak meg, a limbusba jutnak.

Hová ? !

A pokol tornácára. Itt nincs büntetés, de nyilvánvalóan nem is a mennyország.

De hát miért ne lehetne Istennel az a gyönyörű, ártatlan gyermek ? Hiszen egészen biztosan nem követett el semmi rosszat...

Az igaz, de nem keresztelték meg. Nem számít, milyen ártatlan és makulátlan, akit nem keresztelnek meg, az nem juthat a mennyországba. Isten nem fogadja be őket. Ezért olyan fontos minél előbb megkeresztelni az újszülöttet.

Ki mondta ?

Isten. Az egyháza útján.

Melyik az az egyház ?

Természetesen a római katolikus anyaszentegyház. Az Isten egyháza. Igaz is, ha valaki katolikusnak születik, és történetesen egy másik templomba jár... nos, az is bűn.

Azt hittem, csak az a bűn, ha nem mentek el a templomba.

Bűn bizony. De az is bűn, ha egy másik felekezet templomába jár.

Ez igen. Nézzük csak: esett már szó mennyországról, poklról, purgatóriumról, pokol tornácáról, halálos bűnről, bocsánatos bűnről... Mi maradt ki ?

Van még konfirmáció, úrvacsora, gyónás, ördögűzés, utolsó kenet, aztán...

Na várj csa...

...védőszentek, kötelező ünnepnapok...

Minden nap megszentelt ! Minden pillanat szent. Ez a Szent Pillanat.

*Jó, jó, de némelyik nap **igazán** szent, és olyankor el kell mennünk a templomba.*

Már megint egy „kell”. És mi van, ha nem mentek ?

Az bűn.

És mehettek a pokolba.

Nem, ha ezzel a bűnnel a lelkén hal meg az ember, akkor csak a purga-tóriumba. Ezért is érdemes gyónásra járni. Minél gyakrabban, annál jobb.

Egyesek hetente járnak. Némelyek mindennap. Így tartják tisztán a lelküket, hogyha netán meghalának...

Hű... te arról beszélsz, hogy hogyan kell örökös félelemben élni !

Nagyon jó a meglátásod. Hiszen ez a vallás célja: belénk plántálni a félelmet Istentől. Akkor helyesen fogunk cselekedni, és ellenállunk a kísértéseknek.

Ajjaj. Na és ha két gyónás között elkövetsz valamilyen „bűn”-t, és meghalsz balesetben ?

Semmi vész. Ere való a töredelmes bűnbánat. A következőképp szól...

Ne ! Elég !

*De várj, hiszen még csak az **egyik** világvallásról ejtettünk néhány felületet szót ! Nem akarsz legalább egy pillantást vetni a többire ?*

Nem, köszönöm. Már összeállt a kép.

Remélem, az olvasók nem gondolják majd azt, hogy kigúnyolom a hitüket.

Nem gúnyoltad ki, hiszen csak azt ismételted, amit megtanultál belőle. Hogy mondta annak idején a ti egyik elnökötok, Harry Truman ? Az emberek biztatták: **Add meg nekik, Harry !** Mire Harry: **Nem adom meg nekik, majd idézem őket, az éppen eléggé megadja.**

4

Szépen elkalandoztunk. Az időről kezdtünk beszélgetni és a szervezett vallásnál kötöttünk ki.

Hát igen, ilyen amikor az ember Istennel társalog. Nincsenek határok.

Hadd szedjem pontokba, hogy mire jutottunk a harmadik fejezetben.

- *Az idő, mint olyan nem létezik, csak **ez** az idő van; nincsen pillanat, csak **ez** a pillanat.*
- *Az idő nem folytonosság, hanem a relativitás egy vetülete. **Egyszerre** történik a pillanatok és események sokasága.*
- *Örökösen utazunk a valóságok ezen birodalmában az időtlenség, az idő és a minden idő között, többnyire álmaink révén. Ennek egyik jele a **dé-já vu**.*
- *Mindig léteztünk és mindig is létezni fogunk.*
- *A lélek tekintetében a kor fogalma valójában a tudat mélységével függ össze, nem az eltelt idő hosszával.*
- *Gonosz nem létezik.*
- *Tökéletesek vagyunk, úgy, ahogy vagyunk.*

- *A Rossz az elme szüleménye és a Viszonylagosság Tapasztalatából fakad.*
- *Életünk során szabályokat alkotunk, és azokat folytonosan a Jelen valóságához igazítjuk. Ez teljesen helyénvaló. Így kell lennie, ha fejlődni akarunk.*
- *Hitler a mennybe ment.*
- *Történjék bármi, minden Isten akarata - **minden**. Ezalatt nem csak a hurrikánokat, a tornádókat és a földrengéseket értjük, hanem a Hitler személyéhez hasonló csapásokat is. Nincs benne semmi felfoghatatlan, amennyiben ismerjük a Célt.*
- *Az Abszolút birodalmában nincs halál utáni büntetés sem következmények; mindez csak a Viszonylagosság Tapasztalatában létezik.*
- *A különféle teológiák az ember kétségbeesett kísérletei, hogy megmagyarázzon egy nem létező, őrült Istent.*

Kitűnő.

*Az jó, mert millió új kérdésem támadt. Például a tizedik és a tizenegyedik állítás további magyarázatra szorul. Miért ment Hitler a mennybe ? (Ezt már próbáltad elmagyarázni, de még mindig nem értem.) És **mi** a történések Célja ? És mi köze ennek a Nagy Célnak Hitlerhez és a többi zsarnokhoz ?*

Lássuk először a Célt.

Minden esemény és tapasztalat lehetőséget teremt. Az esemény és a tapasztalat Lehetőség, nem több és nem is kevesebb.

Hiba lenne „az ördög művének” vagy „Isten büntetésének”, „meny-nyei ajándéknak”, vagy bármi effélének nevezni. Ezek csupán Események és Tapasztalatok - egyszerűen **megtörténnek**.

Értelmet mi magunk adunk nekik: hogy mit gondolunk felőlük, mit teszünk értük és hogy reagálunk rájuk.

Az eseményeket és a tapasztalatokat egyedül (vagy együttesen) teremted meg. Ezek jelentik a lehetőségeidet. A tudat tapasztalatot teremt, és mindig azon vagytok, hogy mélyítsd a tudatodat. Azért teremtetted magadnak ezeket a lehetőségeket, mert segít megteremteni és megtapasztalni, Aki Vagy. Ez az Aki Vagy, mindig a jelenleginél magasabb tudatállapotot jelent.

Mert az az Én akaratom, hogy ismerd és tapasztald meg, Aki Vagy, és lehetővé teszem, hogy ennek érdekében bármilyen eseményt vagy tapasztalatot megteremts magadnak választásod szerint.

Időről időre más játékosok csatlakoznak hozzád a mindenségnek ebben az egyetlen játékában, akár futó találkozásként, mellékszereplőkként, átmeneti csapattársakként, hosszú távú kapcsolatokként: rokonok, család, hőn szeretettek és életedet végigkísérők.

Ezeket a lelkeket te vonzod magadhoz, téged pedig ők vonzanak magukhoz. Ezeket a tapasztalatokat kölcsönösen teremtik, és egyaránt a javatokra válik, kifejezik a döntéseiteket és a vágyaitokat.

Senki sem lép véletlenül az életedbe.

Nincsenek véletlen egybeesések.

Semmi sem történik véletlenül.

Az élet nem véletlenek terméke.

Az eseményeket, akárcsak az embereket, te vonzod magadhoz céljaid elérése végett. A nagyobb, globális tapasztalatokat egész embercsoportok tudata teremti meg. Te úgy kerültél a csoportodhoz, hogy oda-vonzottak a csoportod együttes vágyai és választásai.

Mit értesz azon, hogy az „én csoportom” ?

A csoporttudatot nem sokan értik, pedig nagyon erős, olyannyira, hogy ha nem vigyázol, felülkerekedhet a saját tudatodon. De bármerre mész, mindig arra kell törekedned, hogy kialakítsd a csoporttudatot, hogy több tapasztalatra tehess szert, és kiegyensúlyozott életben legyen részed.

Ha olyan csoportba keveredsz, melynek a tudata nem egyezik a tiéd-del, és nem tudod megváltoztatni, a legokosabb, ha otthagysz, különben a csoportod hagy el téged. Megy tovább a maga útján, függetlenül attól, hogy Te merre tartasz.

Ha nem találsz olyan csoportot, amelyikbe beleillik a tudatod, hozz létre egyet, és csatlakozni fognak hozzád a tiédhez hasonló tudatúak.

Ha azt akarjuk, hogy ez a bolygó állandóan és jelentősen változzon, a nagyobb csoportokat a kisebbeknek és az egyéneknek kell befolyásolniuk - elvégre még a legnagyobb csoport is az egyes emberekből áll össze.

A világ és állapota valamennyi ember tudatát tükrözi.

Nézz körül, és láthatod, hogy sok még a tennivaló.

Furcsa, de a legtöbb ember elégedett azzal, amit maga körül lát. Ezért nem változik a világ.

Sokan elégedettek az áldatlan helyzettel, amelyben az összhang helyett a különállást becsülik, és háborúval oldják meg az ellentéteket.

Elfogadják a hatalmat, és boldogan tespednek egy olyan világban, ahol csak a legerősebbek maradnak fenn, ahol az életért folyik a verseny, és a győzelem az egyetlen dicsőség.

Nem zavarja őket, hogy az ilyen rendszer szükségszerűen kitermeli a „vesztesek”-et, feltéve, hogy ők maguk nincsenek közöttük.

Elégedettek, holott olyan rendszerbe beskatulyázva élnek, amely halálra ítéli őket, ha **rosszat** tesznek, hajléktalanná teszi és éhezteni őket, ha **veszítene**k, elnyomják és kihasználják őket, ha nem elég **erősek**.

Sokan rossznak tartják mindazt, ami különbözik tőlük. Nem fogadják el a vallási különbségeket, ahogy a szociális, gazdasági és kulturális különbségek sokaságát sem.

Az alsóbb osztályok kihasználását melldöngető kijelentésekkel szé-pítgetik a felsőbb osztályok, mondván, mennyivel jobban élnek most, mint a kizsákmányolás előtt. Így aztán fel sem merül bennük a gondolat, hogyan is **kellene** bánni az emberekkel, ha valóban igazságosan akarnának eljárni, és hogyan lehetne egy szemernyt is javítani bárki helyzetén, főként ha fizetni is kell érte.

A legtöbben csak kacagnak, ha valaki felveti, hogy jó lenne más rendszert a mostani helyébe állítani, mondván, az olyan bevett dolgok, mint a verseny és a „bátraké a szerencse” jellegű magatartás viszi előre a világot. Sokan még azt is elhiszik, hogy nem is élhetünk másképp, ilyen az emberi természet, és minden más megölné a siker felé hajtó belső szellemet. (Soha senki nem tette még fel a kérdést, hogy ugyan mi az, aminek sikerülnie kellene ?)

Igazán felvilágosult elmével nehéz fölfogni ezt az álláspontot. A Földön az emberek többsége ebben a filozófiában hisz, éppen ezért nem törődik a szenvedő tömegekkel, az elnyomott kisebbségekkel vagy bárkivel, aki hiányt szenved, csak önmagának és közeli családtagjainak sorsát tartja szem előtt.

Nem veszik észre, hogy elpusztítják a Földet, az **Életet** adó Földet, mert cselekedeteiket kizárólag az vezérli, hogy saját fogalmaik szerint javítsák az életüket. Bármilyen meglepő, nem látnak tovább az orruknál, és nem értik, hogy a rövid távú sikerek a legnagyobb veszteségek forrásai lehetnek.

Sokan fenyegetésnek tekintik az olyan fogalmakat, mint a közös jó, az egységes világnézet, az egyetlen Isten, aki valamennyi teremtményével együtt létezik.

Féltek mindentől, ami az egyesítéshez vezet, és felmagasztaltok mindent, ami elkülönít. Ez vezet a zavarhoz, a széthúzáshoz, a viszályko-dáshoz - és soha nem tanultok a hibákból: újra és újra elkövetitek ugyanazt, ugyanazzal az eredménnyel.

A szenvedés pedig nem szűnik meg, mert képtelenek vagytok a szenvedők helyébe képzelni magatokat.

Az elkülönülés képzelt felsőbbrendűséghez vezet. Az egység a kö-nyörület, az egyenlőség forrása.

Mint már mondtam, a Földön történő események - immár háromezer éve megtörténnek újra és újra - a csoportod, a Föld összes csoportja Közös Tudatát tükrözik.

Ha szokásom lenne minősíteni ezt a tudatot, primitívnek nevezném.

Na igen. De mintha elkalandoztunk volna a kérdéstől.

Nem egészen. Hitlerről kérdeztél. A **Hitler-tapasztalatot** is a csoporttudat tette lehetővé. Sokan úgy akarják beállítani a dolgot, hogy Hitler a ravaszsága és szónoki készsége segítségével befolyásolt egy csoportot, nevezetesen a honfitársait. Így mindent Hitlerre lehet kenni - és pontosan ez a magyarázat célja.

De Hitler semmit sem tehetett volna embermilliók támogatása, együttműködése és behódolása nélkül. A magát németnek nevező alcsoportnak számolnia kell a holocaust felelősségével. Ahogy az történni szokott, bizonyos értelemben a nagyobb, emberiségnek nevezett csoport semmit nem tett, közömbös maradt az európai, a németországi szenvedések iránt, mindaddig, amíg olyan méreteket nem öltött, hogy a legmegrögzöttebb elkülönülő sem hunyhatot szemet fölötte.

Érted már, hogy közös tudat segítette világra a náci mozgalmat ? Hitler csak megragadta az alkalmat, de nem ő teremtette !

Nézzük a **tanulást**, mert az a legfontosabb. Csoporttudat - elkülönülés- és felsőbbrendűség-tudattal. Hová vezetett ? Félelmetes kegyetlenséghez, a kegyetlenséget tudatvesztés követte.

A merev nacionalizmusban gyökerező közös eszme eltapossa mások jogait, ám mindenkitől elvárja, hogy biztosítsa az övét, ezzel igazolva a megtorlás jogosságát, a „megoldást” és a háborút.

Auschwitz jelentette a zsidókérdés náci megoldását.

A **Hitler-tapasztalatban** nem az a szörnyű, hogy megesett az emberi fajjal, hanem az, hogy az emberi faj lehetővé tette, hogy megtörténjen.

Nem az a megdöbbentő, amit Hitler cselekedett, hanem hogy mennyien követték.

Nem csak az szégyen, hogy Hitler sok millió zsidót ölt meg, hanem az is, hogy zsidók millióinak kellett meghalnia, mielőtt megállították Hitlert.

A **Hitler-tapasztalat** célja, hogy az ember szembesüljön önmagával.

Sok jelentős tanító élt a történelem során. Bármelyikük tanítását követve megérthettétek volna, Kik Vagytok Valójában. Megmutatták nektek legmagasztosabb és leghitványabb képességeiteket.

Lélegzetelállító példákat tártak elétek arról, mit is jelent embernek lenni: hová juthat valaki bizonyos adott tapasztalatokkal, hová juthatnak és hová fognak jutni oly sokan közületek **ezzel a tudatossággal**.

Ne feledd: **minden** a tudatosság. Tapasztalatot teremt. A csoporttudatnak hatalma van. Kimondhatatlan szépségekre és kimondhatatlan szörnyűségekre képes. **Csak** rajtad múlik, mire használja fel a tapasztalatokat.

Ha nem vagy elégedett a csoportod tudatával, változtasd meg.

A legjobb mód mások tudatának megváltoztatására: a példamutatás.

Ha ez sem elég, alapíts saját csoportot, legyél te annak a tudatnak a forrása, melyet meg kívánsz tapasztaltatni másokkal.

Minden veled kezdődik.

Változzon a világ ? Változtasd meg magad körül !

Hitler rendkívüli lehetőséget adott erre. A **Hitler-tapasztalat**- ugyanúgy, mint a **Krisztus-tapasztalat** - tökéletes volt a maga módján, hogy rámutasson az igazságra: hogy szembesítsen önmagatokkal. Ám ezek a nagyobb tudatosságúak - Hitler és Buddha, Dzsingisz kán és Hare Krisna, Attila, a hunok királya és Jézus Krisztus - csak addig élnek, amíg emlékszel rájuk.

A zsidók azért építenek emlékműveket a holocaustnak, hogy soha senki ne felejtse el. Mert mindenki ott rejtőzik egy kis Hitler, csak kérdés, hogy mekkora.

A népirtás mindig és mindenhol népirtás, tökéletesen mindegy, hogy Auschwitzban, vagy Wounded Knee-ben történik meg.

Hitlert tehát azért küldték, hogy megmutassa, milyen szörnyűségekre képes az ember, milyen mélyre süllyedhet ?

Igaz, hogy Hitlert küldték hozzátok, de ne feledjük, hogy a szörnyűségeket ti hajtottátok végre. A Közös Tudatból emelkedett ki, de nem létezhetett nélküle. Hát **ez** a tanulság.

A hit az elkülönülésben és a felsőbbrendűségben - a **mi** szembeállítás a **tivel** és az **őkkel** - teremtette meg a **Hitler-tapasztalatot**.

Az Isteni Testvériség, az egyesülés és az Egység tudata - az **enyém** és a **tiéd** helyett a **miénk**- teremti a **Krisztus-tapasztalatot**.

Ha a fájdalom nem csak a **tiéd**, hanem a **miénk**, ha az öröm nem az **enyém**, hanem a **miénk**, ha az **egész élet** tapasztalata a **miénk**, akkor beszélhetsz a Teljes Élet tapasztalatáról.

Miért ment Hitler a mennybe ?

Mert nem tett semmi rosszat. Tette, amit tett. Hadd hívjam fel a figyelmedet, hogy éveken át milliók hitték, hogy „igaza” van.

Ha kipattan az agyadból valami hülye ötlet, de tízmillió ember egyetért veled, akkor miért gondolnád, hogy meghibbantál ?

Azt is a világ döntötte el végül, hogy Hitler „rosszat” tett. Úgy is mondhatnám, a **Hitler-tapasztalat** hatására az emberek új fogalmat alkottak arról, Kik Ők, és Kik Akarnak Lenni.

Ő állította fel a mércét, ő szabta a határt, és mi hozzáigazítottuk a világképünket. Krisztus ugyanezt tette, csak a túloldalon.

Voltak és lesznek újabb Krisztusok és újabb Hitlerok. Tartsd nyitva a szemed ! Különböző szintű a tudatosságuk, és nap mint nap láthatod őket közöttetek sétálni az utcán.

Még mindig nem értem, hogyan kerülhetett Hitler a mennybe ? Mire föl kaphatta a jutalmat ?

Először is értsd meg, hogy a halál nem vég, hanem kezdet, nem valami borzalmas élmény, hanem öröm. Nem záróra, hanem nyitás.

Életed legboldogabb pillanata az lesz, amikor véget ér.

Mégpedig azért, mert nem ér véget, hanem olyan csodálatosan folytatódik, tele békével, bölcsességgel és örömmel, hogy lehetetlen leírni, hiszen fel sem foghatod.

Először tehát azt kell megértened - ahogy már el is magyaráztam -, hogy Hitler nem bántott senkit. Bizonyos értelemben nem szenvedett miatta senki, sőt egyenesen véget vetett a szenvedéseknek.

Buddha azt mondta: „Az élet szenvedés”. És igaza volt.

*Jó, mondjuk, hogy elfogadom... de Hitler nem tudta, hogy jót cselekszik ! Abban a tudatban élt, hogy **rosszat** csinál !*

Dehogyan gondolta. Azt hitte, hogy segíti a németeket. Ez az, amit nem akarsz megérteni.

A saját világképéhez viszonyítva senki sem tesz „rossz”-at. Mit sem tudsz az emberi tapasztalat összetettségéről, ha azt állítod, hogy Hitler örütségeket csinált és tudta, hogy örült.

Meggyőződése szerint jót tett a népének. És a népe is azt hitte ! Pontosan az volt benne az örütség, hogy a nép nagy része **egyetértett vele** !

Azt mondod, Hitler „rosszat tett”. Rendben. E mérce szerint meghatározhatod magadat,

többet megtudhatsz magadról. Rendben. Úgyhogy ne ítéld el Hitlert, mert **tanított** titeket.

Valakinek meg kellett tennie.

Nem tudod milyen a hideg, ha nincs meleg, milyen a fenn, ha nincs lenn, melyik a bal, ha nincs jobb. Nem ítélnél el az egyiket és magasztalhatod a másikat. Ha így teszel, semmit nem értesz.

Évszázadokon át elítélték Ádámot és Évát. Azt mondták, hogy elkövették az eredendő bűnt. Bizony mondom: ez volt az eredendő áldás. Mert ha ők nem tapasztalják meg a jót és a gonoszt, fogalmatok sem lenne erről a két lehetőségről ! Sőt, mindaddig nem is léteztek ! Addig nem létezett „gonosz”. Minden és mindenki tökéletes volt, paradicsom a szó szoros értelmében. De nem **tudhattátok**, hogy az, nem érzékelhettétek a tökéletességet- mert nem ismertetek **semmi mást**.

Akkor most elítéled őket, vagy köszönetet mondasz nekik ?

És mihez kezdj, mondhatnád, Hitlerrel ?

Bizony mondom: Isten szeretete, könyörülete, bölcsessége, megbocsátása, szándéka és célja elég nagy ahhoz, hogy még a legelvetemültebb bűnöket és bűnözőket is befogadja.

Lehet, hogy e pillanatban nem értesz egyet Velem, de az mit sem számít.

Már megtanultad, amit meg kellett tanulnod.

5

*Azt ígérted, hogy a **Második könyvben** elmagyarázol egy sor jelentős dolgot - mint például idő és tér, szeretet és háború, jó és gonosz, valamint a bolygót érintő politikai kérdések. Azt is ígérted, hogy még néhány részletet kifejtesz az ember szexuális életéről.*

Igen, megígértem.

Az **Első könyv** inkább személyesebb kérdésekkel foglalkozott, az egyén életével. A **Második az** együttes életetekkel a Földön. A **Harmadik könyv** fogja kiteljesíteni a képet: beszél a kozmológiáról, a Mindenség egészéről, a lélek útjáról. Szóval, melegen ajánlom, hogy kösd fel az alsóneműdet, ha meg akarod érteni a világmindenséget !

Nem azt mondtad, hogy az időről fogsz beszélni ?

Már elmondtam, amit tudnod kell.

Nincsen idő. Minden egyszerre létezik, egyidejűleg történik.

Írjuk például ezt a könyvet és ahogy írjuk, már létezik is. Ebből jutsz minden információhoz: a már létező könyvből. Te pusztán csak formába öntöd.

Ezt jelenti az, hogy mielőtt kérdeznél, már válaszoltam.

Ez a nem létező idő... nem mondom, érdekes, de meglehetősen elvont. Hogyan jelentkezik a mindennapi életben ?

Ha valóban érted az időt, akkor sokkal békésebben élhetsz a viszonylagosság világában, a valóságodban. Így az időt inkább folyamatnak észleljük, semmint állandónak.

De jegyezd meg, hogy te haladsz, nem az idő. Az idő nem múlik, nincs, ami múljon. Egyetlen Pillanat létezik.

Egyébként valahol mélyen mindannyian a tudatában vagytok ennek, ezért szoktátok azt mondani, ha valami csodálatos történik veletek: „mintha megállt volna az idő”.

Mert valóban megáll. És ha Te is megállsz, életbevágó mozzanatokot élhetsz át.

Mi tagadás, nehéz elhinni.

Pedig már a tudomány is bebizonyította, matematikailag. Képletek igazolják, hogy ha beszállsz egy űrhajóba, és elég messze és gyorsan kerülöd meg a Földet, láthatod magad felszállni.

Ez is azt mutatja, hogy maga az idő nem múlik. Az idő az a sík, amin mozogtok; a ti esetetekben a Föld nevű űrhajón.

Azt mondod 365 nap egy év. De mi jelent egy nap ? Végső soron önkényesen eldöntöttétek, hogy egy nap az az időegység, amíg az űrhajótok egyszer megfordul a tengelye körül.

Honnan tudjátok egyáltalán, hogy mozog ? Hiszen nem érzitek ! Választottatok egy viszonyítási pontot, fenn az égbolton: a Napot, és kijelentettétek, hogy egy „nap” az az időtartam, amíg az űrhajótok Napra tekintő része addig fordul, amíg ismét meg nem pillantod a Napot.

Ezt a napot felosztottatok huszonnégy órára; megintcsak önkényesen. Ugyanezzel az erővel lehetne tíz, vagy akár hetvenöt is.

Aztán percekre bontottátok az órát. Kijelentettétek, hogy minden óranyi egységnek legyen hatvan kisebb egysége: **perce**, és ezeknek az egységeknek további hatvan apró része, **másodperce**.

Egyszer csak felfedeztétok, hogy a Föld nem csak forog, repül is ! Észrevettétek, hogy kering a Nap körül.

Kiszámoltátok szépen, hogy a Föld 365 fordulat alatt kerüli meg a Napot. Ezt a számot neveztétek el évnék.

Akkor jött a bonyodalom, amikor ezt az évet is kisebb, ám a napnál nagyobb egységekre akartátok osztani.

Kitaláltátok a **hetet** és a **hónapot**, és sikerült is minden évbe belehelyezni ugyanannyi hónapot, de a hónapokba már nem tudtátok ugyanannyi napot beleszuszakolni.

Nem sikerült elosztani a háromszázhatvanöt nap páratlan számát a tizenkét hónap páros számával, úgyhogy arra a félmegoldásra jutottátok, hogy az egyik hónapban több, a másikban kevesebb nap lesz !

Az év felosztását illetően megtartottátok a tizenkettes osztót, mert ezt a ciklust figyeltétek meg évente a Hold keringésében. Hogy összeegyeztessétek ezt a három úrbéli mozgást - a Föld tengely körüli forgását, a

Nap körüli forgást, és a Holdciklust - egyszerűen szétszórtátok a napokat a hónapokba.

De még mindig nem volt minden rendben, mert ez a tákolmány állandó csúszásban volt a megfigyeléseitekhez képest. Így aztán elhatároztátok, hogy minden x-edik évben legyen **eggyel több nap** ! Elneveztétek szökőévnak, még nevettek is rajta, pedig tulajdonképpen ez **életetek** egyik meghatározója... És ezek után az **Én** magyarázatomat minősítet hihetetlennek !

Ugyanilyen önkényesen csináltatok „évtizedeket”, „századokat” (különös módon tízes, és nem tizenkettes rendszerben), hogy nagyobb „időegység”-et is tudjatok mérni. Tulajdonképpen kialakítottatok egy rendszert a mozgás térbeli mérésére.

Láthatod tehát, hogy nem az idő „múlik”, hanem a tárgyak haladnak és mozognak **az** általatok világűrnek nevezett mezőben. Az úgynevezett idővel egyszerűen a mozgást számoljátok !

A tudósok tudatában vannak ennek az összefüggésnek, ezért beszélnek inkább tér-időről.

A ti Einstein professzorotok, és még néhányan rájöttek, hogy az idő viszonylagos, valójában nem létező fogalom: mindössze két térbeli test egymáshoz viszonyított távolsága ! (Ha valóban tágul a világegyetem -ahogy tágul is -, akkor a Földnek „több ideig” tart megkerülni a Napot, mint egymillió évvel ezelőtt. Van még mit csiszolgotok !)

Ezért több percbe, órába, napba, hétbe, hónapba, évbe, évtizedbe és évszázadba telnek a ciklikus jelenségek, mint 1492-ben ! (Mikor nem egy nap egy nap ? Mikor nem egy év egy év ?)

Az új, korszerű időmérőitek ezt az „időeltolódás”-t is mérik, és az órákat évente a világegyetemhez kell igazítani ! Ezt hívják greenwichi időnek... ami meg akarja hazudtolni az egész világegyetemet !

Einstein elmélete szerint, ha nincs múló „idő”, és egy adott sebességgel mozgunk a térben, akkor vagy a tárgyak közötti tér nagyságát, vagy a sebességet kell változtatni ahhoz, hogy „megváltoztassuk” az időt.

Ez az általános relativitáselmélet, ami igen sokat lendített a modern gondolkodásban az idő-tér összefüggés megértésében.

Talán már kezdted érteni, miért van az, hogy amikor elmész egy kis úrutazásra, és visszatérsz, te csak tíz évet öregedtél, míg a Földön maradt barátaid, harminc évvel lettek idősebbek ! Minél messzebb mész, minél jobban elhajlik a tér-idő, annál kevesebb az esélyed, hogy bármelyik ismerősedet is élve találod a Földön, amikor visszatérsz.

De ha a „jövőben” a tudósok feltalálnak majd valami szerkentyűt, amivel gyorsabban haladhatnak, becsaphatják az univerzumot, szinkronban maradhatnak a földi „valós idővel”, és úgy térhetnek vissza, hogy az űrhajón is ugyanannyi idő telt el, mint a Földön.

Persze, ha még hatékonyabb hajtóerőt találnának fel, akkor akár a felszállás előtt is visszatérhetnek ! Az idő tehát lassabban múlna a Földön, mint az űrhajón. Tíz év múlva is visszajöhetnél, miközben a Földön mindössze négy év telt el ! Minél gyorsabban repülsz, annál kevesebb idő telik el a Földön. Tíz évet is repülhetsz, de a Földön az csak tíz perc lesz !

Nomármost, ha áthaladsz egy térredőn (sok fizikus úgy tartja, hogy a tér nem egyenletes kiterjedésű, hanem összevissza hajtogatott - és milyen igazuk van !), egy másodperc töredéke alatt átszeled a teret. Visszavihet-e az időben egy ilyen tér-idő jelenség ?

Talán most már nem olyan nehéz belátnod, hogy az „idő” csak a szemléletmódok szüleménye. Minden ami eddig megtörtént és valaha történni fog - **most** történik. Hogy miképp látod mindezt, csak azon múlik, hogy milyen szemszögből nézed: hogy hol helyezkedsz el a térben.

Ha a helyemben lennél, mindent látnál -egyidejűleg !

Érted ?

Hát... kezdem. Elméletileg igen !

Rendben. Elég egyszerűen magyaráztam, hogy még egy gyerek is megértse. Nem túl tudományosan, de érthetően.

Értem, a tárgyakat korlátozza a sebességük. De mi a helyzet az elvont dolgokkal... a gondolataimmal... a lelkemmel... Elméletileg örült sebességgel száguldhatnak át a mennybolton.

Pontosan így van ! Ez történik álmodban vagy más, testen kívüli pszichikai élmény esetében. Érted a **déjá vu**-t ? Már láttad valahol !

De... ha már minden megtörtént, ami előttem áll, akkor nem tudom megváltoztatni a jövőmet. Ez az eleve elrendelés ?

Szó sincs róla ! Ez a felállás inkább szolgál téged, mint akadályoz.

Mindig végtelen számú választási lehetőség előtt állsz, és teljesen szabad az akaratod. Ha a „jövőbe” látsz (magad vagy mások segítségével) az nemhogy behatárolná, hanem javítja az esélyét annak, hogy kedved szerint élj.

Hogyan ? Most elveszítettem a fonalat.

Ha előre „látsz” egy eljövendő eseményt, és nem nyeri el a tetszésedet, ne válaszld ! Válassz újra, ezúttal mást !

Változz meg, viselkedj másképp, hogy elkerüld a nem kívánt kimenetelt.

De hogyan kerülhetek el valamit, ami már megtörtént ?

Úgy hogy **veled** még nem történt meg ! Olyan helyen vagy a tér-időben, ahol nem vagy tudatában a történéseknek. Nem „tudod”, hogy már „megtörtént”. Nem „emlékszel” a jövődre !

(Ez a feledés **minden** idők nagy titka. Ezért „játszhatod” a nagy játékot ! Erről később még többet mesélek.)

Amit nem „tudsz”, az nem „úgy” van. Mivel nem „emlékszel” a jövődre, az még nem történt meg veled ! Akkor „történik” meg minden, ha „átélted”. És akkor „éled át”, ha „tudsz róla”.

Tegyük fel, hogy egy szempillantásnyira a „jövődbe” tekinthetsz Mi történt ? A szellemed egyszerűen átszáguldott a tér-időn egy másik helyre, és magával hozta egy pillanat, vagy egy esemény energiájának egy szikráját: képeket, benyomásokat. Ezeket érzékelni lehet, vagy érezheti egy másik személy, aki rendelkezik ilyen metafizikai adottsággal: „látja” ezeket a körülötted lebegő képeket és energiákat.

Álljunk csak meg ! Hogy van ez ? !

Tudnod kell, mert most már készen állsz rá, hogy megtudd: **egyszerre** létezel a tér-idő valamennyi szintjén.

Azaz, a lelked mindig volt, mindig van és mindig lesz, mindörökké, ámen.

Egynél több helyen létezem ?

Persze ! Mindenhol és minden időben létezel.

Van belőlem egy a jövőben és egy a múltban ?

Nos, „jövő” és „múlt” nem létezik, amint ahhoz már kinkeservesen eljutottunk az imént; de olyan értelemben, ahogyan te használsz ezeket a szavakat, igen.

Egynél több van belőlem ?

Egyetlenegy van belőled, de sokkal nagyobb vagy, mint sejtened.

Tehát, amikor az az én, amelyik most létezik, megváltoztat valamit, amit nem szeret a jövőben, akkor az az én, amelyik a jövőben létezik, már nem rendelkezik azzal a valamivel, nem része többé a tapasztalatának ?

Lényegét tekintve erről van szó. Megváltozik a mozaik egésze. De soha nem veszíti el azt a tapasztalatot, amelyet már megadott önmagának. Egyszerűen megkönnyebbül és boldog, hogy nem kell keresztülmenned az egészen.

De az a múltbeli „én” még nem tapasztalta meg, így aztán egyenesen belesétál !

Bizonyos értelemben igen. De segíthetsz neki.

Segíthetem ?

Hát persze. Először is, ha megváltoztatod azt, amit az **előtted járó** „te” tapasztalt, a **mögötted lévő** „te” már sohasem fogja megtapasztalni ugyanazt. Így fejlődik a lelked.

Ugyanígy kapott segítséget a **jövőbeli éned** a saját jövőbeli önmagától, hogy elkerüld, amit **ő** nem kerülhetett el.

Tudod követni ?

Igen. Nagyon elgondolkoztató. De lenne egy másik kérdésem. Mi a helyzet az elmúlt életekkel ? Ha én mindig én vagyok, a múltban és a jövőben is, akkor hogyan lehettem valaki más, egy másik személy egy előző életben ?

Isteni Lény vagy, aki egyszerre több tapasztalatot képes megélni ugyanabban az időben, és annyi különböző **énre** oszthatod fel az énedet, ahányra csak akarsz.

Újra és újra leélheted „ugyanazt az életet”, miként ezt már elmagyaráztam. És különböző életeket is élhetsz különböző időkben a téridő végtelenjében.

Tehát, bár itt és most vagy, lehetsz, és vagy is, másik **én** - más időkben és más helyeken.

Te jó ég ! Ez egyre bonyolultabb lesz.

Igen. Pedig még a felszínét is alig érintettük **az** egésznek.

De tudnod kell: Isteni lényként nem ismersz határokat. Az egyik részed azt választja, hogy megismerjen a most megtapasztalt azonosságodban. Bár ez még közelről sem a lényed végső határa, te mégis annak tartod.

Miért ?

Ezt kell gondolnod, különben nem tudnád végrehajtani mindazt, amit erre az életre terveztél.

És mi az ? Mondtad már, de mondd el még egyszer. Itt és most, nem más helyeken és más időkben.

A teljes Életet, számos élet teljességét használod arra, hogy eldönt-hesd, hogy Ki Vagy Valójában, hogy kiválaszd és megteremtsd azt, Aki Valóban Vagy, hogy megtapasztald és megvalósítsd az önmagadról alkotott mindenkori elképzelésedet.

Az önkifejezés folyamata az önteremtés és önmegvalósítás Örök Pillanatában tart.

Azért vonzottad magadhoz az életedet benépesítő embereket, eseményeket és körülményeket, hogy eszközül szolgáljanak az önmagadról alkotott Legnagyszerűbb Látomás Legnagyszerűbb Változatának eléréséhez.

Soha nem ér véget ez a teremtető és újrateremtető, többrétegű folyamat. Most is, és elképzelhetetlenül sok szinten zajlik.

Az egysíkú valóságodban múltbelinek, jelennek vagy jövőbelinek látod a tapasztalataidat. Azt képezed, hogy egyetlen életed van, vagy talán több, abban azonban biztos vagy, hogy **egyszerre** csak egy életet élsz.

De mi lenne, ha egyszer csak rájössz, hogy nem létezik az idő ? Akkor **egyszerre** élnéd **minden életedet**.

És pontosan így történik !

Ezt az életedet éled, a jelenleg megvalósult életedet a múltadban, jelenedben és jövődben egyszerre. Volt-e már valaha „furcsa előérzeted” valamilyen jövőbeli eseménnyel kapcsolatban ? Olyan erős előérzeted, hogy végül sikerült szándékosan elkerülnöd az eseményt ?

A ti nyelveteken előérzetnek hívjátok.

Szerintem viszont egyszerűen egy hirtelen jött tudatosulása valaminek, amit éppen akkor tapasztalsz meg a jövődben.

A jövőbeli éned szól hozzád: „Hé, ez nem volt jó vicc, ne tedd !”

Más életeket is éltek, ezeket „előző életeknek” hívjátok, és ezek is megtörténnek a jelen pillanatban is, de a múltatokhoz tartozónak élitek meg őket (ha egyáltalán megéletek őket). Nagyon nehéz lenne számotokra végigjátszani ezt a csodálatos élet-játékot, ha teljes tudatában lennétek annak, ami valójában lejátsszódik. Még ez a leírás sem adja meg ezt a teljes tudatosságot. Ha megadhatná, akkor véget érne a „játék”. A Folyamat a tökéletességétől függ, ami a teljes tudatosság hiányát is magába foglalja ezen a szinten.

Áldjátok hát a Folyamatot, és úgy fogadjátok azt, mint a Legkegye-sebb Teremtő legnagyobb ajándékát. Öleljétek magatokhoz a Folyamatot és csináljátok végig békességben, bölcsességben és örömben. Mindazt, amit jelenleg el kell tűrnötök,

használjátok arra, amire való: eszközként Minden Idők legcsodálatosabb tapasztalatának megteremtésére - Isteni Énetek beteljesítésére.

Hogyan ? Miként valósíthatom meg a legjobban ?

Ne fecséreld a jelenlegi valóságod értékes pillanatait arra, hogy megfejtsd az élet minden titkát.

Oka van annak, hogy a titkok titkok. Add meg Istennek a kételkedés jogát. Használd fel Jelen Pillanatodat a Legmagasztosabb Cél érdekében, hogy megteremthesd és kifejezhesd azt, Aki Valóban Vagy.

Döntsd el, hogy Ki Vagy, Ki Akarsz Lenni, és utána tégy meg mindent, hogy azzá lehess.

Használd keretként azt, amit elmondtam az időről, és illeszd felfogásod határai közé, erre a vázra építsd fel mindazokat a Legnagyszerűbb gondolataidat tartalmazó elképzeléseidet.

Figyelj rá, ha benyomásod támad a „jövőről”. Ha egy gondolatod támad valamelyik „korábbi élet” kapcsán, vizsgálj meg, hasznodra válik-e, ne menj el mellette vakon. Az a legfontosabb, hogy ha lehetőséged nyílik rá, teremtsd meg, nyilvánítsd ki, fejezd ki és tapasztald meg teljes szentségében Isteni Énedet, éppen itt, éppen most.

Márpedig megadatik néked a lehetőség, mert kérted. Ennek a könyvnek a megírása jelzi a kérésedet, mert nyitott elme, nyitott szív és tudásra szomjazó lélek nélkül nem tudnád megírni.

Ugyanaz érvényes mindazokra, akik most **olvassák** ezt a könyvet. Mert ők is a teremőivé válnak. Különben hogyan tapasztalhatnák meg ? Mindenki megteremti mindazt, amit éppen megtapasztal. Mondhatom úgy is, hogy Én teremtek mindent, amit most mindenki megtapasztal, mert mindenki Én vagyok.

Érted ezt az egyensúlyt ? Látod a Tökéletességet ?

Mindez összefoglalható egyetlen igazságban:

EGYETLENEGY VAN BELŐLÜNK.

6

Beszélj nekem a térről

A tér: idő... bizonyítottan.

A valóságban persze nem létezik tér, amolyan vegytisztán „üres” tér, tele semmivel, és ezenkívül semmi mással. Minden **valami**. Még a leg-üresebb térben is van valamilyen gáznemű anyag ritkán szétszóródva végtelen kiterjedésű területeken, olyanformán, hogy úgy tűnik, ott sincs.

És ahol ezek a gőzök sincsenek, ott az energia marad. A tiszta energia, ami rezgésként nyilvánul meg. Az Egész bizonyos frekvencián történő mozgásaként.

A láthatatlan „energia” az a „tér”, amely összetartja az „anyagot”.

Ha az egyenes vonalú időt használjuk modellként, valamikor a világegyetem teljes anyagmennyisége egyetlen apró cseppbe koncentrált. El nem tudod képzelni ennek a sűrűségét, de ez csak azért van, mert azt hiszed, ugyanolyan, mint a mai formájában létező anyag.

Amit ma anyagnak nevezel, az többségében tér. Minden „szilárd” test legfeljebb a két százalékában szilárd „anyag”, kilencvennyolc százalékában „úr”. Minden testben hatalmas a parányi anyagi részecskék közötti tér. Valahogy úgy, mint az éjszakai égbolton az égitestek között. Mégis szilárdnak tekinted ezeket a testeket.

Adott pillanatban az egész világegyetem „szilárd” volt. Gyakorlatilag nem választotta el térköz az anyagi részecskéket. Az anyagból tökéletesen hiányzott a tér, és ez az egész anyagmennyiség a tű hegyénél is kisebb helyet foglalt el.

Valójában ezt megelőzően is volt olyan „időszak”, amikor nem létezett semmiféle anyag, csak a Legmagasabb Rezgésszámú Energia legtisztább formája.

Ez az idő előtti idő volt, még mielőtt az általad is ismert anyagi világ létezett volna. Semmi sem létezett anyagi formában. Vannak, akik ezt „paradicsom ! -ként vagy „mennyország”-ként fogják fel, mert még nem létezett a dologi világ.

(Nem véletlen, hogy a mai nyelvben, ha arra gyanakszol, hogy valami nem stimmel, azt kérdezed: „Micsoda dolog ez ?“)

Kezdetben a tiszta energia rezgett - ez voltam **ÉN** -, és rezgett nagy sebességgel, így hozta létre az anyagot, a világegyetem összes anyagát.

Erre a jelenségre te is képes vagy. És minden áldott nap meg is teszed. A gondolataid tiszta rezgések, és képesek fizikai anyag létrehozására. Ha elegenden vagytok, akik ugyanarra gondoltok, befolyásolhatjátok, sőt létre is hozhatjátok fizikai világotok egy-egy darabját. Ezt már részletesen elmagyaráztam az **Első könyvben**.

Most tágul a világegyetem ?

Olyan sebességgel, hogy el sem tudod képzelni.

Örökké tágulni fog ?

Nem. El fog érkezni az az idő, amikor a tágulást okozó energiák kimerülnek, és helyüket a vonzerők, az összetartó energiák veszik át, és ismét összesűrítenek mindent.

Mármint a világegyetem össze fog húzódni ?

Igen. Szó szerint minden a helyére kerül. És ismét eljön a paradicsom. Nem lesz anyag, csak a színtiszta energia. Más szóval: ÉN. Végül minden visszakerül hozzám.

Ez azt jelenti, hogy megszűnünk létezni.

Fizikailag igen. De mindig létezni fogtok. Nem tudtok nem létezni. Ti vagytok, mindaz Ami Van.

Mi történik azután, hogy „összeomlik” a világegyetem ?

Előlről kezdődik az egész folyamat. Jön egy újabb úgynevezett Nagy Bumm, és újabb világegyetem születik.

Kitágul, majd összehúzódik. Majd végigcsinálja ugyanazt még egyszer, és még egyszer. Örökkön örökké. Hiszen vég nélküli a világ.

Ez Isten lélegzetvétele.

Hát mindez roppant érdekes, de vajmi kevés köze van a mindennapi életemhez.

Miként azt korábban is említettem, talán nem a leghasznosabb felhasználása az időnek, ha azzal töltöd, hogy a világmindenség legrejtettebb titkait próbálsz feltárni. De mutatkozik némi előnye is, ha megismered ezeket az egyszerű, mindenki számára érthető hasonlatokat.

Mint például ?

Ha megérted a világegyetem életét, hozzásegít, hogy megértsd a benned lévő világ életét is.

Az élet ciklusokban mozog. Minden ciklikus, beleértve az életet is. Minden ! Amikor ezt megérted, lehetőséged nyílik, hogy ne csak elszenvedd, hanem megértsd a folyamatot.

Minden ciklikusan mozog. Az életnek van egy természetes ritmusa, és minden ehhez a ritmushoz alkalmazkodik, minden együtt mozog ezzel a hullámmal. Ezért van megírva: „Mindennek megvan az órája, és minden szándéknak a maga ideje az ég alatt.”

Bölcs aki megérti. Talpraesett, aki felhasználja.

Kevesen értik meg olyan jól az élet ritmusát, mint a nők. A nők ritmus szerint élik le az egész életüket. Összhangban állnak az élet ritmusával.

A nők a férfiaknál jobban képesek együtt haladni az áramlattal. A férfiak ellen akarnak állni, irányítani akarják az áramlatot. A nők kitapasztalják, megismerik, majd feloldódnak benne, hogy aztán hozzásimuljanak.

A nő meghallja a szélben a virágok dalát. Látja a Láthatatlan szépségét. Érti az élet minden rezdülését. Tudja, mikor kell szaladni, és mikor kell megpihenni; mikor kell sírni és mikor kell nevetni; mikor kell megtartani és mikor kell elengedni.

A legtöbb nő könnyedén hagyja el a testét. A férfiak többsége küzd, amikor távozni kell. A nők finomabban bánnak a testükkel, amíg benne lakoznak, a férfiak viszont rendszerint borzalmasan - valahogy úgy, ahogy az élethez is viszonyulnak.

Természetesen minden szabály alól van kivétel. Most általánosságban beszélek arról, ahogy eddig alakultak a dolgok. A legáltalánosabb fogalmakat használom. De ha szemügyre veszed az életet, ha tudatában vagy annak, amit látsz, és amit láttál, meg fogod lelteni az igazságot ezekben az általánosságokban.

Mindez elkeserít egy kicsit. Az az érzésem támad, hogy a nők felsőbb-rendűek a férfiaknál. Hogy több bennük az „igazi anyag” mint a férfiakban.

A jin és a jang az élet szent ritmusának alkotóelemei. A lét egyik oldala sem „tökéletesebb” vagy „jobb”, mint a másik. Mindkét oldal egyszerűen és egyszerűen - a két oldal.

A férfiak történetesen más isteni tulajdonságokat testesítenek meg, amelyeket hasonló irigységgel szemlélnek a nők.

Ugyanakkor már szó esett róla, hogy férfinak lenni próbatétel. Ha már elég hosszú ideig voltál férfi, amikor eleget szenvedtél saját ostobaságod miatt, ha elég fájdalmat okoztál azáltal, hogy a világra jöttél, amikor eléggé megbántottál másokat ahhoz, hogy képes legyél

uralkodni a természeteden, és az agresszivitást belátássá, a megvetést együttérzéssé lényegíted át, és már nem akarsz minden áron győzni, hanem arra törekszel, hogy ne legyenek vesztesek, akkor majd nővé válhatsz.

Amikor megtanultad, hogy nem mindig helyes a „lehet”; hogy nem mások fölött, hanem másokkal együtt kell uralkodni, hogy a tökéletes hatalom nem követel semmit a többiektől, amikor mindezt megérted, akkor talán kiérdemled, hogy női testben létezhess, mert akkor már felfogtad a nőiség lényegét.

Tehát a nő jobb a férfinál.

Nem. Nem jobb, hanem más. Te alkottad ezt az ítéletet. A valóságban nincs olyan, hogy „jobb” vagy „rosszabb”. Csak az van, ami van, és amit szeretnél, hogy Legyen.

A forró nem jobb a hidegnél, a fent nem jobb a lentnél, miként ezt korábban már hangsúlyoztam. Így hát a női sem „jobb” a férfinál. Egyszerűen csak az, ami. Miként te is az vagy, Aki Vagy.

Egyikőtök sem rendelkezik kevesebb lehetőséggel. Azzá Válhatsz, aki Lenni akarsz, dönts el, mit akarsz megtapasztalni. Ebben az életben vagy a következőben, esetleg az azt követőben, ugyanúgy, ahogy az előzőben tetted. Állandóan döntések előtt álltok. Mindannyiőtök magában hordozza az Egészet. Egyaránt van bennetek női és férfi. Tapasztald meg, és mutasd fel azt az oldaladat, amelyik nagyobb örömet okoz. Es sose feledd, hogy mindez nektek teremtetett !

Nem akarok újabb témakörre áttérni. Maradjunk egyelőre a férfi-nő kérdésnél. Az előző kötet végén megígérted, hogy alaposabban meg fogjuk vitatni ennek a kettősségnek a nemi vonzatait.

Úgy van, azt hiszem, itt az ideje, hogy elbeszélgezzünk a szexről.

7

Miért teremtetél két nemet ? Az újrateremtésnek ezt az egyetlen módját találtad ki nekünk ? Hogyan viszonyuljunk a szexualitásnak nevezett tapasztalathoz ?

Szégyenkezve semmiképp. És ne büntudattal vagy félve.

Mert a szégyen nem erény, a büntudat nem jószág, a félelem nem becsület.

És ne buján, mert a bujaság nem szenvedély, és ne féktelenül, mert a féktelenség nem szabadság, és ne erőszakosan, mert az erőszakosság nem lelkesedés.

És természetesen ne az ellenőrzés, erő, uralom gondolatával, mert ezeknek semmi közük a Szerelemhez. De... szolgálhatja-e a szex egyszerűen a személyes kielégülést ? A meglepő válasz: igen, mert a személyes kielégülés önmagunk szeretetének egyik változata.

Az egyéni örömszerzést jó ideje rossz értelemben használják, és ez az oka annak, hogy a bűn fogalma tapad a szexhez.

Arra tanítottak, hogy ne használd személyes örömödre azokat a dolgokat, amik igenis a

személyes örömszerzésre valók ! És természetesnek tartod ezt a nyilvánvaló ellentmondást, de nem tudod, mihez kezdj a következtetéssel. Így hát úgy döntesz, hogy ha szeretkezés előtt és után büntudatot érzel amiért jól érezted magad, az némiképp rendbehozza a dolgokat.

Olyan ez, mint annak a népszerű énekesnőnek az esete, akit mindannyian ismertek, de akit nem akarok itt megnevezni, és aki dollármilliókat keresett a dalaival. Amikor felkérték, hogy beszéljen elképesztő sikeréről és a gazdagságról, amit a mestersége hozott neki, ezt válaszolta: „Majdhogynem büntudatom van, amiért annyira szeretek énekelni.”

Világos, hogy mi következik mindebből. Ha szeretsz csinálni valamit, nem jó, ha egyúttal megfizetnek érte. A legtöbb ember azért kap pénzt, mert valami olyant csinál, amit gyűlöl, de legalábbis **nehéz munkátvégez** és közben lehetőleg rosszul érzi magát.

Szóval, ez a világ üzenete: ha nem okoz örömet, akkor élvezheted.

Nagyon gyakran alkalmazod a büntudatot azért, hogy kellemetlenül érezd magad valamiért, ami örömet szerzett, és ilyenformán megbékélj Istennel... akiről azt hiszed, nem veszi jó néven, ha jól érzed magad valamitől.

Úgy véled, különösen a testi örömöktől kell óvakodnod. Legfőképpen attól, amit nagyanyád még suttogva sem volt hajlandó kiejteni a száján: a szexről.

Nos, hadd örvendeztesselek meg: nyugodtan szeretheted a szexet. Az is rendjén való, ha szereted önmagad. Ez voltaképpen egyenesen kötelező.

Az viszont nem szolgálja a javadat, ha a szexualitás rabjává válsz (ahogyan ez más szenvedélyekre is igaz). De ha szereted, az teljességgel rendjén való. Mondd csak el naponta tízszer:

SZERETEM A SZEXET

És ezt is:

SZERETEM A PÉNZT

Akarsz valami vadabbat is ? Akkor próbáld elmondani tízszer:

SZERETEM ÖNMAGAM

És akad még egy és más, amit nem szabadna szeretned. Gyakorold a szeretetüket:

HATALOM

DICSŐSÉG

HÍRNÉV

SIKER

GYŐZELEM

Legyen még több is ? Akkor kísérletezz az alábbiakkal is. Ha ezeket szereted, akkor aztán érezhetsz büntudatot.

MÁSOK HÍZELGÉSE

JOBBNAK LENNI
TÖBBEL RENDELKEZNI
TUDNI, HOGY MIKÉNT
TUDNI, HOGY MIÉRT

Elég ennyi ? Állj ! Van még itt egy utolsó bűn. Át kell érezned a végső bűnt, ha úgy érzed, hogy:

ISMERED ISTENT

Hát nem érdekes ? Egész életedben azt tanultad, hogy büntudatot kell ébreszteniük

MINDAZOKNAK A DOLGOKNAK,
AMIKRE A LEGINKÁBB VÁGYSZ.

De bizony mondom néked: szeresd, szeresd és szeresd mindazt, amit kívánsz, mert a szeretet elérhetővé fogja tenni számodra. Ha szereted mindezt, akkor **az életet szereted**.

Amikor kijelented, hogy kívánod őket, egyúttal kijelented, hogy igényt tartasz mindarra a jóra, amit az élet felkínál neked.

Így hát válaszd a szexet, amennyit csak kaphatsz. És válaszd a hatalmat, amennyit csak el tudsz érni. És válaszd a hírnevet, amennyire csak szert tudsz tenni. És válaszd a győzelmet, amennyi győzelmet aratni tudsz.

De a szexet ne a szerelem **helyett** válaszd, hanem annak betetőzéseként. És a hatalmat ne valakik fölött, hanem valakikkel gyakorold. És a hírnevet ne önmagáért keresd, hanem mint a célhoz vezető utat. És a sikert ne mások ellenében próbáld elérni, hanem tekintsd eszköznek, amellyel másokon segíthetsz. És ne próbálj győzni minden áron, győzelmednek ne a többiek fizessék meg az árát, sőt azon legyél, hogy mások is nyerjenek rajta.

Fogadd csak el a hízelgőket és azok dicsérő szavait, de légy a tudatában, hogy őket is el kell halmoznod hízelgésekkel, és ne habozz megtenni.

Gyerünk, légy jobb, de ne másoknál, hanem jobb, mint amilyen korábban voltál.

Akard, hogy több legyen, de csak azért, hogy többet adhass.

És akard tudni „hogyan és miért”, avégett, hogy mindenkivel megoszthasd a tudásod.

Minden eszközzel azon légy, hogy MEGISMERD ISTENT. Tulajdonképpen ez legyen az ELSŐ, a többi majd ebből következik.

Egész életedben azt tanultad, hogy jobb adni mint kapni. De nem adhatsz, ha nincs mit.

Ezért oly lényeges önmagad jutalmazása, és ezért nem szerencsés, hogy napjainkban olyan rosszul hangzik.

Persze nem arról beszélünk, hogy mások kárára szerezz örömet magadnak. Szó sincs arról, hogy ne vedd figyelembe mások szükségletét. De az életben ne hagyd figyelmen kívül a saját szükségleteidet sem.

Szerezz magadnak örömet bőséggel, és akkor másokat is bőségesen megörvendeztethetsz.

A tantrikus szex mesterei tisztában vannak ezzel. Azért támogatják az önkielégítést, pedig azt sokan bűnnek tekintik.

Önkielégítés ? Hűha ! Most aztán átlépted a határokat. Hogy is hozakodhatsz elő ilyesmivel, hogyan eshet egyáltalán szó ilyesmiről egy Istentől származó üzenetben ? !

Értem. Előítéleteid vannak az önkielégítéssel kapcsolatban.

Nincsenek, de nagyon sok olvasónak lehetnek. És úgy gondoltam, azért hozzuk létre ezt a könyvet, hogy mások olvassák.

Így is van.

Hát akkor miért hozod őket zavarba készakarva ?

Senkit nem akarok zavarba hozni. Az embereknek jogukban áll „zavarba jönni”, aszerint, hogy miként döntenek. De te komolyan azt hiszed, hogy beszélhetünk nyíltan és őszintén az emberi szexualitásról, anélkül hogy valaki ne a sértődöttséget választaná ?

Nem. De az a gyanúm, a legtöbbben nincsenek felkészülve arra, hogy Isten az önkielégítésről tartson előadást.

Ha ez a könyv arra szorítkozna, amit a „legtöbb ember” hallani szeretne Istentől, nagyon vékony könyvecske lenne. A legtöbb ember sohasem hajlandó meghallani azt, amit Isten mond. Úgy tűnik, kétezer év késéssel jut el hozzájuk Isten szava.

Rendben, menjünk tovább. Túl vagyunk a kezdeti megrázkódtatáson.

Csak azért vetettem fel az életnek ezt a szeletét (amely egyébként mindenkit érint, de senki sem beszél róla szívesen), hogy rávilágítsak egy általánosabb kérdésre.

Újrafogalmazva ezt az általánosabb kérdést: szerezz magadnak örömet bőséggel, és akkor másokat is bőségesen megörvendeztethetsz.

Az úgynevezett tantrikus szexnek, a szexuális önkifejezés e kifinomult formájának tanítói tudják, hogy ha szexre éhesen akarsz szeretkezni, nagyon lecsökken az esélye, hogy örömet szerezz a partnerednek, és annak, hogy megtapasztaljátok a nemiség lényegét, a hosszan tartó és élvezetes lelki és testi egyesülést.

A tantrikus szeretők éppen ezért gyakran végeznek önkielégítést, mielőtt egymás örömére fordítanák a figyelmüket. Ez többnyire egymás jelenlétében történik, és általában egymást bátorítva, segítve, szeretetteljesen támogatva. Majd miután csillapították kezdeti mohóságukat, hosszú egyesülésben olthatják egymás és az ekstázis iránti szomjukat is.

Az önkielégítés a teljességében megnyilvánuló szexualitás játékosságának, örömének, szeretetteljességének a része. Számos vetületének egyike. Az, amit koitusznak vagy behatolásnak neveztek, két óráig is eltarthat a szerelmeskedés folyamán. Többségeitek számára ez nem egyéb egy legfeljebb húszperces tornázásnál.

Nem számítottam rá, hogy szextankönyvet fogunk írni.

Történetesen nem azt írunk, pedig az is elkelne. A legtöbb embernek még sokat kell tanulnia a szexualitásról, és csodálatos, jótékony hatásáról.

Ezzel is csak arra törekedtem, hogy jobban megvilágítsam az általánosabb kérdést. Minél több örömet szerzel magadnak, annál több örömet szerezhetsz másoknak. Ugyanígy, ha a hatalom örömevel ajándékozod meg magad, több hatalmat tudsz megosztani másokkal. Ugyanez vonatkozik a hírnévre, a gazdagságra, a dicsőségre, a sikerre és minden másra, ami kellemes érzéssel tölt el.

És jut eszembe, úgy vélem, ideje megnézni, miért is töltenek el „kellemes érzéssel” bizonyos dolgok.

Feladom. Miért ?

Ha „jól érzed magad”, az olyan mintha a lelked felkiáltana: „ez vagyok én”.

Bizonyára előfordult gyermekkorodban, hogy amikor az osztálynévsort felolvasó tanár a nevedhez ért, hangosan azt kellett mondanod: „jelen”.

Nos, a „kellemes érzés” a lélek módszere arra, hogy „jelent” kiáltson.

Sokan tiltakoznak az ellen, hogy „azt tegyük, ami jólesik”. Azt mondják, ez az út vezet a pokolba. Én viszont azt mondom, ez a mennybe vezető út.

Természetesen sok múlik azon, hogy mit értesz az alatt, hogy „jólesik”. Más szóval, miféle élmények is esnek jól neked ? Bizony mondom: soha semmiféle fejlődés nem jött létre tagadás útján. Ha fejlődni fogsz, az nem azért következik be, mert sikeresen megtagadtad magadtól mindazt, amit „jólesőnek” tartasz, hanem azért, mert biztosítottad a magad számára ezeket az örömeket, és találtál valamit, ami ezeknél is jobb. Honnan tudhatnád, hogy valami jobb, ha nem ismered azt, ami silányabb ?

A vallás megtagadja tőled ezt a tapasztalatot. Ezért buknak el végül a vallások.

A spiritualitás ellenben mindig eredményes lesz. A vallás azt várja el, hogy mások tapasztalatából okulj. A spiritualitás arra sarkall, hogy keresd a saját utadat. A vallás nem tudja elviselni a spiritualitást. Ki nem állhatja, mert a spiritualitás más következtetésekre juttathat, mint az ismert vallások tanai.

A vallás arra biztat, hogy felfedezd mások gondolatait, és fogadd el őket a sajátjaidként. A spiritualitás arra buzdít, hogy tedd félre mások gondolatait, és teremtsd meg a sajátjaidat.

A „kellemes érzésen” keresztül közlöd önmagaddal, hogy az utolsó gondolatod igaz, az utolsó szavad **bölcsesség**, az utolsó megnyilvánulásod **szeretet**.

Hogy rájössz, mennyit haladtál, hogy felmérd mennyit fejlődöttél, egyszerűen csak figyeld meg, mitől érzed jól magad.

Ne próbáld azzal siettetni a fejlődésedet, hogy megtagadod vagy elkerülsz azt, ami „jólesik”.

Az önmegtagadás önpusztítás.

Ám azt is vedd tudomásul, hogy az önfegyelem nem önmegtagadás. Aki a viselkedését fegyelmezi, az önmaga dönt, hogy valamit megtegyen vagy ne, annak függvényében, hogy Ki Ő. Ha kijelented, hogy olyan vagy, aki tiszteletben tartja mások jogait, és úgy döntesz, hogy nem lopsz vagy rabolsz másoktól, nem erőszakoskodsz és nem fosztogatsz, az semmiképpen sem önmegtagadás. Ez az igazi önkifejezés. Azzal lehet mérni, ki milyen fejlődési fokra jutott, hogy mitől érzi jól magát.

Ha a felelőtlen tettek, az olyan viselkedés okoz neked kellemes érzést, amiről tudod, hogy másoknak árt vagy fájdalommal és gonddal jár, akkor nem jutottál valami messzire a fejlődésben.

A tudatosság a kulcs. Családjaitok és közösségeitek öregeinek feladata, hogy megteremtse és terjessze a fiatalok között ezt a tudást. Hasonlóképpen Isten küldötteinek feladata növelni a tudatosságot az emberek között, értésükre hozni, hogy amit egyvalakiért tesznek, azt mindenkiért teszik, mert mi mindannyian ugyanaz az Egyetlen vagyunk.

Ha abból indulsz ki, hogy mindannyian Egy vagyunk, elvileg kizárt, hogy jó érzéseket keltsen mások bántalmazása. Eltűnik az úgynevezett felelőtlen viselkedés. A fejlett teremtmények ezek között a határok között keresik élettapasztalataikat. Amikor azt mondtam, engedélyezd magadnak, hogy hozzájuss mindahhoz, amit az élet kínál, akkor ezek között a határok között értettem, mert látni fogod, hogy így több örömmel jár, mint képzelted.

Az vagy, amit megtapasztaltál. Azt tapasztalod meg, amit ki is fejezel. Azt fejezed ki, amit ki kell fejezned. Azzal rendelkezel, amivel megajándékozod magad.

Ez nagyon tetszik, de nem térhetnénk vissza az eredeti kérdéshez ?

Rendben. Két nemet teremtettem, azért, amiért a világmindenség **va-lamennyi** jelenségében elhelyeztem a **jinX** és a **jangot**, a női és a férfiast. A nő és a férfi a jin és a jang része, ebben a világban az élet legmagasabb rendű megnyilvánulása.

Ők az alakot öltött jin és a jang. A számtalan anyagi forma egyikében.

A jin és a jang, az itt és az ott... a fent és a lent, a hideg és a meleg, a kicsi és a nagy, a lassú és a gyors, az anyag és az antianyag...

Minderre szükség van, ha meg akarod tapasztalni az életet olyannak, amilyen.

Hogyan tudnánk legjobban kifejezni az úgynevezett szexuális energiát ?

Szeretetteljesen. Nyíltan. Játékosan. Élvezettel. Botrányosan. Szenvedélyesen. Szentségesen. Romantikusan. Humorosan. Ösztönösen. Érzékenyen. Alkotó módon. Zavartalanul. Érzéken.

És természetesen, gyakran.

Vannak akik azt állítják, hogy megengedett az emberi szexualitás, de csak utódnemzés céljából.

Marhaság. Az utódnemzés a legtöbb aktus boldog velejárója, nem pedig előre eltervezett célja. Az az elképzelés, miszerint a szex csak arra való, hogy gyermekek szülessenek, meglehetősen naiv, és az ebből következő elképzelés, hogy fel kell hagyni a nemi étellel, amint megszületett az utolsó gyermek is, rosszabb a naivitásnál. Sérti az emberi természetet, márpedig azt - azt is - Én adtam nektek.

A szexuális önkifejezés az egész életet átfogó vonzás és ritmikus energiaáradás örök folyamatának egyértelmű következménye.

Minden dolgot elláttam a világegyetembe jeleket sugárzó energiával. Minden személy, állat, növény, ásvány, fa... minden, ami anyagi, energiát bocsát ki, akár a rádióadó.

Te is, most is minden irányba energiát sugárol lényed középpontjából. Ez az energia, ami

lényegében te magad vagy, hullámokban távolodik tőled, falakon hatol át, elhalad a hegyek és a mezők fölött az Örökkévalóságig. És soha, soha nem akad vagy enyészik el

Minden gondolatod módosítja, átszínezi némiképp ezt az energiát (ha valakire gondolsz, és az illető elég érzékeny, meg fogja érezni). Minden kiejtett szavad változtat rajta. Minden cselekedeted befolyásolja.

Kisugárzásod rezgésszáma, sebessége, hullámhossza, frekvenciája folyamatosan eltolódik és változik a gondolataiddal, hangulatoddal, érzéseiddel, szavaiddal és cselekedeteiddel.

Természetesen mindenki más is ugyanezt teszi. Így aztán az éter, a köztetek levő „lég” telis-tele van energiával; ez az egyéni rezgések végtelenül bonyolult szövődése, a Mátrix. Ez a hálózat alkotja azt a roppant összetett energiamezőt, amelyben élsz. Igen erős, és hatással van mindenre és mindenkire, így rád is.

A téged elérő rezgések hatására újonnan létrehozott rezgéseket bocsátasz ki, ezek ugyancsak befolyásolni fogják mások energiamezőjét, miután hozzáadódtak a Mátrixhoz, és emezeknek a rezgései ismét hatással lesznek a Mátrixra, ezáltal megint befolyásolnak, és így tovább.

Most azt hiheted, hogy mindez csak a fantázia játéka, de léptél-e már terembe úgy, hogy azt érezted, „megdermedt körülötted a levegő” ?

Vagy hallottál-e olyanról, hogy két tudós ugyanabban az időben, a világ különböző tájain ugyanazon a problémán dolgozott, és anélkül, hogy tudtak volna egymásról, hirtelen, egyazon időben, egymástól függetlenül ugyanarra a megoldásra jutottak ?

Ilyesmi gyakran előfordul, ez a Mátrix egyik legtermészetesebb megnyilvánulása.

A Mátrix, ez **az** éppen aktuális, bonyolult, bármilyen értékek között lüktető energiamező nagyon erős rezgés. Képes közvetlenül ütköztetni, befolyásolni és létrehozni anyagi dolgokat és eseményeket.

(„Bárhol, ahol ketten vagy többen összejönnek a nevemben... ” ?)

A ti népszerű pszichológusok „kollektív tudatnak” nevezte el ezt az energiamezőt. Képes befolyásolni, és befolyásol is **mindent** a bolygótokon: a háborús kilátásokat és a béke esélyét, geofizikai rengéseket és a bolygó nyugalalmát, gyorsan terjedő járványokat és a világgazdasági helyzetet.

Minden a tudatállapot következménye. Egyéni életed legsajátabb és legsajátosabb eseményei és körülményei is.

Ez nagyon izgalmas, de mi köze a szexhez ?

Türelem. Mindjárt odaérek.

Az energia körforgása folyamatos ebben a világban. Az energiád ki-áramlik, és mindent megérint. Minden és mindenki hasonlóképpen megérint téged. De történik valami érdekes. Egy adott pontban, valahol félúton közted és a többi energiaforrás között találkoznak ezek az energiák.

Hogy érzékletesebb legyen, próbálj elképzelni két embert egy szobában. A szoba átellenes oldalán tartózkodnak. Nevezzük őket Tomnak és Marynek.

Mármost Tom személyes energiája jeleket bocsát ki 360 fokos körben a világegyetem minden pontja felé. Az energiahullámok egy része eléri Maryt.

Ugyanakkor Mary is kibocsátja az energiáját, és ennek egy része eléri Tomot.

Ezek az energiák találkoznak a várható ponton, valahol félúton Mary és Tom között.

Találkoznak (ne feledkezzünk meg róla, hogy ezek az energiák fizikai jelenségek, mérni és észlelni lehet őket) és összeállnak, hogy egy új energiaegységet hozzanak létre, amit „Tomary”-nek fogunk nevezni. Ez Tom és Mary energiájának együttese, az eredője, és mint ilyen, önálló energiamintázat.

Tom és Mary ezt az energiát A Köztük Levő Testnek nevezheti, mert az is: olyan energiatest, amelyhez mindketten kapcsolódnak, amelyet mindketten táplálnak folyamatosan áramló energiáikkal, és amely ugyanakkor vissza is küld energiát a „forráshoz” egy vezetéken, kábelen vagy húron keresztül, amely örökösen a Mátrixban van (a vezeték maga a Mátrix).

Tomary megtapasztalása Tom és Mary igazsága. E Szent Egyesülés következtében vonzódnak egymáshoz, mivel a vezetéken keresztül érzik azt a magasztos boldogságot, amelyet a Köztük Levő Test, az Egyesült Egy, az Áldott Egyesülés okoz.

Tom és Mary egymástól bizonyos távolságra, fizikailag is érzékelik, hogy mi megy végbe a Mátrixban. Mindkettőjüket hirtelen vonzani kezdi ez az élmény. Hirtelen egymás felé indulnak.

Előjönnek a beidegződések. A világ arra nevelte őket, hogy lelassuljanak, hogy visszatartsák magukat, hogy ne bízzanak érzéseikben, ily módon védekezve a „fájdalom” ellen.

De a lélek most akarja megismerni Tomaryt.

Ha mindketten szerencsések, elég szabadságot engednek önmaguknak ahhoz, hogy túltegyék magukat félelmeiken, és bízzanak abban, hogy a szeretet az, ami közöttük megjelenik.

A vonzerő visszafordíthatatlan, mindkettőjüket vonzza a Köztük Lévő Test. Tomaryt metafizikai lag már érzékelték, és Tom és Mary fizikailag is érezni akarja. Így hát mindketten közelebb lépnek. Nem azért, hogy **egymáshoz** jussanak. Egy külső megfigyelő ezt gondolná. Ám ők mindketten Tomaryhez akarnak eljutni. Az Égi Egyesüléshez akarnak eljutni, amely már létrejött közöttük. Arra a helyre kíváncsiak, amelyről már tudják, hogy ott ők Egyek lehetnek, és ahol Egyé akarnak válni.

Így hát közelednek az „érzés” felé, amelyet éppen felfedeznek. Ahogy csökken a távolság közöttük, ahogy „rövidebb lesz a húr”, az energia, amit Tomary felé küldenek, úgy egyre rövidebb utat kell befutnia, és egyre intenzívebbé válik.

Közelebb lépnek. Csökken a távolság, az intenzitás növekszik. Még közelebb lépnek. Az intenzitás tovább növekszik.

Már csak néhány lépés választja el őket. A Köztük Lévő Test felforrósodik. Félelmetes sebességgel vibrál. A Tomaryvel való kapcsolat töményebb, tágabb, fényesebb, izzik a hihetetlen energiakiáramlástól. Azt szokták erre mondani, hogy ők ketten „égnek a vágytól”. Úgy is van.

Most megérintik egymást.

A hatás majdnem elviselhetetlen. Nagyszerű. Az érintkezés pontjában érzik Tomary energiáját, Egyesített Lényük sűrített, intenzíven kötődő anyagát.

Ha megnyílsz teljes érzékenységed számára, képessé válsz arra, hogy bizsergésként érezd ezt a finom, légies energiát, amikor megérintesz valakit. Néha ez a bizsergés végigszalad rajtad, vagy az érintkezés pontján forráságként jelentkezik, amit hirtelen akár a testeden kívül is érezhetsz, de mélyen az alsó csakrádba vagy energiaközpontodba koncentrálódik.

Különös intenzitással fog ott „égni”, és ilyenkor azt lehet mondani Tomról és Maryről, hogy „lángolnak” egymás iránt.

Most átölelik egymást, minden távolságot áthidaltak, Tom, Mary és Tomary majdnem ugyanazt a teret töltik ki. Tom és Mary érzik Tomaryt maguk között, és még közelebb akarnak férközni, hogy szó szerint feloldódjanak Tomaryben. Hogy fizikailag Tomaryvé váljanak.

A női és a férfi testekben megteremtettem annak a lehetőségét, hogy ez megvalósulhasson. Ebben a pillanatban Tom és Mary teste képessé válik erre. Tom teste kész arra, hogy szó szerint behatoljon Maryébe. Mary teste szó szerint kész arra, hogy befogadja Tomét.

A bizsergés, az izzás túllép minden határon. Már... leírhatatlan. A két fizikai test egyesül. Tom, Mary és Tomary Eggyé válik. A húsban.

És még mindig áramlanak közöttük az energiák. Hevesen. Szenvedélyesen.

Hullámanak. Mozognak. Nem jutnak egymásból eléghez, nem tudnak eléggé közel férközni egymáshoz. Kínlódnak, hogy közelebb jussanak. Közelebb. Még közelebb.

Szó szerint felrobbannak, és megvonaglik fizikai testük. Az ujjuk hegyéig végigfut rajtuk a rezgés. Egységük robbanásakor megismerik az Istent és az Istennőt, az Alfát és az Omegát, a Mindent és a Semmit, az élet Lényegét, megtapasztalják mindazt, Ami Van.

Ugyanakkor fizikai, kémiai reakcióról is beszélhetünk. Eggyé váltak, és kettejük közül egy harmadik lény is létrejöhet fizikai alakban.

Létrejöhet Tomary megtestesülése. Hús a húsukból. Vér a vérükből.

Életet teremtettek, a szó legszorosabb értelmében. Nem megmondtam, hogy istenek vagytok ?

Ez az emberi szexualitás legszebb leírása, pedig már jó néhányhoz volt szerencsém.

Ott találsz szépséget, ahol szeretnél találni. Ott látsz csúfat, ahol nem mersz szépséget látni. Elképednél, milyen sok ember vélné visszataszítónak, amit elmondtam.

Nem, nem hiszem. Már láttam, mennyi félelemmel és csúfsággal veszik körül a szexet. De még számtalan kérdésre nem válaszoltál.

Azért vagyok itt, hogy megtegyem. De engedd meg, hogy folytassam még egy kicsit, mielőtt bombázni kezdenél a kérdéseiddel.

Parancsolj.

Dehogy parancsolok ! Legfeljebb kérek. Szóval, az imént leírt... tánc, ez a kölcsönös energiacsere, mindenben és mindennel folyamatosan lejátszódik.

Aranyfényként kisugárzó energiád folyamatosan kapcsolatba lép mindennel és mindenkivel. Minél közelebb vagy hozzájuk, annál intenzívebb az energiád. Minél távolabb, annál gyengébb. De soha nem szakad meg teljesen a kapcsolat.

Van egy pont közted és minden más személy, hely vagy bármely létező dolog között. Ebben a pontban találkozik kettőtök energiája, létrehozva egy harmadik energiaegységet, kevésbé sűrűt, de nem kevésbé valóságosat.

Ezen a bolygón és a világmindenségben minden és mindenki energiát bocsát ki minden irányba. Ezek az energiák találkoznak az összes többi energiával, és egymást keresztezve szövevényes mintázatot hoznak létre, amelynek kielemezésére a legnagyobb kapacitású számítógépek sem alkalmasak.

Ezek az egymást keresztező, összekeveredő, egymásba fonódó energiák, amelyek ott futnak minden fizikainak nevezett test között, egységben tartják a **fizikai világot**.

Ez a Mátrix, amelyről beszéltem. Ezen a Mátrixon keresztül küldözgetitek egymásnak a jelzéseiteket: üzeneteket, jelentéseket, gyógyító energiát és egyéb fizikai hatásokat, amelyeket személyek is létrehozhatnak, de többnyire a közös tudatból erednek.

Ez a számtalan energia, miként elmagyaráztam, vonzza egymást. Ezt nevezik a Vonzás Törvényének: hasonló a hasonlót vonzza.

Hasonló gondolatok vonzzák a hasonló gondolatokat, és amikor ezekből az egyszerű energiákból megfelelő mennyiség halmozódik fel, rezgésük felerősödik, majd lelassul, és egy részük anyaggá válik.

Fizikai formát öltenek a gondolatok, és amikor nagyon sok ember gondol ugyanarra, nagy a valószínűsége, hogy valóságot teremtenek a gondolataik.

(Ezért olyan hatékony az „Imádkozunk éretted”. Könyveket lehetne teleírni a közös imádság hatékonyságára felhozott példákkal.)

Persze a nem imádság jellegű gondolatok ugyanígy eredményeznek hatásokat, legyen az világméretű félelemérzet vagy düh, hiány- vagy elégtelenségérzet.

Az Egyesült Államoknak nevezett ország népe például hosszú ideje azt tartja magáról, hogy az „Isten alatt, megbonthatatlanul, mindenkinek szabadsággal és igazsággal” elv alapján él. Nem véletlen, hogy ez a nemzet él a legnagyobb bőségben a Földön. Az sem meglepő, hogy ez a nemzet elveszíti mindazt, amiért oly keményen megdolgozott, mert úgy tűnik, elveszítette az eszményeit.

Az „Isten alatt, megbonthatatlanul” kifejezés éppen az Egység Általános Igazságát, az Egyet fejezi ki, a Mátrixot, amelyet nagyon nehéz elpusztítani. A Mátrix meggyengült. A vallási szabadság vallási türelmetlenséghez közelítő vallásos normákká vált. Az egyéni felelősség megszűntével eltűnt az egyéni szabadság.

Az **egyéni felelősség** fogalmát kiforgatták, és most a „mindenki önmagáért” elvet jelenti. Ez az új filozófia azt képzei magáról, hogy az amerikai hagyományokból, a nyers individualizmusból ered.

Csak hogy az amerikai eszme és az amerikai álm az **egyéni felelősség eredeti** jelentésére épült, a Testvéri Szeretetre, amely ennek legmélyebb és legmagasztosabb kifejeződése.

Nem az tette naggyá Amerikát, hogy minden ember a **saját** megélhetéséért küzdött, hanem

az, hogy egyéni felelősséget érzett a többiek megélhetése iránt.

Amerika volt az a nemzet, amely nem fordított volna hátat az éhezőknek, soha nem mondott volna nemet a szükségben szenvedőknek és a hontalanoknak, és megosztotta volna bőségét a világgal.

De ahogy Amerika naggyá lett, az amerikaiak telhetetlenekké váltak. Nem mindannyian, de sokan. És az idő múlásával egyre többen.

Ahogy az amerikaiak ráéreztek, milyen jó, ha van, egyre több kellett nekik. De annak, hogy még több és több legyen, egyetlen útja van: ha valaki másnak egyre kevesebb és kevesebb jut.

Ahogy a telhetetlenség felváltotta a nemeslelkűséget az amerikai jellemben, egyre kevesebb helye maradt az együttérzésnek az emberek között. A legkevésbé szerencséseknek azokat nevezték, akik „saját hibájukból” nem rendelkeztek többel. Elvégre Amerika a lehetőségek földje, nem igaz? Csak a kevésbé szerencsések ismerték fel, hogy Amerika lehetőségei intézményesen azok számára vannak fenntartva, akik már befutottak. Nem sorolhatók e kategóriába azok, aki bőrszínük vagy fajuk alapján valamely kisebbséghez tartoznak.

Az amerikaiak nemzetközi szinten is erőszakossá váltak. Miközben milliók éheznek a földgolyón, az amerikaiak naponta annyi élelmiszert dobnak ki, amennyi egész országoknak elegendő lenne. Amerika időnként kétségkívül nagyvonalúan járt el az éhező népekkel, de külpolitikája elsősorban kiterjedt érdekeit képviselte. Akkor segített másokon, ha ez saját érdekeit szolgálta. (Akkor, amikor hatalmi törekvéseinek, tehetős elitjének, és az ezt az elitet támogató katonai gépezetnek előnyére vált.)

A Testvéri Szeretet, Amerika alapító eszméje megkopott. Most nem az egyesülés, hanem az elutasítás divik. Az elutasítás mindazzal szemben, ami érinti valakinek a tulajdonát, és azokkal a kevésbé szerencsésekkel szemben, akik merészelik jogos részüket és sérelmeik orvoslását követelni.

Mindenkinek kötelessége felelősséget vállalni önmagáért - ez megfellebbezhetetlen igazság. De Amerika, és a világotok csak akkor fog tökéletesen működni, amikor minden ember felelősséget vállal mindenkiért.

Tehát a Közös Tudat közösségi eredményekhez vezet.

Pontosan. Ami időről időre be is bizonyosodott a történelem folyamán.

A Mátrix magához vonzza önmagát, úgy működik, ahogy tudósaitok leírták az úgynevezett fekete lyuk jelenséget. Az azonos energiát az azonos energia felé, és a fizikai tárgyakat egymás irányába mozdítja el.

Ezeknek a tárgyaknak azután taszítaniuk kell egymást, el kell távolodniuk, mert különben örökre egybeolvadnának, jelenlegi alakjukat elveszítve, és újabb formát öltének.

Minden tudatos lény ösztönösen ráérez erre, ezért minden tudatos lény eltávolodik a Folyamatos Egybeolvadástól, hogy fenntarthassa kapcsolatát a többi lénnel. Ellenkező esetben feloldódnának a többi lényben, és megtapasztalnák az Örök Egységet.

Ez volt az alapállapotunk.

Amióta kiszabadultunk ebből az állapotból, ismét folyamatosan feléje tartunk.

Ez az apály és dagály, ez a „ki és be” mozgás a világegyetem és a világegyetem minden elemének alapritmusa. Ez a szex: az Egymást Erősítő Energiacsere.

Folyamatos vonzásnak vagytok kitéve, érzitek az egymással (és mindazzal, ami a Mátrixban van) való egyesülés kényszerét, de tudatos döntések az Egyesülés Pillanatában ellenáll az Egyesülésnek. Dönthettek amellett, hogy függetlenek maradjatok tőle, hogy megtapasztalhassátok. Mert ha egyszer az Egység részeivé váltatok, és benne maradtok, már nem fogjátok tudni, hogy az Egység részei vagytok, mert nem fogjátok ismerni a különállást.

Nézzük meg másképpen: hogy Mindenségként megismerje Önmagát, Istennek meg kell ismernie Nem-Mindenségként is.

Tebenned, és a világegyetem minden energiaegységében Isten az Egész Részeként ismeri meg Önmagát, ezzel megteremti a lehetőségét, hogy önnön művének teljességében lássa Önmagát.

Csak azt tapasztalhatom meg, hogy mi vagyok, azáltal, hogy mi nem vagyok. De az is vagyok, ami nem vagyok: ez az Isteni Kettősség. Innen a kinyilatkoztatás: „Vagyok Aki Vagyok”.

Nos, miként mondtam, a természetes apály és dagály, a világmindenségnek ez a ritmusa jellemzi az egész életet, azokat a mozzanatok is, amelyek a valóságokban megteremtik az életet.

Valamely hatalmas erő hatására egymás felé sodródtok, majd eltávolodtok és elszakadtok egymástól, hogy aztán ismét egymás felé mozduljatok, majd újra elszabaduljatok, hogy végül mohón, szenvedélyesen keressétek a teljes egyesülést.

Együtt-külön, együtt-külön, együtt-külön táncol testetek ebben az elemi, szenvedélyes mozgásban, és nem lehettek tudatában e mozgás szándékosságának. Mindez magától történik, senkinek nem kell megmondania, hogy mit tegyetek a testetekkel.

Ez maga az élet, amint életként megnyilvánul.

Ez maga az élet, amint új életet hoz létre saját tapasztalata méhéből.

Az egész élet ebben a ritmusban zajlik, **és** ez a ritmus maga az élet.

Isten finom lélegzése hatja át, melyet ti életciklusoknak neveztek.

Ilyen ciklusokban érik be a termés. Évszakok váltják egymást. Bolygók forognak és keringnek. Napok robbannak fel, húzódnak össze, majd robbannak fel ismét. Világegyetek húzódnak össze és tágulnak ki. Mindez, **minden** ciklusokban, ritmikusan, Istennek, a Mindennek a frekvenciáját követő rezgésekben történik.

Mert Isten a Teljesség, nincs rajta kívül semmi más. És minden, ami volt, van, és mindig is lesz, a ti végtelen világotok.

Ámen.

Az az érdekes a veled való beszélgetésben, hogy minél több választ kapok, annál több kérdés merül fel bennem. Mert ahogy a szexről, a politikáról is vannak kérdéseim.

Egyesek szerint a kettő egy és ugyanaz, hogy a politikában mindig...

Hé, hé, várj egy kicsit ! Csak nem akarsz valamilyen trágárságot mondani ?

Dehogynem. Úgy gondoltam, meghökkentelek egy kicsit.

Hagyjuk ezt. Isten nem beszélhet így.

És ti igen ?

A többségünk nem szokott.

Nem a fenét.

Az istenfélő emberek legalábbis nem.

Értem. Félned kell Istent, hogy meg ne sértsd.

De ki mondta, hogy engem sért egy közönséges szó ?

És végül, nem találd furcsának, hogy a szeretkezésre használt szó, amelyet némelyikötök szenvedélye csúcsán használ, egyúttal súlyos sértés is ? Mond ez neked valamit arról, hogy mit is éreztek a nemiség iránt ?

Azt hiszem, összekevered a dolgokat. Nem hiszem, hogy azt a kifejezést bárki is használná, hogy kifejezze a csodálatos, romantikus szexuális pillanatot.

Valóban ? Jártál-e hálósobákban az utóbbi időben ?

Nem. Hát te ?

Én ott vagyok mindegyikben. Állandóan.

Jó tudni. Ettől aztán felszabadultan fogjuk érezni magunkat !

Miért ? Azt akard mondani, hogy olyasmit szoktatok művelni a hálósobában, amit Isten jelenlétében nem tennétek meg ?

A legtöbb ember nem szereti, ha valaki nézi ilyenkor, és ez alól Istent sem tekintik kivételnek.

Bizonyos kultúrákban, például Polinéziában az emberek teljesen nyíltan szeretkeznek.

Igaz. Nos, a legtöbb ember még nem jutott el a szabadságnak erre a fokára. Az ilyen viselkedést inkább a primitív, pogány múlthoz való visszatérésnek tekintenék.

Ezek az emberek, akiket te „pogányok”-nak nevezel, hihetetlenül tisztelik az életet. Semmit nem tudnak az erőszakról, és gyakorlatilag nincs gyilkosság a közösségeikben. Bezzeg a ti fejlett társadalmatok elleplezi a nemiséget, ezt az egészséges emberi funkciót, majd elfordul az erkölctől, és embert öl, akár mindenki szeme láttára is. Hát ha valami, akkor ez aztán igazán obszcén.

Annyira mocskossá, szégyellnivalóvá, tabuvá tették a nemiséget, hogy nem mertek élni vele.

Ugyan. Egyszerűen arról van szó, hogy a legtöbb ember személyes kapcsolatai megszentelt részének tekintik a szexet.

Ha valami nem kizárólag személyes, az még nem jelenti azt, hogy nem lehet megszentelt. Az emberiség legtöbb megszentelt n'tusát közösségben és közösen tartják meg.

Ne tévesszük össze a magánéletet a szentséggel. A legelvetemültebb cselekedeteitek többsége a magánéletben történik, csak a legjobb -vagy legjobbat mutató - viselkedésmódokat tartogatjátok a társas kapcsolatokra.

Nem a nyílt színi szeretkezés mellett akarok állást foglalni, csak egyszerűen megjegyzem, hogy a magánélet nem feltétlenül szentség, mint ahogy a közösség sem foszt meg a szentségtől.

Ami az illetet illeti, ez az egyetlen szó - és a háttérben álló viselkedési normák - többet tett a férfiak és nők örömeinek megakadályozásáért, mint a „büntető Isten” eszméjétől eltekintve bármely más emberi elképzelés, amely viszont csak betetőzte a bajokat.

Úgy tűnik, nem hiszel az illemben.

Az illendőséggel az a baj, hogy valakinek le kell fektetnie mellé bizonyos normákat. Ez automatikusan azt vonja maga után, hogy valaki más alkot elképzeléseket arról, hogy mi okoz neked örömet, és ez fogja behatárolni, irányítani és meghatározni a viselkedésedet.

A szexualitásban, ugyanúgy ahogy egyéb dolgokban is, ez nem pusztán korlátozó, hanem egyenesen pusztító jellegű lehet.

Semmit sem tartok elszomorítóbbnak, mint azt, ha egy férfi vagy egy nő ki szeretne próbálni valamit, de visszafogja magát, mert arra gondol, hogy amiről álmodozott, az megszegné az illendőség normáit.

Nem olyasmiről van szó, amit nem szabad megtennünk, hanem olyasmiről, ami sérti az illetet.

Nem csak a szexualitás, de az élet más területén se gátoljon meg cselekedeteidben, hogy az esetleg sérti másnak az illendőségről vallott elképzeléseit.

Ha lenne autóm, és matricát ragasztanék rá, azon ez állna:

SÉRTSD AZ ILLEMET.

Legszívesebben ilyen feliratú táblát aggatnék minden hálószobába.

Igen ám, de a társadalmat a „helyesről” és a „helytelenről” alkotott fogalmaink tartják össze. Hogyan élhetnénk együtt, ha ebben nem jön létre közmegegyezés ?

A tulajdonnak semmi köze a ti viszonylagos értékeitekhez, a helyeshez és a helytelenhez. Abban mindannyian egyet kell hogy értsetek, hogy ölni „rossz”, de vajon rossz meztelenül szaladgálni az esőben ? Egyetérthettek abban, hogy rossz „elvenni” a szomszéd feleségét, de vajon rossz-e „elvenni” a saját feleségedet, vagy hagyni, hogy a feleséged különösen szeretetteljes módon „elvegyen” téged ?

Az illem ritkán kötődik jogi fogalmakhoz, sokkal gyakrabban egyszerű dolgokhoz, amelyeket

helyénvalónak tartotok.

A „helyénvaló” viselkedés nem mindig szolgálja a javatokat. Csak elvétele okoz valódi örömet.

Visszatérve a nemiségre; azt mondtad, hogy bármilyen viselkedés megengedett mindaddig, amíg hallgatólagos egyetértés áll fenn az érintettek között.

Hát nem így van az élet minden területén ?

De néha nem tudhatjuk, hogy kit érint és miként...

Erre oda kell figyelned. Óvatos belátással kell eljárnod. Amikor úgy érzed, nem tudsz eligazodni, hagyatkozz bátran a szeretetre.

Minden döntésben az a központi kérdés: „Mit is tenne most a szeretet ?”

Önmagad és azok szeretete, akiket érint az adott ügy. Ha szeretted a másikat, semmi olyat nem teszel, amiről tudod, hogy megbántaná. Ha bármilyen kérdés vagy kétely merül fel benned, várj, amíg a szeretet tisztán nem láttatja veled a helyzetet.

De ez azt jelenti, hogy mások „túszul ejthetnek”. Csak annyit kell mondaniuk, hogy ez vagy az „bántaná” őket, és máris korlátoznának a cselekvésben.

Te korlátoznád önmagad. Arra korlátoznád a cselekvésedet, ami nem okoz fájdalmat azoknak, akiket szeretsz, igaz ?

Mi van akkor, ha éppen az árt az embernek, ha nem tesz meg valamit ?

Akkor meg kell mondanod annak, akit szeretsz, hogy fájdalmasan érint és zavarban vagy, amiért nem tehetsz meg valamit, és ha beleegyezne, megtennéd.

A megegyezést kell keresned. Munkálkodj azon, hogy kompromisszumot kössetek, keress olyan lehetőséget, melynek révén mindannyian nyertek.

És ha nincs ilyen ?

Elismétlem, amit korábban mondtam:

Ha elárulod önmagad,

hogy ne árulj el másokat,

az ugyancsak árulás.

A Legsúlyosabb Árulás.

Shakespeare ezt így fogalmazta meg:

„Légy hű magadhoz: így mint napra éj,

következik, hogy ál máshoz se léssz.”

(Arany János ford.)

De aki mindig azt követi, amit akar, nagyon önzővé válik. Es most éppen ennek a hozzáállásnak vagy a prókátora.

Azt feltételezed, hogy az ember mindig az „önzés” lehetősége mellett dönt. Bizony mondom: az ember képes a legjobbat választani. De hadd tegyem hozzá: a Legjobb Döntés nem feltétlenül az, amely mások hasznát is szolgálja.

Más szóval, néha tekintsük magunkat a legfontosabbnak.

Mindig magadat tekintsd a legfontosabbnak. Azután aszerint dönts, hogy mit is akarsz tenni vagy kipróbálni.

Ha magasztos a célod, a döntésed is olyan lesz.

Nem jelenti azt, hogy önző vagy, ha magadat tartod a legfontosabbnak, csupán arról árulkodik, hogy tudatában vagy önmagadnak.

Meglehetősen nagyvonalúan kezeled az emberi viszonyokat.

Csak a legteljesebb szabadságérzeten keresztül valósítható meg a tökéletes fejlődés.

Ha kizárólag mások törvényeit követed, akkor nem fejlődsz, hanem engedelmeskedsz.

Elképzeléseitek ellenére én nem engedelmességet várok tőletek. Az engedelmesség nem fejlődés, márpedig én fejlődést szeretnék látni.

És ha nem fejlődünk, pokolra juttatsz minket ?

Tévedés. De erről már beszéltünk az **Első** könyvben, és még a **Har-madikban** is kitérünk rá.

Rendben. Ezek között a tág határok között, amelyeket lefektettél, feltehetnék-e még néhány kérdést a szexről, mielőtt más témára térnénk ?

Rajta !

Ha a nemiség annyira csodálatos része az ember tapasztalatának, miért hirdet önmeztartóztatást annyi spirituális tanító ? És miért élt olyan sok mester cölibátusban ?

Ugyanazon okból, amiért egyszerű volt az életvitelük. Akik magasabb tudatállapotot érnek el, testi vágyaikat egyensúlyba hozzák az elméjükkel és lelkükkel.

Háromlányegű teremtmények vagytok, de a legtöbb ember csak testi létét gyakorolja. Harmincéves kor után még az elméről is megfeledkeznek. Senki sem olvas többé. Senki nem ír. Senki sem tanít. Senki sem tanul. Az emberek megfeledkeznek az elméről. Nem táplálják. Nem fejlesztik. Nem juttatják új információhoz, és csak a szükséges mértékben engedik reagálni a külvilágra. Az elme koplal. Az elme szunnyad. El-bambul. Mindent megtesztek azért, hogy kikapcsoljátok. Tévé, mozi, ponyvák. Bármit inkább, csak ne kelljen, ne kelljen, ne kelljen gondolkodni.

A legtöbb ember a test szintjén éli le az életét. Etesd és öltöztess a testet, tömj bele „anyagot” !

A többség éveken keresztül nem olvas el egy jó könyvet - **jó** könyvre gondolok, amelyből tanulni lehet valamit. Viszont kívülről fűjják a heti tévéműsort. Van ebben valami borzalmasan elkésérítő.

Az az igazság, hogy a legtöbb ember nem akar gondolkodni. Olyan vezetőket választanak, olyan kormányokat támogatnak, olyan vallásokhoz csatlakoznak, amelyek nem tartanak igényt önálló gondolatokra.

„Könnyítsétek meg a dolgomat. Mondjátok meg, mit tegyek.”

Ezt akarja a legtöbb ember. Hová üljek ? Hová álljak ? Hogyan köszönjek ? Mikor fizessek ? Mit akarsz, mit tegyek ? Hogy szólnak a szabályok ? Hol vannak a határait ? Mondjátok meg, mondjátok meg nekem ! Megteszem, csak valaki árulja el, mit és hogyan.

Aztán megcsömörlenek és kiábrándulnak. Pedig minden szabályt pontosan betartottak, ahogy megszabták nekik. Mégis, mi alakult rosszul ? Mikor romlott meg, miért csúszott félre az élet ?

Akkor ment tönkre, amikor nem használtad többé az elmédet, a leghatékonyabb teremtményeszköződ.

Ideje, hogy ismét megbarátkozz az elméddel. Légy a társa, mert nagyon egyedül van. Tápláld, mert kiéhezetted.

Néhányan közületek, a kisebbség megértette, hogy testetek is, elmétek is van. Ti jól bántatok az elmétekkel. Ennek ellenére közületek is kevesen tanulták meg, hogyan kell többet kihasználni elmétek tíz százalékánál. Ha tudnátok, mi mindenre képes az elme, nem győznének betelni a benne rejlő csodával és erővel.

Ha pedig kevesen vannak azok, akik számára az élet testük és elméjük egyensúlyát jelenti, akkor még ennél is kevesebben vannak a tudatában három lényegüknek - hogy test, elme, és lélek alkotja az embert.

Mert háromszoros, háromlényegű lények vagytok. Mindannyiőtok több a testénél, és több az elmével megáldott testnél is.

Táplálod-e a lelked ? Észreveszed-e egyáltalán ? Gyógyítod vagy bántod ? Növekszel vagy fonnyadsz ? Kitágulsz vagy összeszűkülsz ?

Ugyanolyan magányos a lelked, mint az elméd ? Vagy még jobban elhanyagolod ? Mikor érezted utoljára lelked megnyilvánulását ? Mikor sírtál utoljára örömben ? Mikor írtál verset ? Mikor szereztél zenét ? Mikor táncoltál az esőben, sütéttel lepényt, festettél tájképet ? Mikor raktál össze valamit, ami összetört ? Mikor csókoltál meg egy gyermeket, szorítottál az arcodhoz egy kismacskát ? Mikor másztál meg egy hegyet, úsztál meztelenül, sétáltál naplementében ? Mikor játszottál harmonikán, beszélgettél hajnalig, szeretkeztél órákon keresztül a tengerparton vagy az erdőben ? Mikor egyesültél a természettel, és mikor kutattad Istent ?

Mikor történt meg utoljára, hogy egyedül ültél a csendben, és léted legmélyebb zugát kutattad ? Mikor köszöntél oda utoljára a lelkednek ?

Ha egyoldalú lényként élsz, mélyen belefeledkezel tested gondjaiba. Pénz, szex, hatalom, birtoklás. Fizikai ingerek és kielégítésük. Biztonság, hírnév, anyagi nyereség.

Ha kétoldalú lényként élsz, kiterjeszted érdeklődésedet az elme dolgaira is. Társaság, alkotás, új ötletek izgalma, friss elképzelések, új célok kitűzése, kihívások, személyes fejlődés.

Amikor háromlényegű lényként élsz, végre egyensúlyba kerülsz önmagaddal. A lélek dolgaival is foglalkozol: spirituális azonosság, életcél, Istenhez való viszony, lelki fejlődés, végső cél.

Ahogy feljebb és feljebb jutsz az egyre magasabb tudatállapotok lépcsőjén, egyre inkább át

tudod élni léted minden vonatkozását.

De a fejlődés nem azt jelenti, hogy lényünk bizonyos vonatkozásait elvetjük egy másik kedvéért. Egyszerűen csak azt jelenti, hogy kitágul a látókörünk, szakítunk az egyoldalú szemléletmóddal, értékelünk minden álláspontot, és az igazi szeretet felé fordulunk.

Akkor miért hirdet oly sok tanító teljes szexuális önmegtartóztatást ?

Mert nem hiszik, hogy az emberek képesek megőrizni az egyensúlyt. Úgy gondolják, hogy a szexuális energia, és a világi élményekhez kötődő egyéb energiák túl erősek, nehéz lenne egyszerűen csak csökkenteni és kiegyensúlyozni őket. Úgy gondolják, hogy az önmegtartóztatás a lelki fejlődéshez vezető egyetlen út, nem pedig a következménye.

Akkor hát nem igaz, hogy a fejlődés magas fokán álló lények „lemondtak a szexről” ?

Klasszikus értelmében nem igaz, a „lemondás”. Nem arról van szó, hogy lemondunk valamiről, amit még kívánunk, csak éppen tudjuk róla, hogy „nem válik hasznunkra”. Inkább egyszerű elfordulás, valahogy úgy, ahogy lemondunk a második adag desszertől. Nem mintha a desszert rossz lenne. Nem is azért, mert megárt. Hanem azért, mert bármennyire finom, elég volt.

Amikor ilyen okból el tudod vetni a szexet, lehet, hogy később kívánni fogod.

Talán sohasem jelented ki, hogy „ebből elég”, és később is kívánni fogod, egyensúlyban léted többi élményével.

Ez rendben is volna. Aki szexuálisan aktív, nem hajlamos kevésbé a megvilágosodásra, nem kevésbé fejlett lelki téren, mint aki könnyebben nélkülözi.

A megvilágosodás és a fejlődés feltétele a szexuális függőség elvetése, a kényszeres jelleg elvetése - ahogy ez elmondható az élet egyéb kellemetességeiről is: a pénzről, a biztonságról, a birtoklásról és más testi élményekről. De attól még megmaradhat, és meg is marad az irántuk való egészséges érdeklődés, és nem is szabad, hogy eltűnjék. A teljes élet megbecsülésével tiszteled meg a Folyamatot, amelyet teremtettem. Az életnek és az élet örömeinek, még a legalapvetőbb testi örömöknek a megvetése is egyúttal az irántam, a teremtő iránt táplált megvetés kifejezése.

Mert ha szentségtelennek tartod, amit teremtettem, akkor minek tartasz Engem ? De ha szentnek tartod amit teremtettem, és megszenteltnek azzal kapcsolatos élményeidet, Engem is annak tartasz.

Bizony mondom: semmi megvetendőt nem teremtettem, és semmi sem gonosz, amíg a gondolat nem teszi azzá.

Ez újabb kérdésekre sarkall a szexszel kapcsolatban. A szex minden formája megengedett az abban egyetértő felnőttek között ?

Igen.

Úgy érted, a buja szex is ? A szerelem nélküli is ? A meleg közötti is ?

Először is tisztázzuk (újra), hogy Isten semmit sem tilt.

Nem ítélekem fölöttetek, nem jelentem ki az egyik cselekvésről, hogy jó, a másiktól, hogy rossz.

Nos, annak függvényében, hogy a Fejlődés Ösvényén hasznodra válik vagy árt, ebben a kérdésben te magad döntesz.

Mindenesetre létezik olyan irányvonal, amellyel a legtöbb fejlett lélek egyetért.

Semmilyen tett, amely fájdalmat okoz valaki másnak, nem vezet gyors fejlődéshez.

Ismeretes egy másik irányvonal is.

Semmit ne tégy a másik engedélye és jóváhagyása nélkül, ha őt is érinti a cselekedet.

Nos, vizsgáljuk meg a kérdéseidet az említett irányvonalak alapján.

Buja szex ? Ha nem okoz fájdalmat senki másnak, és mindenki egyetért vele, mi oka lenne bárkinek arra, hogy „helytelennek” tartsa ?

Szex szerelem nélkül ? Szex a szex kedvéért ? Az idők kezdete óta üzitek. Amikor ezt a kérdést hallom, gyakran arra gondolok, hogy oda kellene állnom egy tömeg elé, és fel kéne szólítanom őket: „Emelje fel a kezét mindenki, aki soha nem szeretkezett mély, tartalmas, elkötelezett és maradandó kapcsolaton **kívül** !”

Annyit azért hozzá kell tennem, hogy ami szeretet nélküli, legyen bármi, nem a legrövidebb út Istenhez.

Mindegy, hogy szeretet nélküli szex vagy szeretet nélküli húsos spagetti, ha felkészültél az ünnepre, és szeretet nélkül veszel részt benne, kimaradsz az élmény legcsodálatosabb részéből.

Hát érdemes kimaradni belőle ? Ezúttal sem a „helytelen” a megfelelő kifejezés. Az „előnytelen” közelebb áll a valósághoz, ha figyelembe vesszük a célot: hogy a lehető legrövidebb idő alatt magasabb rendű szellemi lényé fejlődj.

Meleg szex ? Rengetegen akarják elhitetni, hogy ellenzem a melegek szexualitását. De én ebben sem bíráskodom, ahogy egyéb választások fölött sem.

Az emberek mindenről mindenféle értékítéletet akarnak alkotni, és én valahogy elrontom a mulatságukat. Nem értek egyet az ítéleteikkel, ami különösen azoknak kellemetlen, akik folyton Rám hivatkoznak kinyilatkoztatás közben.

Itt megjegyzem: voltak olyan idők, amikor azt tartották, hogy a különböző rasszhoz tartozó emberek között nem csak nem ajánlott a házasság, hanem egyenesen Isten törvénye ellen való. (Érdekes módon egyesek még mindig ezt hiszik.) A Bibliára hivatkoztak, ahogy a homoszexualitásra vonatkozó kérdések esetében is.

Azt mondod, hogy a különböző fajú emberek nyugodtan házasodhatnak egymás között ?

Abszurd kérdés, de nem annyira, mint némelyek meggyőződése arról, hogy a válasz „nem”.

A homoszexualitást érintő kérdések ugyanennyire abszurdak ?

Dönts el magad. Én erről sem alkotok ítéletet. Tudom, szeretnétek, ha megtenném. Nagyon megkönnyíteném az életeteket. Nem kellene döntenie. Mindent készen kapnátok. Csak engedelmeskedni kellene. Nem lenne túl tartalmas az élet, már ami a kreativitást és az önállóságot illeti, de üsse kő... hiányozna a stressz is.

Hadd tegyek fel néhány kérdést a gyerekekről és a szex kapcsolatáról. Mekkora gyerekek

lehet megengedni, hogy ismeretet szerezzen a szexualitásról, mint élettapasztalatról ?

A gyerekek életük kezdetétől fogva tudatában vannak, hogy emberi lényként nemiséggel rendelkeznek. Bolygótokon manapság a legtöbb ember megpróbálja elbátortalanítani őket, nehogy rájöjjenek. Ha a kisgyermek keze „rossz helyre” téved, rögtön odébb teszed. Ha a csöppség élvezetes pillanatokat él meg testének ártatlan felfedezése közben, elborzadsz, és szörnyűlködésedet átadod a gyermeknek is. A gyermek meg csak találgatja; mit tettem, mit tettem ? Tán megbolondult a Mama, hát mi a fenét műveltem ?

Az emberi nem számára nem az a kérdés, hogy mikor vezetitek be utódaitokat a szexualitásba, hanem hogy mikor nem akarjátok megtagadtatni velük a nemiségüket. Tizenkét és tizenhét éves korotok között a legtöbben feladjátok a küzdelmet, és alapján véve azt mondjátok, hogy rendben van (természetesen nem szóban, mert ilyesmiről nem beszéltek). Rájöttetek, hogy vannak nemi testrészeit, amelyekkel szexuális dolgokat művelhettek.

De addigra már bekövetkezett a baj. A gyermek tíz év alatt megtanulta, hogy szégyellnie kell ezeket a testrészeket. Egyes gyerekeknek még a nevüket sem tanítják meg. Mindenfélt hallanak a „pipilő”-től a „popsi”-ig és más efféle szavakat, amelyeket nagy erőlködve agyaltak ki, nehogy néven kelljen nevezni.

Mivel beléjük sulykoltátok, hogy minden szégyenletes, aminek bármilyen köze van azokhoz a rejtegetnivaló, eltitkolandó, tagadnivaló dolgokhoz, úgy toppannak a pubertáskorba, hogy fogalmuk sincs, mi történik velük, és mit kezdjenek a testükkel. Egyáltalán nincsenek felkészítve rá. Természetes, hogy roppant szerencsétlenül viselkednek, ügyetlenül reagálnak az új és sürgető kihívásra, vagy egyenesen helytelenül.

Márpedig ez egyáltalán nem szükségszerű, és nem úgy látom, hogy fiaitok és lányaitok javára szolgál - akik közül jó néhányan szexuális tabukkal, tilalmakkal, bizonytalankodásokkal fojtják el feltörő vágyaikat felnőtt életük kezdetén.

Mármost a felvilágosult társadalmakban sohasem bátortalanítják el az utódokat, nem szidják meg, nem „javítják ki”, amikor zsendülő örömet találnak természetes valójukban. A szülők szexualitását, azaz annak tényét, hogy szexuális lények, nem kerülik meg és nem titkolják el.

A meztelen testet, legyen az a szülőé, a gyereké, a testvére, nem rejtik el, hanem természetesen kezelik, mint ami csodálatos és rendjén való, és amin egyáltalán nincs mit szégyellni.

A szexuális funkciókat szintúgy természetesnek, csodálatosnak és rendjén valónak tekintik, és ekképp viszonyulnak hozzájuk.

Bizonyos társadalmakban a szülők gyermekeik előtt szeretkeznek, mert miből is érthetné meg jobban a gyermek a szerelem szép, csodálatos, tiszta és örömteli szexuális megnyilvánulását, ha nem ebből. Mert a szülők folyamatosan a „helyes” és a „helytelen” viselkedést mintázzák, a gyerekek szüleiktől lesik el azokat a jelentős és kevésbé jelentős megnyilvánulásokat, amelyekkel - gondolataikon, szavaikon, tetteiken keresztül - az élet összes dolgaihoz viszonyulnak.

Miként arról korábban is szó esett, nevezheted ezeket a társadalmakat „pogánynak” vagy „primitívnek”, de észre kell venni, hogy ezekben a társadalmakban gyakorlatilag nem létezik az erőszak és a szenvedélyből elkövetett gyilkosság, a prostitúciót kinevetik abszurditása miatt, szexuális elfojtásról és zavarokról pedig nem is hallottak.

Miközben ez a nyíltság most nem ajánlott a ti társadalmatokban (a legtöbb esetben egész

biztosan ösztársadalmi elutasítást váltana ki), ideje, hogy bolygótokon az úgynevezett modern civilizációk tegyenek valamit azért, hogy véget érjen az elnyomás, a bűntudat és a szégyenérzet, amely körülveszi és jellemzi egész kultúrák szexuális viselkedését és élményanyagát.

Mit javasolsz ?

Ne tanítsátok többet gyermekeiteket életük kezdetétől fogva arra, hogy testük legtermészetesebb működése szégyenletes és helytelen. Ne mutassátok azt utódaitoknak, hogy bármi, ami a szexualitással kapcsolatos, az rejtegetnivaló. Engedjétek meg gyermekeiteknek, hogy lássák és észrevegyék a romantikus oldalakat. Lássanak titeket ölelkezni, egymáshoz érni, becézgetni, lássák csak, hogy a szülei szeretik egymást, hogy természetes és csodálatos testileg kimutatni a szeretetet. (Meglepődnétek, ha megtudnátok, hogy milyen sok családban egyáltalán nem tanították ezt az egyszerű leckét.)

Amikor gyermekeitek elkezdik felismerni saját szexuális vágyaikat, kíváncsiságukat és ösztöneiket, ezt az új és kibontakozó élményt egy belső örömhöz, ünnephez fogják kötni, és nem bűntudathoz és szégyenkezéshez.

És az istenért, ne rejtegetsetek gyermekeitek előtt a testeteket ! Nagyon is rendjénvaló, ha látnak meztelenül úszni egy tóban, egy kiránduláson vagy a kerti medencében, ne rettegj attól, hogy megpillantanak ruhátlanul, miközben a hálósobából a fürdőszobába mész, feledkezz meg arról a kényszerről, hogy állandóan elfedd, eltakard magad; hogy elkerülj minden alkalmat, bármennyire is ártatlan legyen, amely gyereked előtt nyilvánvalóvá teszi nemi hovatartozásodat. A gyerekek aszexuálisnak tekintik a szüleiket, mert azok mindig így állítják be magukat előttük. Ezért aztán úgy gondolják, hogy nekik is ilyennek kell lenniük, mert minden gyermek utánozza a szüleit. (Terapeuták megmondhatói, hogy akadnak felnőttek, akiknek nehéz pillanatokat okoz elképzelni szüleiket, amint „azt” teszik, mert ez bűntudatot és szégyenérzetet kelt bennük, az utódokban, a terapeuták jelenlegi pácienseiben, hiszen természetesen ők is szeretnék „azt” tenni, és nem értik, mi is lehet velük a baj.)

Így hát beszélj a nemiségről a gyermekeiddel, kacagj együtt velük a szexen, tanítsd meg őket, engedd meg nekik és juttasd eszükbe, mutasd meg nekik, hogyan kell ünnepelniük a nemiséget. Ez az, amit megtehetsz a gyermekeidért. És tanítsd őket a születésüktől fogva - az első csókkal, az első öleléssel, az első érintéssel, amelyet tőled kapnak, és amelyet egymásnak adtok.

Köszönöm. Öszintén reméltem, hogy ilyesféleképp közelítesz ehhez a témához. De még egy utolsó kérdés. Mikor helytelen a gyerekeddel szexualitásról beszélni vagy egyáltalán felvetni ezt a témát ?

Szólnak, amikor elérkezik az idő. Minden gyerek egyértelműen jelzi, már amennyiben valóban figyelsz rá. Tulajdonképpen apránként jön. Fokozatosan. És tudni fogod, miként bánj a gyereked életkorának megfelelő szexuális ébredéssel, amennyiben ti, a gyermek szülei már feldolgoztátok magatokban az ezzel kapcsolatos „feldolgozandókat”.

Hogyan jutunk el odáig ?

Tegyetek meg mindent, amit megtehettek. Iratkozzatok be egy tanfolyamra. Menjetek el terapeutához. Csatlakozzatok egy közösséghez. Olvassatok könyveket. Meditáljatok róla.

Fedezzétek fel egymást, mindenekelőtt fedezzétek fel egymást mint férfi és nő. Fedezzétek fel, keressétek meg újra, követeljétek vissza saját szexualitásotokat. Ünnepeljétek meg. Örvendjétek neki. Birtokoljátok.

Birtokoljátok saját örömteli szexualitásotokat, mert ezzel bátorítani fogjátok gyermekeiteket, és megengeditek, hogy birtokolhassák a sajátjukat.

Még egyszer köszönöm. Most hagyjuk, ami a gyerekekre vonatkozik, és térjünk vissza az emberi szexualitás tágabb témájára, mert fel kell tennem még egy kérdést. Lehet, hogy szemtelennek, sőt pimasznak fog tűnni, de nem tehetem meg, hogy párbeszédünk itt véget érjen, anélkül, hogy megkérdezném.

Ne szabadkozz, tedd fel a kérdést.

Rendben. Van-e olyasmi, hogy „túl sok” szex ?

Nincs. Természetesen nincs. De olyan van, hogy túlzott szexuális kényszer.

A következőt ajánlom:

Örvendj mindennek.

És ne érezd szükségét semminek.

A másik szükségét se ?

Az emberekét se. Az emberekét különösen ne. Legrövidebb idő alatt akkor megy tönkre egy kapcsolat, ha szükségét érezzük a másinak.

De hiszen mindannyian szeretjük, ha szükség van ránk.

Ne szeressétek. Szeressétek inkább szükségtelennek érezni magatokat. Mert a legnagyobb ajándék az, ha annyi erőt tudsz adni valakinek, hogy ne legyen szüksége rád. Hogy ne **valamiért** kelljél neki.

9

Rendben, mehetünk tovább. Azt ígérted, hogy a földi élet nagyobb kérdéseiről fogsz beszélni, és amióta csak szóba hoztad véleményedet az Egyesült Államokról, szeretnék beszélgetni róla.

Jó. Azt akarom, hogy a **Második könyv** a bolygókra váró fontosabb kérdésekkel foglalkozzon. Márpedig nincs fontosabb kérdés a gyermekeitek oktatásánál.

Ezt sem csináljuk valami jól, ugye... ? Már abból sejtem, ahogy felvetted a témát.

Nos, természetesen minden viszonylagos. Ahhoz viszonyítva, hogy állítólag mit igyekeztek elérni, egyáltalán nem csináljátok jól.

Mindent, amit itt elmondok, ebben az összefüggésben kell érteni. Nem hozok értékítéletet, amely szerint valami „helyes”, „helytelen”, „jó” vagy „rossz”. Egyszerűen megfigyeléseket teszek arról, hogy mennyire vagytok hatékonyak ahhoz képest, hogy saját állításotok szerint mit szeretnétek tenni.

Értem.

Tudom, most azt mondod, hogy érted, de eljön az idő, talán még mielőtt befejeznénk ezt a párbeszédet, amikor azzal fogsz vádolni, hogy ítélek.

Sosem foglak ezzel vádolni. Ezt az egyet talán jobban tudom.

A „jobb tudás” még sosem volt akadálya annak, hogy az emberiség ítélkező Istennek nevezzen.

Én nem nevezlek annak.

Majd meglátjuk.

Az oktatásról akartál beszélni.

Valóban. Úgy veszem észre, hogy a legtöbben félreértitek az oktatás értelmét, célját és szerepét, magáról, az eredményes tanítási folyamatról nem is beszélve.

Ez elég tartalmas kijelentés. Segítenél, hogy megértsem ?

Az emberiség zöme úgy határozott, hogy az oktatás értelme, célja és szerepe a tudás átadásában áll; hogy valakit tanítani annyit tesz, hogy tudást adunk neki, amely tudás egy bizonyos család, nemzetség, törzs, társadalom, nemzet vagy a világ felhalmozott tudása.

Pedig az oktatásnak vajmi kevés köze van a tudáshoz.

Igazán ? Most át akarsz ejteni ?

Ez az igazság.

Akkor mihez van köze ?

A bölcsességhez.

A bölcsességhez ?

Igen.

Jól van, feladom. Mi a különbség ?

A bölcsesség az **alkalmazott** tudás.

Tehát ne tudást próbáljunk átadni utódainknak. Bölcsességet kell megpróbálnunk átadni.

Először is, nem megpróbálni kell, hanem megtenni. Másodszor, ne hanyagoljátok el a tudást a bölcsesség kedvéért. Ez végzetes volna. Másrészt, ne hanyagoljátok el a bölcsességet a tudás kedvéért. Ez is végzetes. Tönkretenné az oktatást. Mint ahogy jelenleg tönkre is teszi.

Elhanyagoljuk a bölcsességet a tudás javára ?

Az esetek döntő többségében igen.

Hogyan ?

Azt tanítjátok meg gyermekeiteknek, hogy mit gondoljanak, és nem azt, hogy hogyan gondolkozzanak.

Kifejtenéd bővebben ?

Azért vagyunk itt. Amikor tudást adtok át gyermekeiteknek, megmondjátok nekik, mit gondoljanak. Azaz mit kell tudniuk ahhoz, hogy pontosan azt értelmezzék igazként, amit a szájukba rágtok.

Amikor bölcsességet adtok gyermekeiteknek, nem azt kell elmondanotok, hogy mit tudjanak, vagy mi igaz, hanem inkább azt, hogy miként juthatnak el a saját igazságukig.

Hiszen tudás nélkül nem létezik bölcsesség !

Egyetértek. Ezért mondtam, hogy a tudást nem lehet figyelmen kívül hagyni a bölcsesség kedvéért. Egy bizonyos mennyiségű tudást át kell adni a következő nemzedékeknek. Ez nyilvánvaló. De csak annyit, amennyi feltétlenül szükséges. Minél kevesebbet, annál jobb.

Hagyjátok a gyermeket, hogy maga tegye meg felfedezéseit. Ne feledjétek, a tudás elvész. A bölcsesség soha nem merül feledésbe.

Tehát az iskolában a lehető legkevesebbet kell tanítani ?

Az iskoláitoknak máshová kell helyezniük a hangsúlyt. Jelenleg főként a tudásra összpontosítanak, és nagyon kevés figyelmet fordítanak a bölcsességre. Sok szülő fenyegetőnek tartja a kritikus gondolkodást, a problémamegoldást és a logikát tanító tantárgyakat, és az ilyen órákat legszívesebben törölné a tantervből. Teljesen érthető; meg akarják védeni az életmódjukat. Mert azok a gyermekek, akiket hozzásegítenek az önálló kritikai gondolkodásmód kifejlesztéséhez, nagy valószínűséggel szakítani fognak szüleik erkölcsével, elvárásaival vagy akár az egész életvitelével.

Azért, hogy életviteleteket, ezt a mintát megvédjétek, olyan oktatási rendszert építtettek ki, amely a gyermekek memóriájának és nem a képességeinek a kifejlesztésén nyugszik. A gyermekeket inkább arra tanítjátok, hogy tényekre és fikciókra emlékezzenek, olyan fikciókra, amelyeket minden társadalom kialakít önmagáról. Fontosabbnak tartjátok, mint hogy megtanítsátok őket önnön igazságaik felfedezésére és létrehozására.

A mi iskoláink nem fikciókat tanítanak, hanem tényeket.

Most önmagadnak hazudsz, ugyanúgy, ahogy hazudtok a gyermekeiteknek is.

Hazudunk a gyermekeinknek ?

Persze. Lapozz csak bele bármelyik történelemkönyvbe, és magad is rájössz. A történelemkönyveiteket olyan emberek írják, akik azt akarják, hogy a gyermekek egy bizonyos szempontból lássák a világot. Ferdén néztek minden olyan kísérletre, mely szélesebb látókörből vizsgálná a történelmi beszámolókat. Nem mondjátok el az igazat a múltatokról a gyermekeknek, különben meglátnák, kik is vagytok valójában.

Ami a ti hazátokat illeti, a legtöbb történelemkönyv annak a társadalmi rétegnek a nézőpontjából íródott, amit „fehér, angolszász, protestáns férfiak”-nak hívtok. Amikor a nők, a feketék, vagy más kisebbségi csoportok felkiáltanak, hogy „hé, álljunk csak meg egy szóra, ez és ez nem így történt, itt és itt egy csomó mindent kihagytatok”, akkor lapítotok, vagy ordítotok, és azt követelitek, hogy az elvetemült „revizionisták” hagyjanak fel a tankönyveitek módosításával. Nem akarjátok, hogy a gyermekeitek megtudják, mi hogyan történt valójában. Szerintetek elegendő azt megtudniuk, hogyan igazoljátok a ti szemszögeitekből mindazt, ami történt. Mondjak rá példát ?

Kérlek.

Mit tudnak például a gyermekeitek hazátoknak arról a döntéséről, melynek értelmében atombombát dobhatok két japán városra, amivel tíz- és száz ezreket öltetek és nyomorítottatok meg. Inkább úgy találjátok a tényeket, ahogyan ti látjátok, és azt akarjátok elérni, hogy ők is így lássák.

Amikor valaki megpróbálja azt a nézőpontot a másik fél, jelen esetben a japánok nézőpontjával ellensúlyozni, üvöltöztök, dühöngtök, valósággal őrlöngtök, fel-alá ugráltok és követelitek, hogy az iskolák még csak gondolni se merjenek arra, hogy eme fontos esemény áttekintésénél ilyen adatokat mutassanak be. Ez pedig nem történelemtanítás, hanem politika. Még hozzá a legföldhözragadtabb aktuálpolitika.

Mi a történelem? Pontos és hiánytalan beszámoló arról, ami történt. A politika sohasem arról szól, hogy mi történt a valóságban. A politika mindig valakinek a véleménye a történetekről.

A történelem feltár, a politika igazol. A történelem felfed, mindent elmond. A politika leplez, elhallgatja, ami nem illik a terveibe.

A politikusok gyűlölik a híven megírt történelmet. A valósághű történelem pedig nincs jó véleménnyel a politikusokról.

Pedig így csak a „császár új ruhája”-t vettétek fel, és a gyermekeitek látják, hogy nincs is rajtatok semmi. A kritikus gondolkodásra tanított gyermekek egy pillantást vetnek a történelemre, és azt mondják, „Te jószágos Atyaúristen, hogy áltatják magukat a szüleim és az őseim!” De hát ezt képtelenek vagytok elviselni, úgyhogy igyekeztek kivenni belőlük ezt a hozzáállást. Nem akarjátok, hogy gyermekeitek hozzáférjenek a legalapvetőbb tényekhez. Elégedjenek meg csak a ti értelmezéseitekkel.

Azt hiszem, kissé elvetetted a sulykot.

Igazán? Társadalmatokban a legtöbb ember azt sem akarja, hogy gyermeke az élet legелеmibb tényeit megismerje. A felnőttek majd megőrültek, amikor az iskolák egyszer csak tanítani kezdték az emberi test működését. Most azt is tilos elmondanotok, hogy hogyan terjed az AIDS, vagy hogy miként lehet terjedését megakadályozni. Persze foglalkoztok vele, beszéltek arról, hogyan kerülhető el, de csak egy bizonyos szempontból. Ettől azt képzelitek, hogy rendben is van. De hogy a legegyszerűbb módon adjátok át nekik a tényeket és rájuk bízátok a döntést? Életetek árán sem tennétek.

A gyermekek még nincsenek felkészülve arra, hogy ezekben a dolgokban maguk döntsenek. Még irányítani kell ítéleteiket.

Körülnéztél a világban az utóbbi időben?

Miért, mi van a világgal?

Nézz körül, és nézd meg a gyermekeket! Ide vezettétek őket.

Félrevezettük őket. Ha napjainkban a világ rothadó állapotban van, mert sok szempontból ez a helyzet, az nem azért van, mert megpróbáltuk gyermekeinknek a régi értékeket megtanítani, hanem mert hagytuk, hogy ezt a sok új ostobaságot tanítsák nekik.

Ezt most el is hiszed, ugye?

Átkozottul igazad van, el is hiszem ! Ha gyermekeinket meg tudtuk volna tartani az írás, az olvasás és a számtan korlátainál ahelyett, hogy ezzel a „kritikus gondolkodás”-féle szemlélettel etettük volna őket, sokkal jobban állnánk most. Ha az úgynevezett „szexuális oktatást” nem vittük volna a tantermekbe, hanem a családra bíztuk volna, minthogy ott a helye, nem lennének most tizenéves gyermek-anyák, vagy nem kellene azt látnunk, amint tizenhét éves, gyermeküket egyedül nevelő anyák segélyért folyamodnak, egyáltalán, nem kellene végignéznünk, amint a világ kifordul önmagából. Ha kitartottunk volna amellett, hogy a fiatalok a mi erkölcsi normáink szerint éljenek, ahelyett, hogy a magukét alakítgassák és a saját orruk után menjenek, akkor nem változtattuk volna egykoron életerős nemzetünket korábbi önmagának száncalomra méltó árnyékává.

Ertem.

És még valami. Ne csak állj ott és mondd, hogy hogyan lássuk magunkat hirtelen „rossznak” azért, amit Hirosimánál és Nagasakinál tettünk. Véget vetettünk a háborúnak, az Isten szerelmére ! Ezrek életét mentettük meg. Mindkét oldalon. Ez volt a háború ára. Senkinek nem tetszett a döntés, de meg kellett hozni.

Értem.

Persze, érted ! Ugyanolyan vagy, mint azok az el pinko liberális komcsik. Rendben, azt akarod, hogy vizsgáljuk fölül történelmünket. Azt akarod, hogy vizsgáljuk fölül önmagunkat létrejöttünkől kezdve. Akkor ti, liberálisok, azt tehetitek, amit akartok. Vegyétek át a világ vezetését, teremtsétek meg dekadens társadalmaitokat, osszátok szét újra a javakat. Hatalmat a népnek, meg az összes többi szemét duma. Csak az a baj, hogy ez soha nem vezetett sehova. Ami hiányzik, az a múlthoz való visszatérés, visszatérés az elődeink értékeihez. Ez az, amire szükségünk van !

Folytatod ?

Nem, befejeztem. Na, milyen voltam ?

Jó. Tényleg jó voltál.

Nos, néhány éves rádiózás után egész könnyű.

Így gondolkoznak az emberek a bolygótokon, ugye ?

Naná. És nemcsak Amerikában. Úgy értem, megváltoztathatnánk az ország nevét és a háború nevét; behelyettesíthetnénk bármilyen nemzet által vezetett katonai offenzívával, bármely időpontban a történelem során. Nincs jelentősége. Mindenki úgy gondolja, hogy a másik az, aki téved. Hagyjuk Hirosimát. Vegyük helyette Berlint. Vagy Boszniát.

Mindenki úgy véli, hogy csakis a régi értékek váltak be. Mindenki úgy véli, hogy a világ pokolra tart. Nemcsak Amerikában. Az egész bolygón, mindenhol nagy lármával követelik a visszatérést a régi értékekhez, a visszatérést a nacionalizmushoz.

Tudom.

Én az imént megpróbáltam kifejezni ezt az érzést, ezt a haragot.

Jó munkát végeztél. Szinte még engem is meggyőztél.

Nos, mit mondanál azoknak, akik tényleg így gondolkoznak ?

Megkérdezném tőlük, tényleg azt hiszik-e, hogy a dolgok jobban álltak harminc, negyven, vagy ötven évvel ezelőtt. Az emlékezet válogat. Csak a legjobbra emlékeztek, a legrosszabbra nem. Ez természetes. De ne hagyjátok becsapni magatokat. Igenis, gondolkodjatok kritikusan, ne csak azt szajkózzátok, amit mások gondoltainak veletek.

Hogy az eredeti példánknál maradjunk, tényleg úgy képzelitek, hogy elengedhetetlenül szükséges volt atombombát dobni Hirosimára ? Mit mondanak a ti amerikai történészeitek azokról a jelentésekről melyek szerint a Japán Császárság még a bomba ledobása előtt bizalmasan közölte az Egyesült Államokkal, hogy szándékában áll véget vetni a háborúnak ? Mekkora szerepet játszott a bombázás melletti döntésben a bosszú Pearl Harborért ? Továbbá, ha el is fogadjátok, hogy a hirosimai bomba szükséges volt, miért kellett azután még egy ?

Előfordulhat persze, hogy a ti értelmezésetek a helytálló, és lehetséges, hogy minden valóban úgy történt, ahogy az amerikaiak látják. Nem is ez a lényeg. Hanem az, hogy a ti oktatási rendszeretek nem ad helyt az efféle témákkal kapcsolatos kritikus gondolkodásnak. És ha már itt tartunk, nagyon sok más területen sem enged több szabadságot vagy önállóságot.

El tudod képzelni, hogy mi történne egy társadalomtudomány- vagy történelemtanárral Iowa államban, ha a fenti kérdéseket tenné fel egy osztálynak, arra kérve és ösztönözve a diákokat, hogy vizsgálják meg, járjanak utána alaposan a témának, és vonják le a következtetéseiket ?

Látod, erről van szó ! Nem akarjátok, hogy a fiatalok önálló véleményt alkossanak. Azt akarjátok, hogy ugyanazokra a következtetésekre jussanak, amelyekre ti jutottatok. Így arra kárhoztatjátok őket, hogy ugyanazokat a hibákat kövessék el, amelyeket ti is elkövettetek.

De mi a helyzet azokkal a kijelentésekkel, amelyeket manapság oly sokan hangoztatnak a régi értékekről és társadalmunk széteséséről ? Mi van a tizenévesen szülők számának hihetetlen mértékű növekedésével, a segélyen élő anyákkal ? Mitől szabadult így el a világ ?

A világ tényleg elszabadult. Ebben egyetértünk. De nem azok miatt a dolgok miatt, amiket az iskolákban tanítanak, hanem azok miatt, amiket nem engedtetek megtanítani gyermekeiteknek.

Nem hagyátok az iskoláknak, hogy megtanítsák: a szeretet **minden**. Nem engedtetek meg az iskoláknak, hogy a feltétel nélküli szeretetet hirdessék.

A fenébe, hiszen még a vallásainknak sem engedjük.

Ahogy mondod. És nem engeditek az utódaitoknak, hogy megtanulják ünnepelni önmagukat és a testüket, emberi mivoltukat és csodálatos szexuális énjüket. És nem hagyjátok, ráébredni őket, hogy mindenekelőtt és -fölött: emberi testben lakozó spirituális lények. Továbbá nem tekintitek gyermekeiteket testbe költözött lelkeknek.

Azokban a társadalmakban, ahol nyíltan és szabadon beszélnek a szexualitásról, örömmel tapasztalják és büszkén beszélnek, hogy nincsenek szexuális bűnök, nincsenek váratlan, „törvénytelen” gyermekek, vagy nem kívánt terhességek. A magasan fejlett kultúrákban minden születés áldás, és minden anyáról és gyermekről gondoskodik a jóléti társadalom. Valóban, egy társadalomnak nem is szabadna másként működnie.

Ahol a történelmet nem a legerősebbek és leghatalmasabbak nézetei szerint igazítják, ott nyíltan beismerik a múlt hibáit, és sohasem ismétlik meg őket. A nyilvánvalóan önpusztító viselkedésből egyetlen tapasztalat is elegendő.

Azokban a társadalmakban, ahol tanítják a kritikus gondolkodást, a problémamegoldást illetve az élethez szükséges készségeket, és nem egyszerűen a tények bemagolása a cél, még az úgynevezett „igazolható” múltbéli tetteket is alapos vizsgálódásnak vetik alá. Semmit sem vesznek készpénznek.

Miként működhetne ez ? Alkalmazzuk az előbbi példát a második világháborúról. Hogyan közelítené meg a hirosimai epizódot egy olyan iskolarendszer, amely nem pusztán tényeket tanít ?

A tanárok pontosan elmondanák az osztálynak, hogy mikor, hol, mi történt. Kitérnének minden egyes tényre; mindegyikre, ami az eseményhez vezetett. Az esemény mindkét oldaláról megvizsgálnák a történészek nézeteit, tisztában lévén azzal, hogy mindennek több nézőpontja van. Azután nem azt kérnék az osztálytól, hogy vágják be a témával kapcsolatos valamennyi tényt. Ehelyett gondolkodásra ösztönöznék a diákokat. Azt mondanák: „Akkor hát, mindent hallottatok erről az eseményről. Mindent tudtok arról, ami előtte és ami utána történt. Megkaptátok mindazt a tudást, ami hozzáférhető számunkra. Nos, milyen »bölcesség« jut el hozzátok ebből a »tudásból« ? Ha nektek kellene megoldani azokat a problémákat, amelyeket akkor a bomba ledobásával oldottak meg, mit tennétek ? Van-e más ötletek ? Tudtok-e jobb megoldást ?“

Ja, persze ! Könnyű utólag bölcsnek lenni ! Bárki hátranézhet, és mondhatja: „Én másképp csináltam volna.”

Akkor miért nem cselekedtek így ?

Tessék ?

Azt kérdeztem, hogy akkor miért nem ezt teszik ? Miért nem néztetek hátra, miért nem tanultatok a múltból, és miért nem cselekedtetek másként ? Elmondom, miért. Azért, mert ha megengeditek a gyermekeiteknek, hogy megvizsgálják és kritikusan elemezzék a múltatokat, ha oktatásuk részeként elvárjátok tőlük, hogy így tegyenek, egyben azt kockáztatjátok, hogy nem értenek egyet azzal, ahogy ti csináltátok a dolgokat annak idején.

Nyilvánvaló, hogy nem fognak egyetérteni. Persze a tanórákon úgysem engednétek túl sokat az igazatokból. Ennélfogva ki kell majd vonulniuk az utcákra jelszavakat lobogtatni, behívócédulákat tépni, melltartókat és zászlókat égetni, bármit megtenni, hogy felhívják magukra a figyelmet, hogy felelősséget vállaljanak. A fiatalok ezt kiáltják oda nektek: „Kell lennie jobb megoldásnak !” De ti meg sem halljátok. Nem akarjátok meghallani. A tanórákon nem akarjátok arra bátorítani őket, hogy kezdjenek kritikusan gondolkodni az ismeretanyagról, amelyet átadtok nekik.

Göggösen így harsogtok: „Tessék, itt vannak a tények, de ne gyertek azzal, hogy rosszul csináltuk. Fogadjátok el, hogy helyesen cselekedtünk !”

Valahogy így idomítjátok a gyermekeiteket. És ezt nevezitek ti oktatásnak.

Erre sokan azt mondanák, hogy a fiatalok és félnótás liberális gondolataik miatt kerül süllyesztőbe ez az ország, sőt az egész világ. A pokolra. A feledés szélére. Tönkretették értékorientált kultúránkat, és felcserélték egy tégy-amit-akarsz-féle erkölccsel, ami azzal fenyeget, hogy véget vet korábbi életmódunknak.

A fiatalok valóban tönkreteszik az életmódokat. A fiatalok mindig is ezt tették. A ti dolgotok nem az, hogy lebeszéljétek erről, hanem az, hogy ösztönözzétek őket.

Nem gyermekeitek teszik tönkre az esőerdőket. Ők arra kérnek hogy állítsátok meg a

pusztítást. Nem a fiatalok merítik ki az ózonréteget. Világszerte nem a fiatalok zsákmányolják ki a szegényeket a feketemunkával. Ők arra kérnek, hogy hagyjátok abba. Nem a fiatalok szabják a gyötrelmes adóterheket, és nem ők fordítják az így rabolt pénzt háborúra és fegyverekre. Ők arra kérnek, hogy ennek is vessetek véget. Nem a fiatalok azok, akik nem vesznek tudomást a különböző szempontból gyengék nehézségeiről, nem ők hagyják naponta emberek százait éhen veszni egy olyan bolygón, ahol több az élelem, mint amennyi elegendő volna minden lakója jóllaktatásához. Ők csupán azt kérik, hogy ne tegyetek így.

Nem a fiatalok azok, akik a megfélemlítés és manipuláció politikáját folytatják. Ők arra kérnek, hagyjátok fel vele. Nem a fiatalok a szexuálisan elfojtottak, akik szégyellik és zavarba jönnek, ha a testükről esik szó, és nem ők azok, akik ezt a szégyenérzetet és zavart továbbadják utódaiknak. Ők arra kérnek, hogy változtassatok ezen. Nem a fiatalok állítottak fel olyan értékrendet, amely azt hirdeti, hogy az erősebbnek van igaza, nem ők alkotják a hatalmat, amely erőszakkal oldja meg a felmerülő problémákat. Ők arra kérnek, hogy hagyjátok abba.

Ó, mennyire kérnek titeket... Könyörögnek !

Mégis a fiatalok az erőszakosak ! A bandába verődött, egymást gyilkoló fiatalok. A fiatalok szegülnek ellene a törvénynek és a rendnek, bármiféle rendről legyen is szó. A fiatalok az örületbe kergetnek minket !

Amikor a fiatalok segélykiáltásai és könyörgései süket fülekre találnak, ha sohasem kapnak segítséget, amikor azt kell látniuk, hogy ügyük elveszett, akkor a soron következő legértelmesebbnek tűnő dolgot fogják választani. Ha nem tudnak legyőzni titeket, csatlakoznak hozzátok.

A fiatalok követik a viselkedéseket. Ha erőszakosak, annak egyetlen oka az, hogy ti is erőszakosak vagytok. Ha anyagiasak, az azért van, mert ti is ragaszkodtok az anyagiakhoz. Ha hülyén viselkednek, azért teszik, mert ti is idétlenül viselkedtek. Ha manipulatív módon, felelőtlenül vagy maró bűntudatban élik meg szexualitásukat, azért teszik, mert ugyanezt látják tőletek. Az egyetlen különbség köztük és köztetek az, hogy a fiatalok nyíltan teszik ugyanazt, amit ti kevésbé látványosan.

Az idősebbek elrejtik önnön viselkedésüket. Azt hiszik, hogy a fiatalok így nem látnak semmit. Pedig a fiatalok mindent látnak. Semmit sem lehet elrejtteni előlük. Látják az idősebbek képmutatását, és kétségbeesetten próbálnak változtatni rajta. És miután megpróbálták, de sikertelenül, nem látnak más megoldást, mint utánózni benneteket. Ebben tévednek, de sohasem tanították meg őket arra, hogyan jussanak helyes következtetésekre. Sohasem engedték őket kritikusan elemezni. Mintha az csupán az idősebbek kiváltsága volna. Számukra csak az megengedett, hogy magoljanak.

Amit az emlékezetbe vésnek, annak előjön az emléke.

És ha már a modern nevelés csődjénél és a régi jó erkölcsöknél tartunk: ha valóban így áll a helyzet, ha ti, idősebbek valóban olyan nagyszerű nevelést és indítást kaptatok abban a régi szép világban - akkor ugyan kik hajtották végre a század nagy népirtásait és mészárlásait ?

Bizony, ti voltatok azok, a nagyszerű értékrendetekkel... és a fiatalok a nyomotokba lépnek.

Akkor hogyan tanítsuk a fiatalokat ?

Mindenekelőtt tekintsétek őket lelkeknek. Mert lelkek, amelyek fizikai testbe költöztek. Ez nem könnyű feladat egy lélek számára. Nem könnyű a léleknek hozzászoknia egy zárt, nagyon korlátozott és nagyon korlátozó testhez. Ezért kiált fel a gyermek, amikor hirtelen

ilyen korlátok között találja magát. Halljátok hát meg ezt a kiáltást. Értsétek meg. És nyújtsatok gyermekeiteknek akkora korlátlanág-érzetet, amennyire csak képesek vagytok.

A következőkben - kedvesen és gondoskodással - vezessétek be őket abba a világba, amelyet teremtettetek. Nagyon vigyázzatok, hogy mit véstek az emlékezetükbe. A gyermekek mindenre emlékezni fognak, amit láttak és tapasztaltak. Miért csaptok a fenekükre abban a pillanatban, amint kijönnek az anyaméhből ? Tényleg azt hiszitek, hogy ez az egyetlen módja annak, hogy beindítsátok „gépezetüket” ? Miért veszitek el a gyermeket anyjától, percekkel azután, hogy megvált az addig egyedül ismert életformától ? Nem várhat legalább egy pillanatot a méricské-lés, tapogatás és bökdösés, míg az újszülött megtapasztalja annak a testnek a biztonságát és vigaszát, amely életet adott neki ?

Miért teszitek ki gyermekeiteket az erőszak képeinek, életük legelső pillanataiban ? Ki mondta nektek, hogy ez jót tesz nekik ? És miért rejtitek el előlük a szeretet képeit ?

Miért tanítjátok gyermekeiteknek, hogy szégyelljék testüket és annak funkcióit, azáltal, hogy eltakarjátok saját testeteket előlük, és megtiltjátok nekik, hogy magukhoz nyúljanak úgy, ahogyan az örömet okoz nekik. Miféle üzenet ez az örömről ? És miféle leckék a testről ?

Miért helyezitek el gyermekeiteket olyan iskolákba, ahol versenyszellem uralkodik, ahol jutalmazták azt, aki a „legjobb” és a „legtöbbet” tanul, ahol osztályozzák a „szereplést”, és éppen csak elviselik, ha valaki a saját tempójában halad ? Vajon hogyan értelmezi mindezt a gyermek ?

Miért nem tanítotok gyermekeiteknek mozgáskultúrát, zenét, a miért nem mutatjátok meg a művészet örömeit, miért nem tanítotok a tündérmesék titokzatos világáról és az élet csodáiról ? Miért nem azt hozzatok a felszínre, ami természeténél fogva benne van a gyermekben, miért akarjátok mindazt ráerőltetni, ami számára természetellenes ?

És miért nem hagyjátok, hogy logikát tanuljanak, kritikus gondolkodást, problémamegoldást és kreativitást, hogy alkalmazzassák saját ráérző-képességeiket és legmélyebből fakadó benső tudásukat ? Miért kell ehelyett egy olyan társadalom szabályait, merev rendszereit és következtetéseit tanulniuk, amelyről már bebizonyosodott, hogy teljesen képtelen ezekkel a módszerekkel fejlődni, ám továbbra is alkalmazza őket.

Végül - eszméket (gondolatokat !) tanítsatok, ne tantárgyakat.

Tervezzetek új Aplantantervet, mely a következő három Alapeszme köré épül:

TUDATOSSÁG

BECSÜLETESSÉG

FELELŐSSÉGTUDAT

Ezeket az eszméket tanítsátok gyermekeiteknek az öntudatra ébredésük kezdetétől fogva. Tegyetek róla, hogy végigmenjenek a tanterven az utolsó napig. Ezekre az eszmékre épüljön a teljes oktatási modell. E tanításokat mélyen vessétek beléjük.

Nem értem, mire gondolsz.

Arra, hogy ezekből az eszmékből fakadjon minden, amit tanítotok.

Elmagyaráznád részletesen ? Hogyan tanítanánk meg az írást, az olvasást és a számtant ?

A legelső olvasókönyvektől kezdve a komolyabb olvasmányokig minden mese és tananyag az alapeszmék köré épülne. Ez azt jelenti, hogy e történetek tudatosságról, becsületességről és felelősségről szólnának. A gyermekeket bevezetnék az eszmék ismeretébe, és ezek a tudatukba épülve feloldódnának bennük.

Az írásbeli feladatok hasonlóképpen az alapeszméket járnák körül, és a gyermek önkifejező készségének fejlődése során az ezekhez kapcsolódó gondolatokat.

Még a számítástechnikát is eme kereteken belül taníthatnátok. A számtan és a matematika nem absztrakciók, hanem a világegyetem legalapvetőbb eszközei az élet megtapasztalásához. A számítástechnikát az tapasztalatok összefüggéseiben taníthatnátok, olyan módszerrel, amely felhívja a figyelmet és hangsúlyt fektet az alapeszmékre illetve az azokból fakadó lelki és szellemi javakra. Az egész oktatási modellt ezekre lehetne alapozni, és le lehetne cserélni a jelenlegi iskolarendszer tantárgyait, amelyek alapvetően tényeket, illetve tényeknek tartott adatokat tanítanak.

Például ?

Nos, használjuk a képzeletünket. Mondj néhány eszmét, amely fontos számodra az életben.

Hát, azt hiszem... a becsületesség, amint már említetted.

Jó, tovább. Ez az egyik alapeszme.

A sportszerűség. Ezt is lényegesnek tartom.

Jó.Egyéb ?

Kedvesnek lenni másokhoz, bár nem tudom, hogyan lehetne ezt eszmeként megfogalmazni.

Gondolkozz tovább ! Hagyd szárnyalni a gondolataidat.

Jól kijönni másokkal. Toleránsnak lenni. Nem megbántani másokat. Egyenlő félként tisztelni másokat. Mindaz, amit reményeim szerint sikerült megtanítanom gyermekeimnek.

Jó, nagyszerű ! Folytasd !

Hát, fontos még ... az önmagunkba vetett hit. Ez jó. És, várjunk csak... mondok még egyet... igen, megvan: méltósággal élni. Gondolom, ez jó fogalom: méltósággal élni. Ezt sem tudom, hogyan lehetne jobban megfogalmazni eszmeként, de olyasmit takar, hogy miként járja végig az ember élete útját, miként tisztelje társait és az utat, amelyet mások követnek.

Ez igen jó. Ez mind nagyon jó. Lassan eljutsz a lényegig. Ezeken kívül nagyon sok hasonló eszme van, amelyeket minden gyermeknek meg kell értenie ahhoz, hogy teljes értékű emberi lényvé fejlődhessen. És ti mégsem tanítjátok az iskolákban. Holott nincsenek fontosabb dolgok az életben, mint ezek az eszmék, amelyekről most beszélgetünk. Nem tanítjátok, hogy mit jelent becsületesnek lenni. Nem tanítjátok, hogy mit jelent a felelősségérzet. Nem tanítjátok meg, hogy mit jelent tudatában lenni mások érzéseinek, és tisztelni a mások által követett utat.

Azt mondjátok, hogy a szülők dolga mindezeket magtanítani. Ám a szülők csak olyasmit tudnak átadni, amit ők kaptak a szüleiktől. És megbüntetem az apák bűneit fiaikban. Otthonaitokban ugyanazt tanítjátok, amit a ti születeitek tanítottak nektek egykor.

Na és ? Mi a rossz abban ?

Újra megkérdezem tőled, hogy körülnéztél-e a világban az utóbbi időben ?

Folyton ide térünk vissza. Állandóan azt akarod, hogy nézzünk körül a világban. De mindaz, amit látunk, nem lehet a mi hibánk. Nem lehet minket vádolni azért is, amit mások tesznek.

Ez nem vád kérdése, hanem döntése. Ki a felelős, azokért a döntésekért, amit az emberiség meghoz, és továbbra is hozni fog, ha nem ti ?

Mégsem tehetjük önmagunkat felelőssé mindenért !

Bizony mondom néked: amíg nem vagytok hajlandók felelősséget vállalni mindenért, semmit sem fogtok tudni megváltoztatni.

Nem mondhatjátok folyton, hogy **ők** tették, **ők** teszik mindezt, hozzák hát rendbe **ők** ! Ne feledjétek Walt Kelly képregényének, a Pogónak csodálatos sorát:

„Találkoztunk az ellenséggel, és mi vagyunk azok.”

Évszázadok óta ismételjük ugyanazokat a hibákat ?

Évezredek óta, fiam. Évezredek óta ugyanazokat a hibákat követitek el. Az emberiség nem sokat fejlődött barlanglakó kora óta, legalábbis ami alapvető ösztöneit illeti. Mégis gúnyolódás kísér minden kísérlet, amely ennek megváltoztatására törekszik. Félelem majd harag illet minden olyan kihívást, ami arra irányul, hogy megvizsgáljátok értékeiteket, és netalán átértelmezzétek őket. Most pedig jövök én ezzel az ötlettel, hogy tanítsatok fennkölt eszméket az iskolákban. Te jó ég ! Nagyon vékony jégen táncolunk !

Ám pontosan ezt teszik a magasan fejlett társadalmakban.

A probléma az, hogy nem mindenki ért egyet abban, hogy mit jelentenek ezek az eszmék. Ezért nem taníthatók az iskolákban. A szülők majd megőrülnek, ha ilyesmiket találnak a tantervbe foglalva. Azt mondják, hogy „értékeket” akarunk tanítani, és az iskolának nincs szerepe az ilyen nevelésben.

Tévednek ! Ismétlem, annak alapján, amit állítólag tenni próbáltok, vagyis, hogy egy jobb világot próbáltok építeni, tévednek. Igenis mert az iskolák dolga az ilyen nevelés. Pontosán azért, mert az iskolák kívül esnek a szülők előítéletes világán. Pontosán azért, mert az iskolák elkülönültek a szülők előregyártott fogalmaitól.

Láthatod magad is, mi **az** eredménye a bolygótokon annak, hogy a szülők átadják értékeiket a gyermekeknek. A bolygótokon igen nagy a felfordulás.

A civilizált társadalmak legelemibb eszméit sem értitek.

Nem tudjátok, hogyan kell erőszak nélkül megoldani konfliktusokat.

Nem tudjátok, hogyan kell önös érdekek nélkül cselekedni.

Nem tudjátok, hogyan kell feltétel nélkül szeretni.

Mindez alapvetően a megértés kérdése, és ti meg sem tudjátok közelíteni ezeket egymástól, nemhogy megvalósítanátok őket... még évezredek múltán sem !

Van kiút ebből a felfordulásból ?

Van bizony ! A kiút az iskolákban van ! A fiatalok oktatásában rejtezik ! Reményetek a

következő és az azt követő nemzedékekbe vessétek ! De fel kell hagynotok a múltbéli módszerekkel, hogy megvalósuljanak. Azok a módszerek nem váltak be. Nem vezettek el oda, ahová állítólag el szeretnétek jutni. Ha nem vigyáztok, pontosan oda kerültök, ahová nem akartok !

Tehát, állj ! Hátra arc ! Üljetek le együtt és szedjétek össze gondolataitokat. Teremtsétek meg a legnagyobb látomások legpompásabb változatát, amely eszetekbe juthat önmagatokról, mint az emberi nemről. Utána vegyétek alapul mindazokat az értékeket és eszméket, amelyekből eme látomások fakadnak, és tanítsátok őket iskoláitokban.

Miért is ne lehetnének olyan kurzusok, mint például...

- Mi a Hatalom ?
- Békés konfliktusmegoldás
- A szerető kapcsolatok alapjai
- Személyiségtudat és önmegvalósítás
- A test, szellem és lélek működése
- Kreatív gyakorlatok
- Az Én ünneplése, mások megbecsülése
- Örömteli szexuális önkifejezés
- Tisztesség
- Tolerancia
- Különbözőségek és hasonlóságok
- Láthatóság és átláthatóság
- Tudomány és spiritualitás

Ezek közül sok mindent tanítottunk már. Társadalomtudományoknak hívjuk őket.

Én nem egy félévnyi kurzus kétnapos egységéről beszélek, hanem önálló tantárgyakról. Az iskolák tanmenetének teljes felülvizsgálatáról. Egy értékeken alapuló tantervről. Ti most lényegében egy tényeken alapuló tanterv alapján tanítotok.

Arról beszélek, hogy gyermekeitek figyelmét legalább annyira kell az alapeszmékre és az ezek köré építhető elméleti struktúrákra összpontosítanotok, mint amennyire azt most az adatokkal, tényekkel és statisztikákkal teszitek.

A galaxisotok és világegyetemetek magasan fejlett társadalmaiban (amely társadalmakról a **Harmadik Könyvben** lesz szó részletesebben), az élethez szükséges eszméket már nagyon korán elkezdik tanítani az utódoknak. Amit ti „tényeknek” neveztek, azok más kultúrákban sokkal kisebb jelentőséggel bírnak, és sokkal később tanítják.

Bolygótokon olyan társadalmat teremtettetek, amelyben a gyermekek megtanulnak írni-olvasni még mielőtt kikerülnének az óvodából, de még mindig megharapják a kisöccsüket. Egyre korábban megtanulják betéve a szorzótáblát, de nem tudják, hogy nincsen semmi

szégyellniva-lójuk a testükkel kapcsolatban.

Jelenleg az iskoláitok elsősorban a válaszokat adják meg. Sokkal inkább a javára szolgálna a társadalomnak az iskola, ha a kérdésfeltevés lenne az elsődleges szerepe. Mit jelent becsületesnek lenni, vagy mi a felelősségtudat, vagy a tisztesség ? Melyek a következmények ? Vagy éppenséggel, mit jelent az, hogy $2 + 2 = 4$? Hát ennek mik a következményei ? A magasan fejlett társadalmak arra ösztönzik a gyermekeket, hogy ők maguk fedezzék fel és alkossák meg önmaguk számára a válaszokat.

De ez káoszhoz vezetne !

Szemben azzal a korántsem kaotikus világgal, amelyben most élitek napjaitokat...

Jól van, jól van... mondjuk úgy, hogy még nagyobb káoszhoz vezetne.

Én nem azt mondom, hogy az iskolákban szó se essék mindazokról a dolgokról, amelyeket ti tanultatok, vagy a korábbi döntéseitekről. Épp ellenkezőleg. Az iskolák akkor szolgálják a diákjaikat megfelelően, ha megosztják a fiatalokkal mindazt, amit az idősebbek tanultak és felfedeztek, döntöttek és választottak a múltban. Akkor a diákok megfigyelhetik, hogy mindez hogyan váltotta be a hozzá fűzött reményeket. A ti iskoláitokban viszont úgy találjátok ezeket az adatokat a diákoknak, mintha feltétlenül helyesek volnának, miközben valójában úgy kellene eléjük tárni azokat, mint pusztá tényeket.

A Múltbéli Tények nem képezhetik a Jelen Igazság alapját. Egy korábbi idő vagy tapasztalat tényei mindig és csakis újabb kérdésekhez szolgálhatnak alapul. A kérdés fontosabb, mint a válasz !

És a kérdések mindig ugyanazok. Ezekkel a múltbéli tényekkel kapcsolatban, egyetértetek-e vagy sem ? Mit gondoltok ? Mindig ez a kulcskérdés. Mindig ez álljon a középpontban. Mit gondoltok ? Mit gondoltok ? Mit gondoltok ?

A gyermekek biztosan a szüleik értékeivel hozakodnak elő egy ilyen kérdésre. A szülőknek továbbra is fontos szerepük lesz, nyilván elsődleges szerepük a gyermek értékrendjének kialakításában. Az iskola szándéka és célja az lenne, hogy ösztönözze az utódokat, az elejétől fogva a szervezett oktatás végeztéig, hogy a mélyére hatoljanak ezeknek az értékeknek, hogy tanulják meg használni, alkalmazzák, és még arra is, hogy megkérdőjelezzék őket. Mert azok a szülők, akik nem akarják, hogy gyermekeik megkérdőjelezzék értékeiket, nem szeretik gyermekeiket, hanem olyan szülők, akik önmagukat szeretik a gyermekeikben.

Mennyire szeretném, ha lennének olyan iskolák, amelyenéről szóltál az imént !

Van néhány, amely arra törekszik, hogy megközelítse ezt a modellt.

Van ?

Igen. Olvasd el Rudolph Steiner írásait és járj utána az általa kialakított Waldorf-iskola módszereinek.

Nos, persze, tudok ezekről az iskolákról. Ez most reklám akar lenni ?

Nem, pusztá megfigyelés.

Mert tudtad, hogy ismerem a Waldorf-iskolákat. Tudtad.

Persze hogy tudtam. Minden, ami történt az életemben, szolgált téged, és eljuttatott ehhez a pillanathoz. Nemcsak ennek a könyvnek az elején kezdtem veled beszélgetni. Éveken keresztül beszélgettem veled, minden képzettársításodon és tapasztalatodon keresztül.

Azt mondd, hogy a Waldorf-iskola a legjobb ?

Nem. Csak azt mondom, hogy ez egy működő modell, tekintve, hogy hova akartok eljutni, mint az emberi faj, tekintve, hogy mit akartok tenni, tekintve, hogy mivé akartok lenni. Azt mondom, hogy ez egy példa a sok közül, amit itt felsorolhatnék, bár a bolygótokon és a ti társadalmatokban ritka az ilyen. Példa arra, hogy miként lehet az oktatást megvalósítani úgy, hogy a „bölcsségre” összpontosítsunk, és nem pusztán a „tudásra”.

Történetesen ez egy olyan modell, amelyet nagyon is helyeslek. Nagyon nagy a különbség egy Waldorf-iskola és egy átlagos iskola között. Hadd mondjak egy példát. Nagyon egyszerű példa, de megvilágítja a lényegét.

A Waldorf-iskolában ugyanaz a tanár megy végig a gyermekekkel az elemi és általános iskolai tanulási folyamaton. A gyerekeknek végig ugyanaz a nevelőjük, ami jobb, mint folyton egyiktől a másikhoz kerülni. El tudod képzelni azt a kötődést, ami így kialakul ? Látod, mit ér ez ?

A tanár úgy megismeri a gyermeket, mintha a sajátja volna. A gyermek eljut a bizalom és szeretet szintjére egy olyan tanárral, aki olyan ajtókat nyit meg előtte, amelyek sok hagyományos iskolának még álmában sem jut eszébe. A végén a felnőtt lekerül az első osztályhoz, és újból kezdi az egész tantervet egy újabb csoporttal. Egy elhivatott Waldorf-pedagógus talán csak négy vagy öt csoportot visz végig pályafutása során. De ez a tanár valami olyat jelent azoknak a gyerekeknek, ami sokkal több, mint ami egy hagyományos iskolatípusban lehetséges.

Ez az oktatási modell felismeri és hirdeti, hogy az emberi kapcsolatok, az érzelmi kötődés, és a szeretet, amit ebben a formában megosztanak egymással, legalább olyan fontos, mint bármilyen tény, amit a tanár átad a gyermeknek. Olyan, mint a magántanulás, csak nem otthon történik.

Igen, ez jó modell.

Vannak más jó modellek is ?

Nem mondom, valamelyest lépdelték előre az oktatás területén, de nagyon lassan. Még az a próbálkozás is hatalmas ellenállásba ütközött, hogy az állami iskolákba egy célorientált, készségfejlesztésre összpontosító tantervet bevezessenek. Az emberek fenyegetőnek vagy hatástalannak tekintik. Azt akarják, hogy a gyermekek tényeket tanuljanak. Mégis vannak kivételek. Még van itt tennivaló bőven.

És ez csupán egy területe az emberi lét megtapasztalásának, tekintve, hogy ti, mint emberi faj, Kik Akartok Lenni.

Igen, a politikai hadszíntérre is ráférne némi változtatás, gondolom.

Hajjaj !

*Erre várok már mióta ! Ez több mint amire számítottam amikor azt ígérted, hogy a **Második könyvben** a bolygónkat érintő globális kérdésekkel fogunk foglalkozni. Tehát, kezddhetem egy nagyon egyszerűnek tűnő kérdéssel a humánpolitikánk vizsgálatát ?*

Egyetlen kérdés sem érdemtelen vagy érdektelen. A kérdések olyanok, mint az emberek.

Ó, ez jó volt. Rendben, akkor hadd kérdezzem meg, hogy helytelen-e olyan külpolitikát folytatni, amely hazánk hagyományos érdekein alapul ?

Nem. Először is, az Én álláspontom az, hogy „helytelen” nem létezik. De mivel értem, hogyan használsz a szót, a te szókinccsed szerint fogok szólni. A **helytelen** szót abban az értelemben fogom használni, hogy „ami nem szolgál téged abban a tekintetben, hogy ki és mi vagy választásod szerint”. Így használtam mindig a **helyes** és **helytelen** szavakat; csakis ebben az összefüggésben van ez így, mert a valóságban egyik sem létezik.

Tehát, ebben az értelemben, nem, nem helytelen a külpolitikai döntéseket a hagyományos érdekek figyelembevételére alapozni. A helytelen az, ha úgy teszünk, mintha nem ezt tennénk.

Természetesen ezt teszi a legtöbb ország. Cselekedeteiknek, vagy éppen mulasztásaiknak megvannak a maguk okai, mégis, amikor meg kell magyarázniuk, egészen más okokra hivatkoznak.

Miért teszik ezt az országok ?

Mert a kormányok tudják, hogy ha az emberek megértenék a legtöbb külpolitikai döntés valódi okát, akkor nem támogatnák őket.

Ez minden kormányra érvényes. Nagyon kevés az olyan kormány, amelyik nem vezeti szándékosan félre népét. A megtévesztés a kormányzáshoz tartozik; vajmi kevesen választanák azt a módot, ahogyan kormányozzák őket, sőt ugyancsak kevesen választanák azt, hogy egyáltalán kormányozzák őket, hacsak a kormány nem győzi meg az embereket arról, hogy a döntései a nép javát szolgálják.

A népet nehéz meggyőzni, mert a legtöbben világosan látják az ostobaságokat a kormányzásban. A kormánynak tehát hazudnia kell ahhoz, hogy legalább megpróbálja megtartani a nép lojalitását. A kormányok példája tökéletesen igazolja azt az alaptételt, hogy ha elég nagyot hazudsz és elég sokáig, a hazugság „igazsággá” válik.

A hatalmon levő embereknek, ha meg akarnak maradni hatalmi helyzetükben, sosem szabad engedniük, hogy a nyilvánosság megtudja, hogyan kerültek hatalomra, sem azt, amit tettek, amit tesznek, vagy amit tenni szándékoznak.

Az igazság és a politika nem keveredik, és nem is keveredhetnek, mert a politika annak a művészetének, hogy egy bizonyos cél elérése érdekében csak azt mondjuk, amit mondani kell, és pont úgy, ahogyan kell.

Nem minden politika rossz, de a politika gyakorlati művészet. Remekül ismeri fel az ember lélektanát, mégpedig azt, hogy a legtöbb ember a saját érdekei szerint cselekszik. Így a politika az a mód, ahogyan a hatalom emberei meggyőzik a népet, hogy az ő érdekeik egybeesnek az egyes emberekével.

Az állam nagyon jól megfigyelte, hogy az emberek többségét az önérdek vezérli. Ez az oka, hogy az államok remekül értenek az olyan programok kidolgozásához, amelyek különféle dolgokat adnak a népnek.

Eredetileg nagyon korlátozott szerepet játszott a kormányzat. Célja egyszerűen annyi volt, hogy óvjon és védjen. Aztán, valaki kitalálta, hogy gondoskodnia is kell. Amint a kormányok népük gondoskodóivá és védelmezőivé váltak, a társadalom megőrzése helyére célként annak létrehozása lépett.

De vajon a kormányok nem egyszerűen azt teszik-e, amit a nép akar ? Nem egyszerűen azt a szervezeti formát kínálják, melynek keretében a nép gondoskodhat önmagáról ? Például, Amerikában nagy jelentőséget tulajdonítunk a méltóságteljes emberi életnek, az egyéni szabadságnak, az egyenlő esélyeknek, a gyermekek sérthetetlenségének. Ezért alkottunk törvényeket, és kértük fel a kormányt, dolgozzon ki programokat, hogy az idősök is juthassanak bevételhez, hogy méltóságteljesen élhessenek kereső éveik elmúltával is; hogy egyformán biztosítva legyen mindenki számára a munkavállalás és az otthonteremtés lehetősége, még azok számára is, akik mások, mint mi, vagy akiknek életmódjával nem értünk egyet. A gyermekek foglalkoztatásáról szóló törvényeinkkel elértük, hogy nemzetünk gyermekei ne válhassanak rabszolgákká; azt is elértük, hogy egyetlen gyermeket nevelő család se maradjon az emberhez méltó élet alapvető feltételei, élelem, ruházat és otthon nélkül.

Az ilyen törvények jó fényt vetnek a társadalmatokra. Mégis, amikor a nép szükségleteiről gondoskodtok, óvakodjatok attól, hogy a legnagyobb méltóságuktól fosszátok meg őket, és pedig, a személyes erő gyakorlásától, az egyéni kreativitásuktól és egyedi zsenialitásuktól, amelyek által felismerhetik, hogyan tudnak gondoskodni önmagukról. Ebben a kérdésben roppant kényes egyensúlyt kell megteremteni. Viszont ti, emberek, úgy tűnik, csak azt tudjátok, hogyan essetek egyik végtelből a másikba. Vagy azt akarjátok a kormánytól, hogy „mindent” tegyen meg a népért, vagy azonnal el akartok törölni minden kormányprogramot és törvényt.

Igen, ez így van, és a probléma az, hogy oly sokan vannak azok, akik nem tudnak gondoskodni önmagukról ! Mindez egy olyan társadalomban, amely a legjobb lehetőségeket biztosítja azok számára, akik a „helyes” (vagy inkább nem a „helytelen”) adottságokkal bírnak. Nem tudnak gondoskodni önmagukról egy olyan társadalomban, ahol a háziurak nem adnak ki albérletet nagycsaládosok számára, ahol a vállalatok nem léptetnek elő nőket, ahol az igazság gyakran a betöltött pozíció függvénye, ahol a megelőző gyógymódok csak azok számára hozzáférhetők, akik meg tudják fizetni, ahol egyre nagyobb méreteket ölt a sok egyéb hátrányos megkülönböztetés és egyenlőtlenség.

Az állam tehát az emberek lelkiismeretét hivatott helyettesíteni ?

Nem. Az állam a nép lelkiismeretének kifejezése. A nép az államon keresztül igyekszik megtalálni a módját annak, hogy kijavítsák a társadalom hibáit.

Ez jól hangzik. Ám ismétlem, vigyáznatok kell arra, hogy ne bonyolódjatok olyan törvényekbe, amelyek az embereknek a lélegzetvételhez való jogot próbálják meg biztosítani.

Az erkölcsöt nem lehet törvénybe foglalni. Az egyenlőséget nem lehet törvények által szavatolni.

Amire szükség van, az a kollektív tudatváltás, és nem a kollektív tudatosítás.

A viselkedésnek (és minden törvénynek és kormányprogramnak) a Létből kell fakadnia, és igaz tükörképe kell legyen Annak, Aki Vagy.

Társadalmunk törvényei igenis tükrözik azt, akik vagyunk ! Mindenki számára elmondják: „Így van ez Amerikában. Ezek az amerikaiak.”

Na persze - a legjobb esetekben. De sokkal gyakoribb az, amikor azt mutatják a törvényeitek, hogy a hatalmon levők szerint milyeneknek kellene lennetek, de nem vagytok.

Vagyis, a „kisszámú elit” oktatja a „tudatlan tömeget” a törvényen keresztül.

Pontosan.

És mi a rossz ebben ? Hát az a néhány legjobb és legokosabb ember, aki hajlandó a társadalom és a világ problémáival foglalkozni és megoldásokat javasolni, nem szolgálja-e a tömegeket ?

Ez annak a néhány embernek a szándékán múlik. Valamint a tisztánlátásuktól. Általában semmi sem szolgálja jobban a „tömegeket” mint az, ha hagyják őket önmagukat kormányozni.

De hát ez anarchia. Sohasem vezetett jóra.

Nem gyarapodhatsz és nem válhatsz naggyá, míg az állam állandóan megmondja, hogy mit kell tenned.

Úgy is érvelhetnénk, hogy az állam, és értem ez alatt a törvényt is, amellyel önmagunk kormányzását választottuk, a társadalom nagyságát (vagy éppen annak hiányát) tükrözi. A nagyszerű társadalmak nagyszerű törvényeket hoznak.

Ám csak nagyon keveset. Mert a nagyszerű társadalmakban kevés törvényre van szükség.

Csak hogy az igazán törvények nélküli társadalmak primitív társadalmak, ahol az „erősebb nyer” elve érvényesül. A törvény az ember kísérlete arra, hogy egyengetse az útját, hogy bebiztosítsa, hogy ami igazán helyes, győzedelmeskedni fog, a gyengeségtől vagy erőttől függetlenül. Hogyan tudnánk együtt élni a közös egyetértésen alapuló viselkedési szabályok nélkül ?

Én nem egy olyan világról beszélek, ahol nincsenek viselkedési normák és egyetértés. Arra célok csupán, hogy az egyezségeiteknek és normáitoknak az önérdek magasabb szintű megértésén és nagyvonalúbb meghatározásán kellene alapulnia.

Amit a legtöbb törvény valójában kimond, az a legerősebbek hagyományos érdekeivel esik egybe.

Vegyük például a dohányzást. A törvény kimondja, hogy tilos termesztani és fogyasztani egy bizonyos növényt, a kenderet, mert, állítja a kormány, káros.

Ugyanakkor, ugyanaz az állam állítja, hogy egy másik növény, a dohány termesztése és fogyasztása helyes, nem azért, mert jót tesz (az állam maga is kimondja, hogy ártalmas), hanem, mert ez mindig is így volt.

Az előbbi növény betiltásának, az utóbbi engedélyezésének a valódi oka egyáltalán nem egészségügyi. Inkább van köze a gazdasághoz. Azaz, a hatalomhoz.

A törvényeitek, ily módon, nem azt tükrözik, hogy a társadalmak mit gondol önmagáról, és hogy mi szeretne lenni, a törvényeitek azt mutatják, hogy hol a hatalom.

Ez nem igazság. Olyan példát választottál, ahol feltűnőek az ellentmondások. A legtöbb

esetben ez nem így van.

Ellenkezőleg. A legtöbb esetben éppen hogy így van.

Akkor mi a megoldás ?

Hogy olyan kevés, ám valóban csak végső határokat megállapító törvény legyen, amennyire csak lehetséges.

Az ok, amiért az előbbi növényt betiltották, csak látszólag szól az egészségről. Az igazság az, hogy ez a növény nem okoz nagyobb függőséget, és semmivel sem károsabb az egészségre, mint a cigaretta vagy az alkohol, amelyeket viszont a törvény véd. Akkor miért nincs engedélyezve ? Mert ha természetnek, a világ gyapottermelőinek, a nylon és a műselyem előállítóinak és a faanyagok kitermelőinek a fele abbahagyná az ipart.

Történetesen, a kender az egyik leghasznosabb, legerősebb, legszívósabb és legtartósabb anyag a bolygótokon. Nincs jobb rostos anyag, ami megfelelőbb lenne a ruhák és kötelek előállítására, vagy amit könnyebben lehetne természeteni papíralapanyagnak. Százezrével vágjátok ki a fákat, hogy vasárnapi újságotok legyen, hogy reggelinél a világ erdeinek a megtizedeléséről olvashassatok. A kender elláthatna titeket milliányi vasárnapi újsággal anélkül, hogy akár egyetlen fát is ki kellene vágni. Rengeteg nyersanyagot nyerhetnétek belőle, mindössze a költségek egytizedéért.

És ez itt a csapda. Valaki pénzt veszít rajta, ha ez a csodálatos növény, amelynek egészen véletlenül fantasztikus biokémiai tulajdonságai is vannak, legálisan termesztethető lenne. És ez az, amiért a marihuana illegális a hazádban.

Ugyanez az oka annak, hogy oly soká tartott míg elkezdtétek az elektromos autók tömeges gyártását, míg elérhető és ésszerű orvosi ellátást biztosítottatok, vagy elkezdtétek napenergiát használni fűtésre és áramellátásra az otthonaitokban.

Éveken keresztül rendelkezésre álltak a szükséges eszközeitek és a megfelelő szintű technika ahhoz, hogy mindezeket előállíthassátok. Akkor miért nincsenek meg mégsem ? Keresd, hogy ki veszítene rajta. Ott majd megleled a választ.

Ez az a Nagyszerű Társadalom, amire oly büszkék vagytok ? A „nagyszerű társadalmatokat” bizony addig kéne rugdosni, míg rúgkapálva és nyüszítve bár, de tekintettel lenne a nép érdekeire.

Valahányszor csak szó esik a közügyekről (és a köz javáról), mindenki „kommunizmust” kiált. A ti társadalmatokban, ha a tömegek számára előállított jó nem hoz valakinek busás hasznot, akkor már le is veszik műsorról.

És ez nem csak a te hazádra igaz, hanem a világ bármely országára. Az alapkérdés, amivel az emberiségnek szembesülnie kell, tehát, a következő: felválthatja-e valaha az emberiség legjobb érdeke, a közös érdek, az önérdeket ? Ha igen, akkor hogyan ?

Az Egyesült Államokban megpróbáltátok a törvényeken keresztül szolgálni a közös érdeket, a legjobb érdeket. Siralmasan kudarcot vallottatok. Az amerikai nemzet a leggazdagabb és legerősebb nemzet a Földön, ugyanakkor az egyik legmagasabb gyermekhalandósági arányt mondhatja a magáénak. Miért ? Mert a szegények nem engedhetik meg maguknak a szülés előtti és utáni egészségügyi ellátást, márpedig a ti társadalmatokat csak a haszon érdekli. Ez csak egy példa a siralmas kudarcotokra. Aggódnotok kéne amiatt, hogy nálatok a csecsemők nagyobb arányban hálnak meg, mint a világ legtöbb más ipari társadalmában, de titeket ez csöppet sem zavar. Ez rengeteget árul el arról, hogy mi az előbbrevaló a társadalmatokban.

Más országok gondoskodnak a betegekről és a rászorulókról, az idősekről és a gyengékről. Ti a gazdagokról és a tehetősokről gondoskodtok, a befolyásosokról és a jól szituáltakról. A nyugalmazott amerikaiak nyolcvanöt százaléka szegénységben él. Ezek közül az idős amerikaiak közül sokan, valamint a legtöbb alacsony fizetésű ember a helyi kórházak sürgősségi rendelőjét használják „házi orvos” gyanánt, így csak a legsilányabb feltételek között jutnak orvosi ellátáshoz, és egyáltalán nem jutnak semmiféle betegségmegelőző egészségügyi ellátáshoz.

Nincs haszon azokon, akiknek kevés az elköltenivaló pénzük... **kimerítették a hasznosságukat.**

Hát ez a ti nagyszerű társadalmatok.

Elég rossz színben tünteted fel a dolgokat. De hát Amerika többet tett a hátrányban levőkért és a szerencsétlenekért, itthon és külföldön egyaránt, mint a Föld bármelyik másik országa.

Amerika sokat tett, ez nyilvánvalóan igaz. Tudod-e viszont, hogy az egy főre eső nemzeti jövedelem százalékos arányát tekintve, az Egyesült Államok - arányaiban - kevesebbet juttat külföldi segélyekre, mint sok más kisebb ország? A lényeg az, hogy mielőtt túlságosan önteltté válnátok, talán körül kellene néznetek a világban. Mert ha ez a legtöbb, amit tehettek a kevésbé szerencsésekért, akkor igencsak sokat kell még tanulnotok.

Selejtes, dekadens társadalomban éltek. Amivé építettétek, az maga a „tervezett erkölcsi kopás” ahogyan mérnökeitek neveznék. Az autók árai megháromszorozódtak, és egyharmad ideig tartanak. A ruhák a tizedik viselés után elváznak. Vegyszerekkel kezelitek az élelmiszereket, hogy tovább tartsanak a bolti polcokon, még akkor is ha ez megrövidíti a bolygón töltött időtöket. Sportcsapatokat támogattok, és lehetővé teszitek számukra, hogy nevetséges erőfeszítésekért erkölcstelenül magas fizetést kapjanak, míg a tanárok, lelkeszek és a titeket tizedelő betegségek gyógyításáért küzdő kutatók kénytelenek pénzért könyörögni. Naponta több ételt dobtok ki a bevásárlóközpontokban és éttermekben, mint amennyivel a fél világot jól lehetne lakatni.

De ne hidd, hogy ítélek, ez pusztán megfigyelés. És nem csupán az Egyesült Államokról szólok, mert a szívet megrontó hozzáállás az egész világot megfertőzte.

A hátrányos helyzetűeknek mindenhol meg kell alázkodniuk és garaszkodniuk kell azért, hogy életben maradhassanak, míg a néhány hatalmon levő ember készpénzhegyeket vigyáz és növel, selyemlepedőkön alszik és reggelente aranycsapokat tekerget fürdőszobájában. Míg leso-ványodott, csont és bőr gyermekek hálnak meg zokogó anyjuk karjában, hazájuk „vezetői” politikai korrupciókba bonyolódnak, hogy megakadályozzák az élelmiszer-adományok eljutását az éhező tömegekhez.

Olybá tűnik, hogy senkinek sem áll hatalmában megváltoztatni ezeket a körülményeket: az az igazság, hogy nem a hatalom a probléma. Úgy tűnik, senkiben sincs meg az **akarat**. És így lesz ez mindörökké, míg az emberek a sajátjuknak nem tekintik a mások helyzetét.

Tényleg... hogyan is nézhetjük el nap mint nap ezeket a körülményeket, úgy, hogy a kisujjunkt sem mozdítjuk?

Mert nem érdekel titeket. A törődés teljes hiánya miatt van. Az egész bolygó lelkiismereti válságon megy keresztül. Azt kell elhatároznatok csupán, hogy törődni fogtok egymással.

Miért nem tudjuk szeretni a saját családunk tagjait?

Dehogynem szeretitek a családtagjaitokat. Egyszerűen nagyon korlátolt nézeteitek vannak

arról, hogy kik tartoznak a családokba.

Úgy gondoljátok, hogy nem tartoztok az emberiség nagy családjába, így az emberiség családjának problémái sem tartoznak rátok.

Hogyan változtathatják meg a Föld népei ezt a szemléletüket ?

Ez attól függ, hogy mivé akarjátok változtatni.

Hogyan szüntethetnének meg még több fájdalmat és még több szenvedést ?

Azáltal, hogy megszüntetitek az elkülönüléseket. Azáltal, hogy új világmodellt építetek. Azáltal, hogy ezt az új modellt megtartjátok az új eszme keretein belül.

Ami valójában micsoda ?

Ami valójában döntő eltávolodás lesz a jelenlegi szemlélettől.

Geopolitikai értelemben úgy látjátok a világot, mint nemzetállamok gyűjteményét, amelyben minden egyes állam önálló, egymástól különálló és független.

Ezeknek a független nemzetállamoknak a belső problémáit többnyire nem tartjátok úgy számon, mint az egész csoportnak a problémáit, kivéve, persze, amikor valamilyen módon hatnak a csoportra mint egészre (pontosabban a csoport legerősebb tagjaira).

A csoport, mint egész, az egyes államok problémáira és körülményeire aszerint reagál, hogy melyek a többségi csoport hagyományos érdekei. Ha a többségi csoportban senkinek sincs veszténivalója, az egyes független államok körülményei mehetnek a pokolba, és senki sem fog különösebben törődni velük.

Ezrek halhatnak éhen évente, százával halhatnak meg emberek polgárháborúkban, mindenféle zsarnokcsoportok fosztogathatják a vidéket, a diktátorok és fegyveres csatlósai erőszakolhatnak, gyilkolhatnak, rezsimek foszthatnak meg népeket alapvető emberi jogaitól, és ti, többiek, nem tesztek ez ellen semmit. Ahogy mondjátok, ezek „belügyek”.

Ám, amint veszélybe kerülnek az ottani érdekeltségeitek, a befektetéseitek, a biztonságotok, a ti életetek minősége a tét, felsorakoztatjátok az országokat, és megpróbáljátok magatok mögé állítani az egész világot, és még oda is berobbantok, ahová másnak eszébe se jutna.

Es ekkor hajtogatjátok a Nagy Hazugságot: kijelentitek, hogy amit tesztek, humanitárius okokból teszitek, hogy a világ elnyomott népein segítsetek, jöllehet igazság szerint, a saját érdekeiteket véditek.

Ennek bizonyítéka, hogy ahol nincsenek érdekeltségeitek, ott egy fikarcnyi érdeklődést sem tanúsítotok.

A világ politikai gépezete önérdekek alapján működik. Kell még erről tudnunk valami újat ?

Kell, bizony, ha szeretnétek, hogy megváltozzon a világ. El kell kezdenetek mások érdekeire is úgy tekinteni mint a sajátotokra. Ez csakis akkor fog bekövetkezni, amikor újraépítitek a bolygótokon a valós világot, és annak megfelelően kormányozzátok magatokat.

Egy világállamról beszélsz ?

Igen.

*Kétségkívül azt ígérted, hogy a **Második könyvben** a bolygónkra vonatkozó átfogóbb kérdésekkel fogunk foglalkozni (szemben a lényegében személyes kérdéseket érintő **Első könyvvel**), de nem hittem volna, hogy pont ebbe a vitába fogunk belebonyolódni !*

Eljött az idő, hogy a világ felhagyjon az önbecsapással, hogy feleszméljen, hogy rájöjjön, hogy az emberiség egyetlen problémája a szeretet hiánya.

A szeretet toleranciát szül, a tolerancia békét. Az intolerancia háborúhoz vezet és közömbös a túrhetetlen körülményekkel szemben.

A szeretet nem lehet közömbös. Nem ismeri a módját.

Az emberiség leggyorsabban úgy tudja megteremteni a szeretet és a törődés országát, ha a családoknak tekintitek az egész emberiséget.

A leggyorsabb módja annak, hogy az egész emberiséget a családoknak tekintsétek az, hogy hagyjatok fel önmagatok elkülönülésével. A mai világot felépítő minden egyes államnak egyesülnie kell.

Létezik az ENSZ.

Ami ez idáig erőtlennek és tehetetlennek bizonyult. Ahhoz, hogy ez a testület működhessen, teljesen át kellene szervezni. Nem lehetetlen feladat, de bonyolult és nehézkes lehet.

Rendben. Mit javasolsz ?

Én ? Nekem nincsenek „javaslataim”. Csupán a megfigyeléseimet közölhetem. Ebben a párbeszédben te elmondod nekem, melyek az új választási lehetőségeitek, én pedig felajánlom megfigyeléseimet azzal kapcsolatban, ahogyan ezek megvalósíthatók. Mi az, amit most választanál, tekintve a bolygókon élő népek és országok jelenlegi kapcsolatát ?

A Te szavaidat fogom használni. Ha rajtam múlna, azt választanám, „hogy megteremtsük a szeretet és az egész emberiséggel való törődés világát”.

Amennyiben ez a döntés, megjegyzem, hogy ami működne, az egy új politikai világszövetség lenne, amelyben minden egyes nemzetállamnak egyenlő beleszólása lenne a világ ügyeibe, és egyenlő arányban részesedne a világ javaiból.

Ez sohasem fog működni. A „birtoklók” sohasem fogják szuverenitásukat, javaikat és nyersanyagaikat alárendelni a „nem-birtoklóknak”. És, hogy tovább érveljünk, miért is tennék ?

Mert ez a legmagasabb rendű érdekük.

De ők ezt nem értik, és abban sem vagyok biztos, hogy én értem.

Ha évente dollármilliárdokkal tudnátok növelni a nemzetgazdaságot, olyan dollárokkal, amelyekkel etethetnétek az éhezőket, ruházhatnátok a rászorulókat, hajlékhoz juttathatnátok a szegényeket, biztonságot adhatnátok az időseknek, jobb egészséget és magasabb életszínvonalat mindenki számára, mindez vajon nem a nemzetetek legmagasabb érdeke-e ?

Nos, vannak Amerikában, akik azzal érvelnének, hogy mindez a szegényeken segítene, ám a gazdagok és a közepes jövedelemmel rendelkező adófizetők rovására. Mindeközben az ország halad a pokol felé, a bűnözés megőrjíti a népet, az infláció megfosztja az embereket a megtakarított pénzüktől, a munkanélküliség az egekig szökik, az állam csak nő és hízik, és az iskolákban óvszereket osztanak.

Ez most úgy hangzott, mint egy kampánybeszéd.

Nos, ezekkel foglalkozik sok amerikai.

Akkor igencsak szűk látókörűek. Hát nem értitek, hogy ha évente dollármilliárdokat, azaz milliókat havonta, száz- meg százezreket hetente, nap mint nap soha nem hallott összegeket, áramoltatnátok vissza a rendszerbe ... ha tudnátok ezeket az összegeket használni az éhezők jóllakatására, a rászoruló ruházkodására, a szegények otthonhoz juttatására, az idősek biztonságának megteremtésére, mindannyiótok számára megteremteni az egészségügyi ellátást és az emberi méltóságot... akkor a bűnözést kiváltó okok is megszűnnének egyszer s mindenkorra ? Nem látjátok be, hogy amint a dollárok visszaáramolnának a gazdaságba, gombamód szaporodnának az új munkahelyek ? Hogy magát az államot is csökkenteni lehetne, mert kevesebb lesz a dolga ?

Gondolom, ennek egy része megvalósulhatna, mindazonáltal, nem tudom elképzelni, hogy valaha is kisebb legyen az állam ! De ugyan honnan lennének minderre dollármillióink vagy milliárdjaink ? A Te új Világállamod által kivetett adókból ? Vagy azoktól veszünk el többet, „akik megdolgoztak érte”, hogy azoknak juttassuk, „akik nem tudnak a saját lábukra állni” és tenni valamit érte ?

Így látod ?

Nem, de nagyon sokan így látják, és hitelesen akartam ábrázolni az ő nézőpontjukat.

Nos, erről később szeretnék szólni. Most nem akarok eltérni a gondolatmenetemtől, de erre vissza akarok térni később.

Nagyszerű.

De azt kérdezted, hogy honnan vennétek ezeket az új dollárokat. Nos, nem lesz szükség az új világközösség által kivetett adókra (bár a közösség tagjai, az egyes állampolgárok egy felvilágosult kormányzat alatt maguk fogják felajánlani jövedelmük tíz százalékát az egész társadalom javára). Nem kell majd ezeket az összegeket semmiféle helyi kormányzat által kivetett adókból elvonni. Néhány helyi kormány akár csökkentheti is az adókat.

Mindez a sok jó egyszerűen a világszemléletetek átalakításának lesz az eredménye, a világpolitikai erőviszonyok leegyszerűsítésével.

Hogyan ?

Abból a pénzből, amit a honvédelmi és támadóerejű fegyverekre fordítanátok.

Ó, értem már ! Azt akarod, hogy szüntessük meg a hadiipart !

Nemcsak ti. Mindenki a világon.

De nem megszüntetni kell, csupán csökkenteni, mégpedig drasztikusan. A belső rend fenntartására volna csupán szükségetek. Megerősíthetnétek a helyi rendőrséget, ez is olyasmi, amit állítólag meg akartok valósítani, de minden éves elszámoláskor sírtok, hogy

nem tudjátok megtenni, ugyanakkor, drámaian csökkenthetnétek a háborús előkészületekre és fegyverkezésre, azaz a tömegpusztító fegyverekre fordított kiadásokat.

Először is, azt hiszem, a számadataid eltúlozzák azt, hogy mennyit lehetne ezen megtakarítani. Másodsorban, nem hiszem, hogy valaha is meg tudnád győzni az embereket arról, hogy lemondjanak az önvédelmükről.

Nézzük csak a számokat. Jelenleg (1994. március 25-e van most, amikor ezt írjuk) a világ kormányai körülbelül egy **billió** dollárt költenek évente katonai célokra. Ez **percenként** egymillió dollár.

Azok a nemzetek, amelyek a legtöbbet költenek fegyverkezésre, kiadásuk nagy részét átirányíthatnák a többi, már említett célra. Ha rájönnek, hogy ez lehetséges, a nagyobb, gazdag nemzetek a saját érdeküknek fogják tekinteni, hogy így tegyenek. De a nagyobb és gazdagabb nemzetek nem tudják elképzelni, hogy önvédelem nélkül létezzenek, mert félnek az őket irigylő nemzetek agressziójától és támadásától, akik meg akarják szerezni tőlük azt, amijük van.

Két módja van annak, hogy kiküszöböljétek ezt a veszélyt:

1. A világ összes vagyonából és nyersanyagaiból elegendő mennyiséget osszatok meg az egész világ népeivel, hogy senki se akarja és senkinek se legyen szüksége arra, ami a másé; így mindenki méltóságban élhetne, és nem félelemben.

2. Dolgozzatok ki egy módszert az elkülönülések feloldására, amely kiiktatná a háború szükségességét, még a lehetőségét is.

A világ népei valószínűleg soha sem fognak így tenni.

Máris így tesznek.

Máris ?

Igen. Egy nagyszabású kísérlet folyik a világotokban, ami kifejezetten egy ilyen politikai rendet akar megvalósítani. Ennek a kísérletnek a neve az Amerikai Egyesült Államok.

Amiről azt állítod, hogy súlyos vereséget készül szenvedni.

Így van. Ám nagyon sokat kell munkálkodniuk ahhoz, hogy sikernek nevezhessük. (Amint már korábban megígértem, erről, és a hozzáállásról, amely megakadályozza, később fogok beszélni.) Mégis, ez a legjobb folyamatban levő kísérlet.

Úgy **van** ez, ahogy Winston Churchill is megmondta: „A demokrácia igen rossz rendszer, de még nem találtak ki jobbat.”

A ti nemzetetek volt az első, amely összetartozó csoportba tömörített egy független államokból álló laza konföderációt. Ebben a csoportban mindegyik állam alávetette magát egy központi hatalomnak. Azokban az időkben egyik állam sem akart csatlakozni, mindegyik erősen ellenállt abbéli félelmében, hogy elveszíti egyedi nagyságát, és azt állította, hogy egy ilyen unió nem szolgálná az érdekeit.

Tanulságos lenne megérteni, hogy mi is ment végbe ezekben az államokban akkoriban.

Miközben laza államszövetségbe tömörültek, nem volt egy igazi amerikai kormányuk, következésképpen nem létezett egy olyan hatalom, amely betartatta volna a konföderáció

cikkelyeit, amelyekben az államok megegyeztek.

Az egyes államok a saját külügyeiket bonyolították, sokuk kereskedelmi és egyéb ügyekben magánegyezségeket kötött Franciaországgal, Spanyolországgal, Angliával és egyéb országokkal. Egymással is folytattak kereskedelmet, és bár a konföderációs cikkelyek tiltották, egyes államok behozatali vámokkal sújtották a többi államból származó árukat, ugyanúgy, mint ahogyan vámozták a tengerentúlról behozott árukat ! A kereskedőknek nem volt más választásuk, mint fizetni a kikötőben, ha vásárolni vagy eladni akartak, mivel nem volt egy központi hatalmi szerv, bár az írásbeli egyezés tiltotta az ilyen jellegű vámot.

Az államok háborúskodtak is egymással. Minden egyes állam hadseregének nevezte a polgárőrséget, kilenc államnak saját haditengerészete volt, és a szövetségen belül mindegyik állam a „Ne taposs el !” jelszót tűzhette volna zászlajára.

Az államoknak több, mint a fele saját fizetőeszközzel rendelkezett. (Noha a Szövetség megegyezett abban, hogy ez törvényellenes !)

Röviden, az eredeti államaitok, bár a konföderáció cikkelyei egyesítették őket, pontosan úgy viselkedtek, mint manapság a független nemzetek.

Annak ellenére, hogy látták: a Szövetség egyezményei (mint például az, hogy egyedül a Kongresszusnak van joga pénzt kiadni) nem működnek, keményen ellenálltak, amikor arról volt szó, hogy egy központi hatalmi szervet hozzanak létre, amelynek alá kellett volna rendelniük magukat, pedig az betartathatta és szigoríthatta volna ezeket az egyezményeket.

Idővel mégis akadtak olyan haladó vezetők, akik meggyőzték a tömegeket, hogy többet nyerhetnek az új Szövetség létrehozásával, mint amennyit valaha is veszíthetnek.

A kereskedők pénzt takaríthattak meg, és növelhették nyereségüket, mert az egyes államok nem adóztathatták meg egymás áruit.

A kormányok pénzt takaríthattak meg és többet fordíthattak olyan programokra és szolgáltatásokra, amelyek ténylegesen segítik a népet, mert javaikat nem arra kellett használniuk, hogy egymástól védjék meg magukat.

Az együttműködés során a nép inkább biztonságban volt és jó módot élvezhetett, mintha egymás ellen harcolt volna.

Minden egyes állam nemhogy veszített nagyságából, de még nagyobbá vált.

Ugyanezt lehetne tenni a világban létező többi százhatvan nemzetállammal, ha egyesülnének egy Egyesült Államszövetségbe. Ez akár be is szüntetné a háborúkat.

Hogyhogy ? Még mindig maradnának nézeteltérések.

Amíg az emberek a külső dolgokhoz ragaszkodnak, ez így is lesz. Egy módja van a háborúk és minden viszály és békétlenség teljes megszüntetésének, de az spirituális megoldás. Mi most egy geopolitikai megoldásnak járunk utána.

Voltaképpen az a trükk, hogy kombinálni kell a kettőt. A spirituális igazságot a gyakorlati életben kell megélni ahhoz, hogy a mindennapokban tapasztaltakat megváltoztathassuk.

Míg ez a változás be nem következik, addig mindig is lesznek nézeteltérések. Igazad van. És még sincs szükség sem háborúkra, sem öldöklésre.

Folynak-e háborúk California és Oregon között vízjogi kérdések miatt ? Hát Maryland és Virginia háborúznak-e a halászati jogok miatt ? Hát Wisconsin és Illinois, Ohio és Massachusetts ?

Nem.

És miért nem ? Hát nem volt-e számos vita és összekülönbözés közöttük ?

Gondolom, akadt néhány az évek során.

Lefogadhatod. De ezek az egyes államok önszántukból egyezséget kötöttek, hogy engedelmeskednek bizonyos törvényeknek és bizonyos kompromisszumoknak olyan ügyekben, amelyek közösen érintették őket. Ugyanakkor a csupán az egyes államokat érintő kérdésekben megtartották maguknak a jogot, hogy saját jogszabályokat alkothassanak maguknak.

Amikor államok között viták merülnek fel, akár azért, mert különbözőképpen értelmezték a szövetségi törvényt, akár azért, mert valamelyikük egyszerűen megszegte azt, olyan bíróság elé viszik az ügyet, amelyet az államok maguk jogosítottak fel, hogy döntsenek a vitás kérdésekben.

Ha a jelenlegi törvények nem ismernek precedenst, vagy olyan eszközt, amellyel az ügy kielégítő megoldást nyerhet a bírósági eljárások során, az állam és lakosai elküldik képviselőiket a központi kormányhoz, hogy megpróbáljanak megegyezni olyan új törvények megalkotásában, amelyek kielégítő feltételeket biztosítanak, vagy legalábbis ésszerű kompromisszumot.

Így működik a szövetségetek. Olyan törvények és bíróságok rendszere, amelyeket felhatalmaztatok arra, hogy értelmezzék a törvényeiteket, ehhez továbbá egy szükség esetén fegyveres erővel is megerősíthető jogrend társul, amely végre is hajtja eme bíróságok döntéseit.

Bár senki sem állíthatja, hogy nem szorul javításra a rendszer, ez a politikai ötvözet több mint kétszáz éve működik !

Nincs okunk kételkedni abban, hogy ugyanez a recept beválna a nemzetállamok esetében is.

Ha ez ilyen egyszerű, miért nem próbáltuk még ki ?

Kipróbálták. A Nemzetek Ligája volt az egyik korai kísérlet. Az ENSZ a legutóbbi.

Igaz, az egyik kudarcot vallott, a másik pedig alig mutat hatékonyságot, mert a tizenhárom amerikai államhoz hasonlóan, a tagállamok (különösen a legerősebbek) attól félnek, hogy több a veszítenivalójuk, mint amennyit nyerhetnének az új konföderációban.

A „hatalmon levőket” ugyanis jobban érdekli az, hogy megtartsák hatalmi pozíciójukat, mint az, hogy javuljon **minden** nép életének minősége. A „birtoklók” tudják, hogy egy ilyen Világföderáció óhatatlanul többet nyújtana a „nem birtoklók” számára, és úgy vélik, hogy mindez az ő rovásukra történne... és semmiről sem hajlandók lemondani.

És vajon alaptalan-e a félelmük ? Annyira oktalanság ragaszkodni mindahhoz, amiért oly sokáig küzdöttek ?

Először is, nem szükségszerűen igaz az, hogy egyeseknek le kell mondaniuk fölösleges javaikról ahhoz, hogy többet nyújthassanak az éhezőknek és szomjazóknak, és akiknek

nincs hol lehajtaniuk fejüket.

Amint már rámutattam, csak annyit kell tennetek, hogy azt az évi 7 000 000 000 000 dollárt, amit világszerte katonai célokra fordítanak, humanitárius célokra fordíjátok. Így meg tudjátok oldani a problémákat anélkül, hogy egyetlen fillérrel többet kellene költenie bárkinek, vagy hogy bármiféle javakat kellene elmozdítani onnan, ahol éppen van, oda, ahol nincs.

(Persze, itt lehetne úgy is érvelni, hogy mindazok a nemzetközi csoportosulások, amelyek hasznot húznak a háborúból és a fegyverkezésből, „vesztesek” lennének, mint ahogyan az alkalmazottak és mindazok, akiknek a vagyona a világ konfliktusaiból illetve veszélyeztetettség-tudatából fakad, de előfordulhat, hogy ebben az esetben a javak nem a megfelelő helyen vannak. Ha valakinek az életben maradása azon múlik, hogy konfliktusban él a világ, az talán megmagyarázza, hogy miért áll ellent a világ minden olyan kísérletnek, amely az igazán tartós békét szolgáló szervezet kialakítására törekszik.)

Ami a kérdésed második felét illeti, ragaszkodni mindahhoz, amiért oly hosszú ideig küzdött az ember, akár az egyes emberről, akár egész országokról van szó, nem, nem oktalanság, amennyiben Külső Világbeli tudattal rendelkezel.

Micsodával ?

Ha életed legnagyobb boldogságát csak a Külső Világban fellelhető tapasztalatokból vezeted le, azaz a rajtad kívül eső fizikai világból, akkor ahhoz, hogy boldog lehess, soha nem leszel hajlandó lemondani egy morzsáról sem abból, amit felhalmoztál, akár egyénként, akár nemzetként.

Még azok is beleesnek ebbe a csapdába, akiknek „nincs”, és az anyagi javak hiányában látják boldogtalanságuk forrását. Örökösen az kell majd nekik, ami a tiéd, neked meg eszed ágában sem lesz megosztani velük.

Ezért mondtam korábban, hogy egy módja van a háborúskodás és minden viszály és békétlenség teljes megszüntetésének. De ez spirituális megoldás.

Végül minden geopolitikai probléma, mint ahogyan minden személyes probléma is, egyetlen spirituális problémára vezethető vissza.

Az élet egésze spirituális, és ezért az élet minden problémája spirituális eredetű, és csakis spirituálisan oldható meg.

Azért vannak háborúk a bolygókon, mert valakinek van valamije, amit valaki más meg akar szerezni. Ezért tesznek olyasmit az emberek, amit mások nem akarnak, hogy megtegyenek.

Minden konfliktus az eltévelyedett vágyakból fakad.

Az egyetlen béke, ami tartós lehet, a Belső Béke.

Hagyjátok az embereket megelégni belső békéjükkel. Amikor megeléged belső békédet, arra is rájössz, hogy mi mindenre nincs szükséged.

Ez egyszerűen azt jelenti, hogy nem lesz többet szükséged a külső világ dolgaira. Az, hogy „semmire sincs szükséged”, nagy szabadságot jelent. Először is, a félelemtől szabadít meg. A félelemtől, hogy van valami, amit nem tudsz soha megszerezni. A félelemtől, hogy van valamid, amit elveszíthetsz. A félelemtől, hogy egy bizonyos dolog nélkül soha nem leszel boldog.

Másodsorban, az, hogy „semmire sincs szükséged”, a haragtól is megszabadít. A harag a félelem hangja. Amikor nem télsz semmitől, semmi sem okozhat haragot.

Nem lesz benned harag, amikor nem kapod meg, amit akarsz, mert akarásod nem szükségéből fakad. Következésképpen, nincs benned félelem amiatt, hogy esetleg nem kapod meg. Tehát, harag sincs.

Nem lesz benned harag, amikor azt látod, hogy mások olyat tesznek, amit nem akarsz, hogy megtegyenek, mert semmilyen érdeked nem fűződik hozzá, hogy tegyék avagy sem. Tehát, nincs harag.

Nem lesz benned harag, amikor valaki nem kedves hozzád, mert nem lesz szükséged rá, hogy bárki is kedves legyen hozzád. Nem lesz benned harag, amikor valaki szeretetlen, mert nem lesz szükséged rá, hogy bárki is szeressen. Nem lesz benned harag, amikor valaki kegyetlen, bántó vagy tönkre akar tenni, mert nem lesz szükséged rá, hogy másként viselkedjenek, és mert tisztában leszel vele, hogy téged nem lehet tönkretenni.

Még akkor sem lesz harag benned, amikor az életedet akarják kioltani, mert nem fogsz félni a haláltól.

Amikor elveszíted a félelmet, minden egyebet elveszíthetsz, akkor sem lesz benned harag.

A tudás, hogy minden, amit teremtettél, újfent megteremthető, vagy, ami még fontosabb, hogy nem számít, belülről fakad majd. Amikor megleled a Belső Békét, senki és semmi, semmiféle hely, feltétel, körülmény vagy helyzet megléte vagy hiánya nem befolyásolja a lelkiállapotodat, nem játszik szerepet léted megtapasztalásában.

Ez nem azt jelenti, hogy meg kell tagadnod a testiséget. Sőt. Teljes intenzitásában tapasztalod meg testedet, és oly módon leled örömet benne, mint soha azelőtt.

Ugyanakkor, a test dolgainak megtapasztalása választható, nem kötelező. Az érzékeket nem azért fogod megtapasztalni, mert elvárják tőled, vagy azért, hogy boldog légy vagy hogy beléjük fojtsd bánatodat, hanem azért, mert magad **választottad a** megtapasztalásukat.

Ez az egyszerű változás, a belső béke keresése és megeléke minden háborút megszüntethetne, eltörölné a konfliktusokat, megelőzhetné az igazságtalanságot és örök békét hozna a világra.

Nincs más képletre szükség, de nem is létezik más. A Világbéke személyes ügy.

Nem a körülmények megváltoztatására van szükség, hanem a tudat megváltoztatására.

Hogyan találhatnánk meg a belső békénket, amikor éhezünk ? Hogyan legyünk békések, amikor szomjazunk ? Hogyan maradhatnánk nyugodtak, amikor ázunk-fázunk és nincs fedél a fejünk fölött ? Vagy ne legyünk dühösek, amikor szeretteink minden ok nélkül halnak meg ? Nagyon költőien szóltál az imént, de vajon van-e gyakorlati haszna a költészetednek ? Van-e mondanivalója az etióp anya számára, akinek csont és bőr gyermeke azért hal meg, mert nem jut egy falat kenyérhez ? Vagy a férfi számára Közép-Amerikában, akit éppen golyók tépnek szét, mert megpróbálja megvédeni a faluját egy egész hadsereggel szemben ? És mit mondhat a költészeted annak a brooklyni nőnek, akit nyolcan erőszakoltak meg ? Vagy annak a hattagú ír családnak, amelyet egy vasárnap reggel a templomban elhelyezett terrorista bomba vitt a halálba ?

Mindezt nehéz szívvel hallom, de bizony mondom: mindenben ott lakozik a tökéletesség. Törekedj arra, hogy meglásd azt. Ez az a tudatváltás, amiről szóltam.

Ne legyen szükség semmire. Vágyakozzál minden után. Válaszd, ami adódik.

Érezd az érzéseid. Sírjál, ha sírnod kell. Neved, ha nevetned kell. Tiszteld önmagad igazát. Amikor túl vagy minden érzésen, maradj csöndben és tudd, hogy Én vagyok Isten.

Másképpen szólva, a legnagyobb tragédiák közepette is lásd meg a Folyamat dicsőségét. Még akkor is, amikor golyó hatol mellkasodba, vagy egy egész banda erőszakol meg.

Most ez lehetetlennek tűnik. Ám ha eljutsz az isteni tudathoz, meg tudod tenni.

Természetesen, nem kell megtenned. Ez csupán azon múlik, hogy miként akard megtapasztalni a pillanatot.

A nagy tragédiák pillanataiban az igazi kihívás a szellem elcsendesí-tése és az alászállás a lélek mélyére.

Mindez magától jön majd, amikor már nincs az ellenőrzésed alatt.

Beszéltél-e már olyan emberrel, aki véletlenül lehajtott egy hídról ? Vagy aki fegyverrel nézett farkasszemet ? Vagy majdnem megfulladt ? A legtöbb esetben azt mondják, hogy az idő lelassult, hogy egy furcsa nyugalom vett rajtuk erőt, és hogy egyszerre elszállt minden félelmük.

„Ne félj, mert veled vagyok.” És ez az, amit ez a költészet elmond annak az embernek, aki valamilyen tragédiával szembesül. Leggyászosabb óráidban Én leszek a fényed. Legsötétebb pillanataidban Vigaszod leszek. A legnehezebb időkben, a legnagyobb megpróbáltatásaid közepette, támaszod leszek neked. Legyen tehát hited ! Mert pásztorod vagyok én; nem fogsz akarni. Zöld mezőkre foglak elvezetni téged és bővizű folyókhoz.

Visszaadom neked a lelkedet, és az igaz hit ösvényeire vezetek, az Én Nevem nagyobb dicsőségére.

És, igen, bár életed során a Halál Árnyékának völgyét járod, nem fogsz félni a gonosztól, mert veled leszek, és vigaszt nyújtok neked.

Terített asztalhoz ültetek majd az ellenségeid szeme láttára. Olajjal kenem meg homlokod. És túlcsordul majd kelyhed.

Bizony mondom néked, jóság és könyörület fogja végigkísérni életed napjait, és az Én Házamban fogsz lakni, és az Én Szívemben, mindörökkön örökké.

12

Ez csodálatos. Amit az imént mondtál, egyszerűen csodálatos ! Bárcsak eljuthatna ide a világ ! Szeretném, ha a világ is így gondolkodna.

Ehhez fog hozzájárulni ez a könyv. Már is ezen munkálkods. Így fontos szerepet játszol a kollektív tudat felébresztésében. És ezt kell tennie mindenkinek.

Igen.

Áttérhetnénk új témára ? Azt hiszem, fontos lenne erről a hozzáálláskérdésről, az

embereknek az előbbi gondolatokról alkotott véleményéről szólni. Azt mondtad valamivel korábban, hogy szeretnéd valóságként bemutatni.

Ezt a véleményt, amire célzok, sok ember osztja. Úgy gondolják, hogy nem szabadna a gazdagokat a magas adókkal büntetnünk, mert keményen dolgoztak javaikért, csak azért, hogy a szegények még többet kaphassanak.

Ezek az emberek úgy gondolják, hogy a szegények alapján véve azért szegények, mert azok akarnak lenni. Sokan még csak meg sem próbálnak felkapaszkodni. Inkább a kormány csöcsein lógnak, minthogy felelősséget vállaljanak önmagukért.

Sokan hiszik, hogy a javak újrafelosztása, vagy megosztása, valójában valami szocialista gonoszság. A Kommunista Kiáltványra hivatkoznak -„mindenkitől képességei szerint, mindenkinek szükségletei szerint” -, és azt bizonygatják, hogy az az elképzelés, hogy az emberi méltóság mindenki számára elérhető mindenki erőfeszítésein keresztül, a sától eredő gondolat.

Ezek az emberek a „ki-ki magának” elvében hisznek. Ha azt mondják nekik, hogy ez az elv rideg és szívtelen, akkor azzal takaróznak, hogy a lehetőség egyformán kopogtat mindenki ajtaján. Kijelentik, hogy senki sem születik hátrányokkal. Az állítják, hogy ha **nekik** sikerült, akkor bárki másnak is sikerülhet. Ha valakinek mégsem megy, akkor arról csakis ő maga tehet.

Szóval, úgy érzed, hogy ez arrogáns gondolat, ami a hálátlanságban gyökerezik.

Igen. De Neked mi erről a véleményed ?

Nincs véleményem az ügyben. Ez egyszerűen csak egy gondolat. Egyetlenegy jogos kérdés létezik ezzel vagy bármilyen más kérdéssel kapcsolatban: szolgál-e téged az, ha fenntartod ezt a nézetet ? Tekintettel arra, hogy Ki Vagy és Ki Akarsz Lenni, szolgál-e téged ?

Ami a világot illeti, ez az a kérdés, amit mindenkinek fel kell tennie önmagának. Szolgál-e minket, hogy fenntartjuk ezt a nézetet ?

Megfigyelésem a következő: valóban vannak emberek, sőt embercsoportok, akik **beleszületnek abba**, amit ti hátrányos helyzetnek hívtok. Ez nyilvánvalóan így van.

Ugyanakkor az is igaz, egy nagyon magas metafizikai szinten, hogy senki sincs „hátrányban”, mert minden lélek pontosan azokat az embereket, eseményeket és körülményeket teremti meg önmaga számára, amelyekre szüksége van ahhoz, hogy elérje azt, amit elérni kíván.

Minden a ti választásotok eredménye. A szüleitek. Szülőházatok. A földi életbe való újbóli megérkezésetek valamennyi körülménye.

Hasonlóképpen, életetek minden pillanatában folytatjátok azoknak az embereknek, eseményeknek és körülményeknek a megválasztását és megteremtését, amelyek arra hivatottak, hogy tökéletesen megfelelő lehetőségeket hozzanak létre önmagad megismeréséhez, amilyen **valóban** vagy.

Más szavakkal, senki sincs hátrányban, ha azt vesszük, hogy mit szeretne megvalósítani a lélek. Például, a lélek vágyhat arra, hogy mozgássérült testben éljen, vagy elnyomó társadalomban, vagy hatalmas politikai vagy gazdasági nyomás alatt, ha így tudja azokat a körülményeket megteremteni, amelyek szükségesek mindannak eléréséhez, amit célul tűzött maga elé.

Láthatjuk, tehát, hogy az emberek **fizikai** értelemben szembesülnek „hátrányokkal”, de **metafizikai** értelemben ezek valójában a megfelelő és tökéletes körülmények a lélek számára.

Gyakorlatilag mit jelent ez számunkra ? Ajánljuk-e fel segítségünket a „hátrányban levők” számára, vagy egyszerűen tekintjük úgy, hogy valójában pont ott vannak, ahol lenni akarnak, és hagyjuk őket munkálkodni a karmájukon ?

Ez nagyon jó és nagyon fontos kérdés.

Mindenekelőtt ne feledjétek, hogy minden, amit gondoltok, mondtok és tesztek, annak a tükröképe, hogy milyen döntésre jutottatok önmagatokkal kapcsolatban. Kifejezése mindannak, Akik Vagytok. **Teremtő aktus** ez abban a folyamatban, amelynek során eldöntitek, hogy kik akartok **lenni**. Állandóan vissza kell térnem erre, mert ez az egyetlen, amit itt tesztek, ez az, amit tenni akartok. Azt keresitek és azt akarjátok megtapasztalni, hogy Kik Vagytok, és hogy megteremtsétek azt. A Most minden pillanatában újratemertek önmagatokat.

Nos, annak fényében, amikor olyan emberrel találkozol, aki a ti világotokban megfigyeltek alapján „hátrányt” szenved, először fel kell tenned magadnak a kérdést: „Ki vagyok én, hogy döntök, ki akarok lenni ebben a kapcsolatban ?“

Más szóval, az első kérdésed mindig, bármilyen körülmények között találkozol is valakivel, az legyen: „Mit akarok én itt ?“

Hallottad ? Az első kérdésed mindig az legyen: „Mit akarok én itt ?“, és nem „Mit akar a másik ?“

Eddig ez a legizgalmasabb meglátás, amit életemben hallottam arról, hogy hogyan építsük az emberi kapcsolatokat. Ugyanakkor szöges ellentétben áll azzal, amire tanítottak.

Tudom. A valódi oka annak, hogy a kapcsolataitok ilyen nagy kátyúban vannak az, hogy mindig arra próbáltok rájönni, mit akar a másik, és mit akarhatnak **mások**, ahelyett, hogy arra próbálnátok rájönni, hogy **ti magatok** mit is akartok valójában. Aztán azon gondolkodtok, hogy miként adjátok meg nekik, amit akarnak. A döntésetek a következőképpen történik: megnézik, hogy ti mit akarhattok a **másiktól**. Ha nincs semmi, amit akarhatnátok tőlük, megszűnik az ok arra, hogy megadjátok nekik, amit kérnek, úgyszólván adtok bármit is.

Másrészt, ha úgy látjátok, hogy van valami amit akarhattok tőlük, működésbe lép a túlélési ösztönötök, és megpróbáljátok megadni nekik, amit akarnak.

Később megbánjátok, különösen, ha a másik végül nem adja meg nektek, amit **ti** akartok.

Nagyon kényes egyensúly alakul ki ebben a cserejátékban. Te megfelelsz az én szükségleteimnek, én a tieidnek.

Márpedig mindennek semmi köze az emberi kapcsolatok céljához, legyen az nemzetek közötti kapcsolat, vagy személyes emberi kapcsolat. A szent kapcsolat célja minden más személlyel, hellyel vagy dologgal nem az, hogy rájöjjetek, hogy ők mit akarnak, vagy mire van szükségük, hanem hogy ti mit akartok vagy kívántok annak érdekében, hogy **gyarapodjatok**, s azzá váljatok, Akik Lenni **Akartok**.

Ezért teremtettem meg számotokra a Kapcsolatot. Ha ez nem lenne, továbbra is **légtüres térben** élhetnétek, az űrben, az Örök Mindenben, ahonnan jöttetek.

Pedig a Mindenben egyszerűen csak vagytok, és nem tudjátok megtapasztalni a „tudatosságotokat”, miként **semmi egyebet sem**, mert a Mindenben **semmi nincs, ami nem ti vagytok**.

Ezáltal megteremtettem számotokra annak a lehetőségét, hogy újrateremtsétek önmagatokat, és tapasztalás útján Ismerjétek meg, Kik vagytok. Tettem én ezt azért, hogy a következőket adtam nektek:

1. a viszonylagosságot, azaz egy olyan rendszert, amelyben egy másik dologhoz kapcsolódva létezhetsz;
2. a feledést, amelynek során önkéntes emlékezetkiesésben szenvedsz, hogy ne tudhasd, a viszonylagosság ámitás csupán, és Te vagy Minden;
3. a Tudatot, amely olyan Létállapot, ahol addig fejlődsz, míg eljutsz a teljes tudatosság állapotába. Így válsz Igaz és Élő Istenné, megteremtve és megtapasztalva önnön valódat. Így teljesíted ki és tárod fel valóságodat, változtatod és teremted újra, miközben tudatodat új határokig, vagy, mondjuk ki, a végtelenségig terjeszted ki.

Ebben a gondolatrendszerben a Tudat Minden. Mindaz, aminek teljesen tudatában vagy, a Tudat az alapja minden igazságnak és ezáltal minden igaz spiritualitásnak.

*De mi értelme van ennek az egésznek ? Először **elfeledteted** velünk, hogy Kik Vagyunk, azért, hogy aztán emlékezzünk rá, hogy Kik Vagyunk ?*

Nem éppen. Azért, hogy megteremthessétek azt, Akik Vagytok és Akik Lenni Akartok.

Ezt teszi Isten is amikor Isten. Ezt teszem Én, amikor Én Vagyok, **rajtatok** keresztül.

Ez az egész élet értelme.

Rajtatok keresztül megtapasztalom, hogy Ki és Mi Vagyok.

Nélküled is megtudhatnám, de nem tudnám megtapasztalni.

Tudni és megtapasztalni, két különböző dolog. Én minden esetben a megtapasztalást választom.

Mégpedig rajtatok keresztül.

Attól tartok, elfelejtettem az eredeti kérdést.

Nos, nehéz Istent megtartani ugyanannál a témánál. Kissé terjengős vagyok.

Lássuk, hogy vissza tudunk-e kanyarodni.

Ó, megvan ! Hogy mit tehetünk a kevésbé szerencsésekért.

Először dönts el, hogy Ki és Mi Vagy a velük való kapcsolatodban.

Másodszor, ha úgy döntesz, hogy meg akarod tapasztalni önmagadat, mint Támaszt, Segítséget, Szeretetet, Együttérzést és Törődést, akkor azt keresd, hogyan válhatnál leginkább azzá.

Tudnod kell viszont, hogy megteheted-e mindezt, az teljesen független másoktól.

Néha a legtöbb szeretet és segítség, mi adható valakinek az, hogy békén hagyod, és lehetővé teszed számára, hogy segítsen önmagán.

Olyan ez, mint egy örömnép. Az élet igenis habostorta, amiből embertársaidat megkínálsd egy-egy jókora falattal.

Ne feledjétek, hogy a legnagyobb segítség, ami valakinek adható, az, hogy ráébreszd őt és emlékeztessd arra, hogy Ki is ő valójában. Ennek sok módja van. Néha elég egy egészen apró segítség, egy kisebb lökés, egy taszítás... és néha kell az elhatározás, hogy a maguk útjára engedjük őket, hogy hagyjuk őket a maguk útját járni anélkül, hogy bárki is beleavatkozna. (Minden szülő ismeri ezt az érzést, és nap mint nap szenved miatta.)

A kevésbé szerencséseket **emlékeztetni** kell, azaz készíteni őket arra, hogy egy Új Szellemben gondolkodjanak önmagukról.

Neked is új szellemben kell gondolkodnod velük kapcsolatban, mert ha szerencsétleneknek tartod őket, azok is lesznek.

Jézus hatalmas ajándéka az emberiség számára az volt, hogy mindenkit annak tekintett, aki valójában volt. Nem fogadta el a látszatot, nem hitte el azt, amit mások hittek önmagukról. Mindig volt egy magasztos gondolata, és **azt** mindig meg is osztotta másokkal.

Ugyanakkor tisztelte mások döntéseit. Nem követelte meg az emberektől, hogy elfogadják az ő magasztos eszméit, egyszerűen felajánlotta nekik.

Az együttérzéssel is foglalkozott, és ha mások úgy döntöttek, hogy segítségre szorulnak, nem utasította el őket téves önértékelésük miatt, hanem hozzásegítette őket ahhoz, hogy megszeressék önnön Valóságukat, és szeretetteljesen segített nekik meghozni eme döntésüket.

Mert Jézus tudta, hogy a legrövidebb út ahhoz, Aki Vagy, azon keresztül vezet, Aki Nem Vagy.

Ő nem nevezte ezt tökéletlen útnak, és nem ítélkezett fölötte. Sőt, ezt az utat is „tökéletesnek” tekintette, így mindenkit támogatott abban, hogy az legyen, aki lenni akar.

Ezért bárki, aki segítséget kért Jézustól, meg is kapta azt.

Senkit sem tagadott meg, de mindig vigyázott arra, hogy a segítsége megfeleljen az egyén teljes és őszinte vágyainak.

Ha mások a megvilágosodást keresték, és őszintén kimutatták, hogy készek a következő szintre lépni, Jézus megadta nekik az erőt, a bátorságot és a bölcsességet, hogy ezt megtehessék. Példaként állt az emberek elé és arra ösztönözte őket, hogy ha már semmi más nem maradt számukra, legalább higgyenek Őbenne. Ő nem fogja őket tévútra vezetni, mondá nekik.

Sokan hisznek őbenne, és a mai napig segíti mindazokat, akik hozzá fohászkodnak. Mert az ő lelke hivatott a megvilágosodás útjára vinni mindazokat, akik a teljes világosságot és életet keresik Énbennem.

Ugyanakkor Krisztus könyörületes volt azokhoz is, akik nem őbelé vetették hitüket. Ezért utasította el a képmutatókat, és akár az ő Atyja a mennyekben, nem ítélkezik sohasem.

Jézus eszméje a tökéletes szeretetről az volt, hogy biztosítsuk mindenki számára pontosan

azt a segítséget, amit kér, miután megmondtuk neki, hogy milyen segítséget kaphat.

Soha nem utasított vissza senkit, és semmiképpen sem tett volna ilyet azon az alapon, hogy „ő kereste magának a bajt”.

Jézus tudta, hogy fontosabb megadni az embereknek azt a segítséget, amit kérnek, ahelyett, hogy pusztán azt a segítséget adná, amit ő akar adni, mert így azon a szinten erősítheti meg őket, amelyen képesek azt befogadni.

Így cselekszenek mind a nagy Mesterek. Mindazok a mesterek, akik a bolygótokon jártak a múltban, és azok, akik most járnak a Földön.

Most összezavarodtam. Mikor segít az erőelvonnás ? Mikor hátráltatja, és nem elősegíti a másik gyarapodását ?

Amikor segítséged oly módon érkezik, hogy állandó függőséget alakít ki, és nem gyors függetlenedést.

Amikor az együttérzés jegyében megengeded a másoknak, hogy rád támaszkodjon ahelyett, hogy önmagára támaszkodna.

Ez nem együttérzés, hanem kényszerítés. Nektek hatalomkényszeretek van. Mert az ilyen segítség valójában erőelvonnás. Ez a különbségtétel nagyon árnyaltnak tűnhet számodra. Néha valóban nem veszitek észre, hogy erőt vontok el embertársaitoktól. Valójában azt hiszitek, hogy mindent megtesztek a másokért... de vigyázatok, nehogy pusztán a hiúságotokat akarjátok legyezgetni. Mert amilyen mértékben megengeditek másoknak, hogy titeket tegyenek felelőssé önmagukért, ugyanolyan mértékben engeditek meg nekik, hogy hatalmatok legyen felettük. És ettől, persze, értékesebbnek érzitek magatokat.

Márpedig az ilyen segítség szerelmi bájtal, mely megkísérti a gyengéket.

A cél segíteni a gyengéknek erőssé válni, nem még gyengébbekké tenni őket.

Ez a gond sok kormány által biztosított segélyprogrammal, mert gyakran az utóbbit teszik és nem az előbbi.

A kormányprogramok állandóan visszatérhetnének önmagukba. Céljuk lehet egyrészt, a létjogosultságuk igazolása, másrészt segítséget nyújtani a rászorulóknak.

Ha mindenféle kormánytámogatást korlátoznának, akkor a valóban rászorulók folyamodnának segítségért, és az emberek nem válnának függővé attól a segítségtől, nem cserélnék le önbizalmukat **arra**.

A kormányok tudják, hogy a segítség hatalom. Ezért ajánl a kormány segítséget annyi embernek, amennyinek csak bír, mert minél több embert segít a kormány, annál több ember fogja a kormányt támogatni.

Akit a kormány támogat, az is támogatja a kormányt.

*Akkor mégsem kellene újra felosztani a javakat. A Kommunista Kiáltvány **valóban** sátáni.*

Sátán persze nem létezik, de értem, mire gondolsz.

„Mindenki képességei szerint, mindenkinek szükségletei szerint.” Emögött az állítás mögött nem sátáni, hanem gyönyörű gondolat van, a megvalósítása viszont oly csúffá is válhat.

Az osztozás életformává kell, hogy váljon, nem a kormány által kiadott utasítássá. Az osztozásnak önkéntesnek kell lennie, nem erőltetett-nek.

Csakhog, és ismét ide jutottunk vissza, a kormány, ha jól végzi dolgát, **maga a nép**, és programjai egyszerűen eszközei annak, hogy az emberek életének részévé váljon a javaikon való osztozás. Én azzal érvelnék, hogy az emberek közösen választották ezt politikai rendszereiken keresztül, mert megfigyelték, és a történelem is ezt igazolta, hogy a „birtoklók” nem osztoznak javaikon a „nem birtoklókkal”.

Az orosz parasztság várhatott volna, míg befellegzik a nemességnek, és szétoszthatták volna a parasztok kemény munkájával szerzett és gyarapított vagyont. A parasztok ebből a vagyonból épp csak annyit kaptak, ami az életben maradáshoz volt elég, és ahhoz, hogy továbbra is legyen aki megművelje a földeket és gazdagítsa a földbirtokosokat. Ha már a függőségi viszonyról beszélünk, ez egy sokkal kizsákmányolóbb és erkölcstelenebb „segítke-ha-segítész” egyezség volt, mint bármi, amit valaha kormány kitalált !

Ez ellen az erkölcstelenség ellen lázadt fel az orosz parasztság. Az a kormány, amely biztosította az egyforma bánásmódot mindenki számára, a nép frusztrációjából született. Az amiatt való frusztrációból, hogy a „birtoklók” **nem** akarnak önszántukból adni a „nem birtoklóknak”.

Ez ellen lázadoznak az elnyomottak. Ez a körülmény okozza a forradalmakat és hozza létre az úgynevezett elnyomó kormányzatokat.

Azokat a kormányzatokat, amelyek elvesznek a gazdagoktól, hogy adhassanak a szegényeknek, zsarnokinak hívják, míg azokat, amelyek tétlenül nézik, hogy a gazdagok kizsákmányolják a szegényeket, elnyomónak.

Ott vannak például a mexikói parasztok ! Azt mondják, hogy Mexikót mindössze húsz-harminc család, a gazdag és hatalmas elit, szó szerint **irányítja** (főként azért, mert **birtokolja**), miközben húsz-harmincmillió ember él teljes nélkülözésben. A parasztok tehát fellázdáltak 1993-94-ben, hogy arra kényszerítsék elitista kormányukat, tekintse kötelességének a legalább átlagosan méltóságteljes élet biztosítását a nép számára. Nagy különbség van az elitista kormányok és a „nép által a népért” létrejött kormányok között.

Hát a népek kormányait nem dühös emberek hozzák-e létre, akiket frusztrál az emberi természet alapvető önzése ? Hát a kormányprogramokat nem jóvátételnek szánják mindazért, amit az ember képtelen gyógyírként alkalmazni a bajaira ?

Hát nem ugyanez az eredete a tisztességes otthont teremtő törvényeknek, a gyermekek dolgoztatását tiltó törvényeknek, a gyermekeket egyedül nevelő nőket segítő programoknak ?

Vajon a Társadalombiztosító nem olyan próbálkozás-e a kormány részéről, amellyel olyasmit akar biztosítani az idősök számára, amit saját családjuk nem akar vagy nem tud biztosítani ?

Hogyan tudnánk összeegyeztetni a kormányuralommal szembeni gyűlöletünket azzal, hogy nem áll szándékunkban semmit sem tenni, amit nem **kell** megtennünk, amikor nincsen ellenőrzés ?

Beszélhetnénk a szénbányászokról, akiknek szörnyű körülmények között kellett dolgozniuk addig, míg a kormányok fel nem szólították a szemét, gazdag bányatulajdonosokat, hogy pucolják ki a szemét bányáikat. Miért nem tették meg ezt maguktól a tulajdonosok ? Azért, mert ez a bevételüket csökkentette volna. A gazdagok csak azzal törődtek, hogy dőljön a pénz, és nem azzal, hogy hány szegény ember halt meg a veszélyes bányákban.

Azelőtt, hogy a kormányok megállapították a minimumbéreket, a vállalatok éhbért fizettek a kezdő munkásoknak. Azok, akik „a régi szép időkhez” való visszatérést szorgalmazzák, azt mondják: „Na és ? Munkahelyeket teremtettek, nem igaz ? És különben is, kié a kockázat ? A dolgozóké ? Nem ! A befektető meg a tulajdonos vállalt teljes kockázatot. Tehát, a legnagyobb jutalom is neki jár !”

Szerintük mindenki **kommunista**, aki úgy gondolja, hogy a dolgozókat, akiknek a munkájától függnék a tulajdonosok, megilleti a méltóság.

Szerintük mindenki szocialista, aki úgy gondolja, hogy mindenkinek lakást kellene biztosítani, borszínre való tekintet nélkül.

Szerintük mindenki radikális feminista, aki úgy gondolja, hogy a nőktől nem szabad megtagadni munkahelyeket vagy előléptetést, csak azért, mert a gyengébb nemhez tartoznak.

És azt a kormányt nevezik elnyomó kormánynak, amely odahat, hogy ezeket a problémákat, amelyek megoldását a hatalmi helyzetben lévők kerek perec visszautasítják, orvosolják a megválasztott képviselők útján. (Véletlenül sem azok nevezik elnyomónak az ilyen kormányt, akiken segít. Csak azok tesznek így, akik maguk nem hajlandók segítséget nyújtani.)

Sehol sem nyilvánvalóbb ez, mint az egészségügyben. 1992-ben egy amerikai elnök és felesége úgy döntött, hogy nem tisztességes és illő, hogy amerikaiak milliói számára elérhetetlen a betegségmegelőző egészségügyi ellátás. Ez a gondolat egy olyan egészségügyi vitához vezetett, amely csetepatéba hajszolta az egész egészségügyet és a biztosítási ágazatot.

A valódi kérdés itt nem az, hogy kinek a terve volt jobb, a kormányé-e avagy a magánvállalkozásoké. Az igazi kérdés: miért nem ajánlotta fel a magánszféra a maga megoldását már régen ?

Megmondom, miért nem. Mert nem volt szükséges számára. Senki sem panaszkodott. A vállalkozásokat meg a profit érdekelte.

A haszon, a haszon, a haszon.

Úgyhogy, én a következőt gondolom. Sírhatunk és panaszkodhatunk, amennyit csak akarunk. A tiszta igazság az, hogy a kormány áll elő megoldással, amikor a magánszektor nem tesz semmit.

Azt is kijelenthetjük, hogy amit a kormány tesz, a nép akarata ellenére teszi, de amíg a nép ellenőrzi a kormányt, ahogy az az Egyesült Államokban nagyrészt történik, a kormány azért fogja a társadalmi problémákat orvosolni és megoldásukat megkövetelni, mert az emberek többsége nem gazdag és hatalmas, ezért kijárják maguknak mindazt, amit a társadalom nem ad meg nekik önként.

Csak az olyan kormányokban, ahol nem a többség irányít, tesznek édeskeveset az igazságtalanság felszámolására.

A kérdés, tehát: mit nevezünk túl nagy hatalomnak a kormány részéről ? És mit nevezünk túl kevésnek ? És hol és miként állítható fel az egyensúly ?

Hűha ! Még soha nem hallottalak ilyen hosszan beszélni ! Ez szinte olyan, mintha legalább az egyik könyvünkben te vitted volna végig a szót !

Nos, Te mondtad, hogy ez a könyv az emberiség családjának nagyobb, globális kérdéseiről fog szólni. Azt hiszem, most egy elég nagyot vázoltam ezek közül.

Igen, méghozzá ékesszólóan. Toynbee-től kezdve, Jeffersonon keresztül Marxig mindenki ezt próbálja megoldani már évszázadok óta.

Jól van, Mi a Te megoldásod ?

Most akkor visszafelé kell haladnunk, némi régi anyagot kell áttekintenünk.

Rajta. Lehet, hogy majd kétszer is el kell mondanod.

Akkor azzal kell kezdenünk, hogy Nekem nincsenek „megoldásaim”. Én ugyanis ezek közül semmit sem tartok problémának. Ez egyszerűen az, ami. Egyszerűen csak leírom, hogy milyen megfigyelésekre jutottam.

Rendben. Nincsenek megoldásaid és nincsenek preferenciáid. Tudnál akkor valamilyen megfigyeléssel szolgálni ?

Megfigyelésem az, hogy a világnak még elő kell állnia egy olyan kormányrendszerrel, amely teljes megoldást nyújt, bár az Egyesült Államok kormánya ezt már jelentősen megközelítette.

A nehézséget az okozza, hogy a jóság és tisztesség erkölcsi fogalmak, nem politikaiak.

A kormány az ember kísérlete arra, hogy szavatolja a jóságot és biztosítsa a tisztességet. Ugyanakkor, egyetlen hely van, ahol a jóság születik, és ez az emberi szív. Egyetlen hely van, ahol a tisztesség megfogalmazódik, és ez az emberi szellem. Egyetlen hely van, ahol a szeretet igazán megtapasztalható, és ez az emberi lélek. Mert az emberi lélek maga a szeretet.

Az erkölcsöt nem lehet jogorvoslat útján szavatolni. Nem lehet törvénybe iktatni, hogy „szeressétek egymást”.

Most csak körbejárunk, mivel erről már beszélgettünk korábban. Mégis, a vita jó, úgyhogy folytasd csak. Még akkor is, ha ugyanazt a kérdést már kétszer vagy háromszor is megbeszéltük, nem gond. Itt megpróbálunk a mélyére ásni dolgoknak. Hogy meglásd, hogyan akarod őket megteremteni.

Nos, akkor ismét felteszem azt a kérdést, amit már korábban feltettem. Vajon a törvények nem egyszerűen az emberek kísérletei arra, hogy erkölcsi eszméket törvényesítsenek ? A „törvénykezés” nem egyszerűen a mi összetett egyezményünk arról, hogy mi „helyes” és mi „helytelen” ?

De igen. És bizonyos polgárjogok, szabályok és jogszabályok, szükségesek a ti primitív társadalmatokban. (Érted, ugye, hogy nem primitív társadalmakban az ilyen törvényekre nincs szükség. Minden lény önmagát irányítja.) A ti társadalmatokban még mindig szembe kell néznetek néhány elemi kérdéssel. Hogy megálljatok-e az utcákon mielőtt továbbmennétek ? Hogy kereskedjete-e bizonyos feltételek mellett ? Lesznek-e megszorítások abban, hogy hogyan viselkedjetek egymás között ?

De valójában, még ezekre az alapvető törvényekre sem lenne szükség, amelyek tiltják a gyilkosságot, rongálást, csalást vagy a nyilvánosházak működtetését, ha mindenki egyszerűen a Szeretet Törvényeinek engedelmeskedne.

Vagyis, Isten törvényének.

Amire szükség van, az a tudatosság növelése, nem pedig a kormányé.

Úgy érted, hogy ha a Tízparancsolatnak engedelmeskedünk, akkor minden rendben lenne.

Olyan, hogy Tízparancsolat, nem létezik. (Ennek a teljes kifejtését lásd az **Első könyvben**.) Isten törvénye a Törvény Nélküliség. Ez olyasmi, ami nem fér a fejetekbe.

Én nem követelek semmit.

Sok ember nem hiszi el a legutolsó állításodat.

Olvassák el az **Első könyvet**. Az mindent megmagyaráz.

Ezt javasolod ennek a világnak ? Teljes anarchiát ?

Nem javaslok semmit. Csak megfigyelem, hogy mi az, ami működik. Csak arról szólok, ami szemmel láthatóan így van. Nem, nem úgy vettem észre, hogy az anarchia, a kormányzat, szabályok, jogszabályok vagy bármilyen korlátozás hiánya, működne. Az ilyen elrendezés csak a fejlett lényekkel ültethető gyakorlatba, és úgy figyeltem meg, hogy az emberi lények nem azok.

Tehát, valamilyen szintű kormányzatra mindaddig szükségetek lesz, míg a fajtátok eljut addig a pontig, amikor magától értetődően cselekszi-tek azt, ami magától értetődően helyes.

Elég bölcsek vagytok ahhoz, hogy átmenetileg kormányozzátok magatokat. Az előbbi megjegyzéseid figyelemre méltóak és megcáfolhatatlanok. Az emberek gyakran **nem** azt teszik, ami „helyes”, amikor magukra hagyják őket.

A valódi kérdés nem az, hogy miért szabnak oly sok szabályt és jogszabályt az emberekre, hanem az, hogy miért kell a kormányoknak így tenniük ?

A válasz az Elkülönülés-tudatban keresendő.

Tehát, abban, hogy egymástól elkülönülteknek tekintjük magunkat.

Igen.

De ha nem vagyunk elkülönülve, akkor Egyek vagyunk. Ez viszont azt jelenti, hogy felelősek vagyunk egymásért, nem ?

De igen.

De ez nem foszt-e meg bennünket attól, hogy elérjük egyedi nagyságunkat ? Ha mindenki másért felelős vagyok, akkor a Kommunista Kiáltványnak igaza volt ! "Mindenki képességei szerint, mindenkinek a szükségletei szerint."

Ez, amint már mondtam, egy nagyon nemes gondolat. Viszont, amint könnyörtelenül végrehajtják, egyben megfosztják nemességétől. Ez volt a baj a kommunizmussal. Nem az elképzeléssel volt baj, hanem a megvalósítással.

Azt mondják egyesek, hogy az eszmét végre kellett hajtani, mert ellenkezik az ember alaptermészetével.

Fején találtad a szöveget. Az ember alaptermészetét kell megváltoztatni. Itt kell még alapos munkát végeznetek.

Ahhoz, hogy megtörténjék a tudatváltás, amiről Te is beszéltél.

Igen.

De már megint körbejárunk. A csoporttudat nem gyengítené-e az egyént ?

Lássuk csak. Ha minden ember a bolygón elérhetné alapvető szükségleteinek a kielégítését, ha az emberek tömegesen élhetnének méltóságteljes életet és nem kellene egyszerűen a túlélésért küzdeniük, ez nem indítaná-e el az egész emberiséget a nemesebb célokért való küzdelem útján ?

Elnyomná-e az egyén nagyságát az, hogy szavatolva lenne az egyén túlélése ?

Fel kell-e áldozni az egyetemes nagyságot az egyén dicsőségéért ?

Miféle dicsőség **az**, amit egy másik emberen keresztülgázolva érünk el ?

Sokkal több nyersanyagot helyeztem el bolygótokon, mint amennyi elegendő lenne mindannyiótok számára. Miként lehetséges, hogy ezek halnak éhen minden egyes esztendőben ? Hogy emberek százai válnak hajléktalanná ? Hogy milliók könyörögnek egyszerű méltóságért ?

Az a fajta segítség, ami **ennek** véget vetne, nem gyengíthet.

Ha a jó módúak azt mondják, hogy azért nem akarnak segíteni az éhezőkön és a hajléktalanokon, mert nem akarják gyengíteni őket, akkor a jó módúak képmutatók. Mivel senki sem igazán „jó módú”, amíg mások haldokolnak.

Egy társadalom fejlődésének fokmérője az, hogy mennyire bánik jól leggyengébb tagjaival. Amint már mondtam, a kihívás megtalálni az emberek megsegítése és megsértése közötti egyensúlyt.

Tudnál valami irányvonalat mutatni ?

Egy általános útmutató lehet a következő: amikor kételyeid vannak, mindig az együttérzés javára tévedj.

Ahhoz, hogy eldönthesd, hogy segítesz-e avagy megbántasz valakit, tedd fel magadnak a következő kérdést: embertársaid gyarapodnak-e vagy veszítenek-e önmagukból a segítséged által ? Nagyobbakká vagy kisebbekké teszed-e őket ? Talpraesettebbekké vagy ügyetlenebbekké ?

Arról volt szó, hogy ha mindent megadunk az egyénnek, akkor kevésbé fog akarni megküzdeni bármiért.

Mégis, miért kellene a legegyszerűbb méltóságért megdolgozniuk ? Hát nem jutna mindenkinek elég ?

Miért kellene bármiért is „megdolgozni” bárkinek ?

Hát nincs-e mindenkinek pusztán léténél fogva joga az alapvető emberi méltósághoz ?

Ha valaki a minimumszint **fölé** akar emelkedni, azaz több élelmet, nagyobb hajlékot, jobb minőségű ruhákat akar, akkor keresheti a módját, hogy miként érhetné el célját. De meg szabadna-e engedni, hogy egyeseknek a **túlélésükért** kelljen küzdeniük, egy olyan bolygón, ahol több van mindenből, mint amennyi mindenkinek elegendő lenne ?

Ezek a központi kérdések, amelyekre az emberiségnek válaszolnia kell.

A feladat nem mindenkit egyenlővé tenni, hanem mindenkinek biztosítani legalább a méltóságteljes megélhetést, hogy mindannyiuknak meglegyen a lehetősége eldönteni, mi többre vágyjanak még.

Vannak, akik azt mondják, hogy egyesek akkor sem ragadják meg a lehetőségeket, ha tálcán kínálják nekik.

És jól látják. Ez egy újabb kérdést vet fel: fel kell-e ajánlani újabb és újabb lehetőségeket azoknak, akik nem élnek a legelsőbbel sem ?

Nem.

Ha ezt a válaszodat figyelembe kéne vennem, már mehetnél is a pokolba az idők végezetéig. A következőt mondom neked: az együttérzésnek sosincs vége, a szeretet sosem szűnik meg, a türelem soha nem fogy el Isten Országában. Csak az emberek világában vannak a jóságok határai.

Az Én országomban határtalan a jóság.

Még akkor is, ha nem érdemljük meg.

Mindig megérdemlitek !

Még akkor is, ha szemedre vetjük jóságodat ?

Akkor igazán. (Ha arcul ütnek jobbról, tartsd oda a bal orcádat is. Ha valaki megkér, hogy menj vele egy mérföldet, menj vele kettőt.)

Amikor a saját jóságomat vetitek szememre (amit mellesleg, az emberi faj évezredek óta tesz Istennel), egyszerűen tévedésnek tekintem. Nem tudjátok mi szolgálja a legjobban az érdekeiteket. Én együttérzek veletek, mert tévedéseitek nem gonoszságokban gyökereznek, hanem a tudatlanságokban.

De vannak alapvetően gonosz emberek. Vannak, akik rossznak születtek.

Ezt meg kitől hallottad ?

A saját meglátásom.

Akkor valami baj lehet a látásoddal. Már mondtam neked: senki sem cselekszik gonoszságot, csak a világról alkotott képének megfelelően.

Másképp, mindenki a legjobbat nyújtja, amire képes, minden adott pillanatban.

Mindenki minden cselekedete az elérhető körülményektől függ.

Mondtam már: a tudat minden. Minek vagytok tudatában ? Mit tudtok ?

De amikor megtámadnak, megbántanak, tönkretesznek, megölnék a saját céljaik érdekében, az nem a gonosz műve ?

Mondtam már: minden támadás egy segélykiáltás.

Valójában senki sem vágyik másokat bántani. Azok, akik mégis megteszik, beleértve a

kormányaitokat is, mellesleg amiatt a téveszme miatt teszik, hogy csak így lehet megszerezni azt, amit akarnak.

Már vázoltam ebben a könyvben ennek a problémának a magasztos megoldását. Egyszerűen, ne akarjatok semmit. Legyenek preferenciáitok, de ne szükségleteitek.

Igaz, hogy ez egy nagyon magasrendű lét már, a Mesterek Országá.

Geopolitikai szempontból, miért nem dolgoztok együtt egy egységes világként azon, hogy mindenki alapvető szükségletei kielégülést nyerjenek ?

Azt tesszük, legalábbis próbálkozunk.

Az emberiség történelmének évezredei múltán ez a legtöbb, amit mondani tudsz ?

A tény az, hogy alig fejlődtek valamicskét. Még mindig a primitív „mindenki önmagáért” mentalitás jegyében cselekedtek.

Kiraboljátok a Földet, erőszakot tesztek rajta, hogy megszerezzétek nyersanyagait, kizsákmányoljátok lakóit, és módszeresen megfosztjátok jogaiktól azokat, akik mindezzel nem értenek egyet.

Mindezt a saját önző érdekeitek miatt teszitek, mert olyan életstílust teremtettetek magatoknak, amelyet **másképpen nem lehet fenntartani.**

Több millió hektárnyi fát **kell** kivágnotok évente ahhoz, hogy vasárnapi újságotok legyen. Több mérföldnyit **kell** tönkretennetek a bolygótokat oltalmazó ózonrétegből, hogy hajlakkotok legyen. A megmenthetet-lenségig **kell a** folyókat és patakokat szennyeznetek, hogy ipartelepeitek Nagyobbat, Többet és Jobbat tudjanak termelni. És ki **kell** zsákmányolnotok a gyengéket, a legkevésbé előnyös helyzetűeket, a legkevésbé képetteket, a legkevésbé tudatosakat, másként nem tudnátok sosemhallott (és fölösleges) luxusban élni az emberi társadalom legtetején. Végül, mindezt tagadnotok **kell**, hogy békében élhessetek önmagatokkal.

Nincs ott a szívetekben az, hogy „élj egyszerűen, egyszerűen azért, hogy más is élhessen”. Ez az autómatica-bölcsesség túlságosan egyszerű számotokra. Túl nagy kérdés ez. Túl sokat kéne adni. Végül is, oly **keményen** megdolgoztatok mindazért, amitek van. **Csak nem fogtok minderről lemondani ?** Ha pedig az emberi faj többi része, nem szólva gyermekeitek gyermekeiről, szenved meg, kit érdekel, nem igaz ? Ti megtettetek mindent, amit meg kellett tennetek a **saját** túlélésetek és sikereitek érdekében, ők is megtehetnék ugyanezt !

Végül is, mindenki saját magáért, nem ?

Van valami kiút ebből a felfordulásból ?

Igen. Mondjam el még egyszer ? Egy tudatváltás.

Nem tudjátok megoldani az emberiséget mételyező problémákat kormányprogramokkal és politikai eszközökkel. Ezzel próbálkoztok már évezredek óta.

A változást, amire szükségetek van, az emberek szívében lehet véghezvinni.

Meg tudnád fogalmazni egy mondatban ezt a változást, amit véghez kell vinnünk ?

Már sokszor megtettem.

Ne tekintsétek Istent tőletek különállónak, miként egymást se tekintsétek annak.

Az **egyetlen** megoldás a Végső Igazság: a világegyetemben semmi sem létezik valami mástól függetlenül. Minden összekapcsolódik egy belső szinten, visszafordíthatatlanul függ egymástól, interaktívan összefonódva az élet szövéténekében.

Minden kormány, minden politika ezen az igazságon kell, hogy alapuljon. Minden törvénynek ebben kell gyökereznie.

Ebben rejlik fajtátok reménye, a bolygók egyetlen reménye.

Hogyan működik a Szeretet Törvénye, amiről korábban szóltál ?

A szeretet mindent megad és semmit sem kér.

Hogyan kérhetünk semmit ?

Ha a fajtátokból mindenki mindent megadna, mit kérhetne ? Az egyetlen oka annak, hogy bármit is kértek, az az, hogy valaki valamit mindig visszatart. **Ne tartsatok vissza többé semmit !**

Ez csak akkor működne, ha mindenki egyszerre cselekedné.

Valóban, egy globális tudatra van szükség.

De hogyan jelentkezne ez ? Valakinek el kell kezdenie.

A lehetőség megadatott neked.

Forrása lehetnél ennek az Új Tudatnak.

Ihlet lehetnél.

Valójában, lenned is **kell**.

Nekem ?

Van itt valaki más is rajtad kívül ?

13

Hogyan kezdjem el ?

Légy a világ világossága, és ne bántalmazója. Építeni akarj, ne rombolni.

Vezesd haza népemet.

Miként ?

A saját ragyogó példád által. Keresd az Isteniséget. Csak igazat szólj. Csak a szeretet jegyében cselekedj.

A Szeretet Törvénye szerint élj, most és mindörökké. Adjál mindent, de semmit ne kérj.

Kerüld azt, mi evilági.

Ne fogadd el azt, mi elfogadhatatlan.

Tanítsd mindazokat, akik Rólam akarnak tudni.

Életed minden pillanatát tedd a szeretet forrásává.

Minden pillanatodat fordítsd a legmagasztosabb gondolatokra, a leg-magasztosabb szavakra, a legmagasztosabb cselekedetekre. Ezáltal dicsőítsd Szent Önmagadat, és ezáltal dicsőíts Engem is.

Hozz békességet a Földre azáltal, hogy békességet hozol mindazok számára, kiknek életét megérinted.

Légy maga a békesség.

Érezd át és fejezd ki Isteni Kapcsolatodat a Mindennel, és minden személlyel, hellyel és dologgal.

Ragadj meg minden körülményt, mondj magadénak minden vétket, oszd meg örömet, elmélkedj minden titkon, képzelj magad mindenki helyzetébe, bocsáss meg minden sértést (beleértve a sajátodat is), gyógyíts meg minden szívet, tiszteld minden egyes ember igazát, imádd minden egyes ember Istenét, oltalmazd minden egyes ember jogait, vigyázd minden egyes ember méltóságát, segítsd minden egyes ember érdekét, elégítsd ki minden egyes ember szükségletét, fogadd el minden egyes ember isteniségét, ossz áldást minden egyes ember számára, és hirdesd meg minden egyes ember jövőbeli világosságát Isten Szeretetének bizonyosságában.

Légy élő és lélegző példája a Legmagasztosabb Igazságnak, amely te-benned lakozik.

Szerényen szólj önmagadról, különben Legmagasztosabb Igazságodat hencegésnek fogják venni.

Halkan szólj, különben azt fogják hinni, hogy csak figyelmet követelsz.

Gyengéden szólj, hogy mindenki megismerje a szeretetet.

Nyíltan beszélj, különben azt fogják hinni, hogy rejtegetnivalód van.

Őszintén szólj, hogy senki se érthessen félre.

Gyakran szólj, hogy szavaid eljussanak mindenkihez.

Tiszteletteljesen szólj, hogy senki se fosztassék meg a tisztelettől.

Szeretetteljesen szólj, hogy minden szavad gyógyíthasson.

Énrólam szólj minden szavaddal.

Tedd egész életedet ajándékká. Soha ne feledd, te magad vagy az ajándék.

Légy ajándéka mindenkinek, aki életedbe lép, és akinek életébe te belépsz. Óvakodj attól, hogy bárkinek az életébe lépj, ha nem lehetsz ajándéka is egyben.

(Mindig lehetsz ajándék, mert mindig az ajándék vagy, de néha nem veszed ezt tudomásul.)

Amikor valaki váratlanul lép az életedbe, mindig keresd az ajándékot, amiért eljött hozzád.

Milyen csodálatos megfogalmazás.

Mi egyébért jönne hozzád bárki ?

Mondom néked: mindenki, aki hozzád jön, azért jön, hogy ajándékot kapjon tőled.

Miközben így tesz, ő is ad neked egy ajándékot, azt az ajándékot, hogy megtapasztalod és teljesíted azt, Aki Vagy.

Amikor meglátod ezt az egyszerű igazságot, amikor megérted, meglátod a legnagyobb igazságot, ami létezik:

NEM KÜLDTEM RÁTOK SEMMIT,
CSAK ANGYALOKAT.

14

Össze vagyok zavarodva. Visszatérhetnénk egy kicsit ? Mintha egymásnak ellentmondó kijelentéseket tennél. Arról beszéltél, hogy néha a legtöbb segítség, ami adható, hogy békén hagyjuk őket. Aztán, mintha azt mondtad volna, hogy sose mulasszunk el segíteni a rászorulókon. Ez a két kijelentés ellentmondásosnak tűnik.

Hadd világosítsam meg gondolataidat.

Soha ne ajánlj olyan segítséget, ami erőt von el. Soha ne ragaszkodj ahhoz hogy azt a segítséget nyújtsd, amiről azt hiszed, hogy szükség van. Áruld el azoknak, akik segítségedet kérik, hogy mit tudsz nekik nyújtani, utána hallgasd meg, hogy mit akarnak; tudd meg, hogy képesek-e befogadni amit adhatsz nekik.

Ajánld azt a segítséget, amit kérnek tőled. Gyakran fogják azt mondani, vagy viselkedésükkel kimutatni, hogy azt akarják, hagyd békén őket. Annak ellenére, amit te gondolsz, hogy adni akarsz, a Legnagyobb Ajándék lehet az, hogy magukra hagyod őket.

Ha később még kérnek valamit, vedd észre, hogy meg tudod-e azt adni nekik. Ha igen, tedd azt.

Arra törekedj, hogy soha ne adj olyasmit, ami erőtlenné. Az jár erőelvonással, ami függőséget alakít ki vagy ami fokozza a már meglévő függőséget.

Az az igazság, hogy **mindig** van valami olyan módja a segítségnek, ami megerősít másokat.

Nem meghallani mások őszinte segélykérését, nem lehet válasz, mert túl keveset adni legalább annyira nem vezet jóra, mint túl sokat adni. Ha tudatosabban élsz, nem mellőzheted szándékosan testvéreid igaz kérését, mondván, hogy a legnagyobb ajándék, mi adható, hagyni őket „főni a saját levükben”. Ez a hozzáállás a legnagyobb fokú önteltség és arrogancia jele. Csak a kívül maradni tudatokat igazolására szolgál.

Ismét emlékeztetlek Jézus életére és tanításaira.

Mert mit mondott Jézus ? Aztán így szól a király a jobbán állókhoz: Jöjjetek, áldott gyermekeim, vegyétek birtokba a világ kezdetétől nektek készített országot !

Éhes voltam, és adtatok ennem. Szomjas voltam, és adtatok innom. Idegen voltam, és befogadtatok. Nem volt ruhám, és felruháztatok. Beteg voltam, és meglátogattatok. Börtönben voltam, és fölkerestetek. Erre megkérdeznek az igazak: Uram, mikor láttunk éhesen, hogy enned adtunk volna, vagy szomjasan, hogy innod adtunk volna ? Mikor láttunk idegenként, hogy befogadtunk volna ? Mikor láttunk betegen vagy börtönben, hogy meglátogattunk volna ?

És így felelek: Bizony mondom nektek, amit e legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettétek.

Ez az Én minden korban érvényes igazságom.

15

Szeretlek, tudod ?

Tudom. Én is szeretlek téged.

16

*Mivel planetáris léptékben tárgyaljuk az élet fontosabb kérdéseit, így egyéni életünk, az **Első könyvben** már tárgyalt elemét beszéljük meg újra. Szeretnék a környezetvédelemről faggatni.*

Mit szeretnél tudni ?

Hogy tényleg tönkretesszük-e a természetet, ahogyan azt néhány környezetvédő állítja, vagy ezek az emberek egyszerűen csak bevadult radikálisok, liberálbolsevik komcsik, akik egytől egyig a Berkeley-n végeztek és füvet szívnak ?

A válaszom mindkét kérdésre: igen.

Micsoda ?

Csak vicceltem. Jó. „Igen” az első kérdésre, „nem” a másodikra.

*Az ózonréteg **valóban** elhasználódik ? Valóban pusztítják az esőerdőket ?*

Igen. De itt nem csak ilyen nyilvánvaló dolgokról van szó. Vannak kevésbé nyilvánvaló dolgok is, amelyekkel foglalkoznotok kéne.

Jó lenne, ha értelmeznéd is...

Nos, például a bolygótokon nagyon gyors ütemben csökken a termőföld mennyisége. Ez azt jelenti, hogy elfogy az a termőföld, amely alkalmas az élelmetek megtermelésére. Ez azért

van így, mert a termőföldnek idő kell ahhoz, hogy regenerálódjék, és a ti vállalkozó földműveseiteknek **nincs** idejük. Olyan föld kell nekik, ami termel, termel, termel. Így az ősi vetésforgó módszerét, azt, hogy évről évre váltják a termőföldet, nem alkalmazzák, vagy lerövidítik ezt az időszakot. Hogy az időhiányt ellensúlyozzák, vegyszerekkel telítik a földet, hogy gyorsabban termékennyé tegyék. Pedig ezzel, akárcsak minden egyébbel, nem tudtok egy olyan mesterséges módszert kidolgozni, amely pótolhatná Természet Anyánkat, sőt még olyat sem, amely megközelítené mindazt, amit Ő nyújt nektek.

Ennek az a következménye, hogy lepusztítjátok a meglévő termőtalaj-tartalékokat, és ez az elhasználódás néhol akár néhány hüvelyknyi is lehet a termékeny felső rétegből. Más szavakkal, egyre több élelmiszert termeltek olyan földeken, amelyeknek tápanyagtartalma egyre kisebb. Nincs semmi vastartalma. Nincsenek benne ásványok. Semmi olyasmi, ami a talajt termékennyé tenné. Ami még rosszabb, vegyszerekkel telített ételeket esztek, ugyanis vegyszerekkel árasztjátok el a földeket, mert kétségbeesetten próbáljátok regenerálni. Bár rövid távon nem okoznak szemmel látható károkat a szervezetetekben, igen szomorúan fogtok rádöbbsenni, hogy hosszú távon ezek a nyomokban előforduló vegyszerek, amelyek beépülnek a szervezetbe, nem kifejezetten egészségesek.

A talajerózió problémája, az hogy túl gyorsan történik meg a termőföldek váltása, nem olyasmi, aminek túl sokan tudatában lennének közületek. A termőföld-tartalékok megcsappanása sem csupán a divatos ügyekért síkraszálló yuppie környezetvédők képzeletének szüleménye. Bármelyik geológust megkérdezhetitek, mert rengeteget tudna erről mondani. Járványszerű probléma ez, világméretű és igen súlyos.

Ez csak egyetlen példa arra, hogy hogyan irtjátok és raboljátok Anyátokat, a Földet, minden élet forrását, egyszerűen azért, mert nem vagytok tekintettel a szükségleteire és természetes folyamataira.

Kevés olyan dologgal foglalkoztok a bolygótokon, ami nem a szenvedélyeitek vagy saját azonnali (és általában túlzott) szükségleteitek kielégítésére irányul, vagy a határtalan emberi vágynak a Nagyobb, Jobb, Több után. Pedig jól tennétek, ha mint faj, megkérdeznétek, hogy nem volt-e már elég ?

Miért nem hallgatunk a környezetvédőkre ? Miért nem szívleljük meg figyelmeztetéseiket ?

Ebben is, akárcsak minden igazán fontos kérdésben, ami bolygótok életét minőségét és stílusát befolyásolja, van egy minta, ami könnyen nyomon követhető. Kitaláltatok egy mondást a világotokban, amely tökéletesen megválaszolja a kérdést: „kövesd a pénz útját.”

Hogyan kezdhethénk el egyáltalán reménykedni abban, hogy megoldhatjuk ezeket a problémákat, amikor egy ilyen erős és alattomos akadályt kell ehhez legyőznünk ?

Egyszerű: a pénz kiküszöbölésével.

A pénz kiküszöbölésével ?

Igen. Vagy legalább a láthatatlanságát küszöböljétek ki.

Nem értem.

A legtöbb ember elrejt azokat a dolgokat, amelyeket szégyell, vagy amelyekről nem akarja, hogy mások tudjanak. Ezért titkolják a legtöbbben szexualitásukat, ezért rejtik el szinte mindannyian a pénzüket. Ez azt jelenti, hogy nem vagytok nyíltak ezzel kapcsolatban. A pénzüket nagyon személyes ügynek tartjátok. És ebben rejlik a probléma. Ha **mindenki mindent tudna, mindenkinek** az anyagi jelyzetéről, lázadás törne ki az országokban és a

bolygótokon, mégpedig olyan hatalmas, amelyhez foghatót még nem tapasztaltatok. Ezt csak úgy lehetne elkerülni, ha tisztesség és igazságosság, becsületesség és valódi „mindenki javáért” mentalitás hatná át az emberi kapcsolatokhoz való viszonyulást.

Most azért lehetetlen tisztességet és igazságosságot, becsületességet vagy a köz javát bekapcsolni az üzleti életbe, mert annyira könnyű a pénzt elrejteni. Valóban, fizikai értelemben foghatjátok és **eldughatjátok**. Ugyanakkor mindenféle módja létezik annak, hogy leleményes könyvelők „elrejsék” vagy „eltüntessék” a vállalati pénzeket.

Mivel a pénz elrejthető, nincs mód arra, hogy bárki pontosan megtudhassa, hogy másoknak mennyi pénze van, vagy hogy mit csinálnak vele. Ez az igazságtalanság áradatát teszi lehetővé, sőt a kétkulacsosságot. Például, a vállalatok teljesen eltérő fizetést adhatnak két ugyanazt a munkát végző embernek. Az egyik személynek 57 000 dollárt fizethetnek évente, míg a másiknak 42 000 dollárt ugyanannak a munkakörnek a betöltéséért, és azért adnak az egyik alkalmazottnak többet, mint a másiknak, mert az egyiknek van valamije, ami a másiknak nincsen.

Mije nincsen ?

Pénisze.

Ó.

Ó, bizony. De mennyire, hogy ó !

De te ezt nem érted. Az, hogy pénisze van, értékesebbé teszi az egyik alkalmazottat a másiknál, gyorsabb észjárásúvá, kétszer okosabbá, és nyilvánvalóan talpraesettebbé.

Hm. Nem emlékszem, hogy ilyennek alkottalak volna. Úgy értem, ennyire különböző képességűnek.

Márpedig így tettél, meglep, hogy ezt nem tudod. Ezen a bolygón mindenki tudja.

Jobb, ha itt abbahagyjuk ezt, különben az emberek azt fogják hinni, hogy tényleg komolyan beszélünk.

Úgy érted, hogy Te nem beszélsz komolyan ? Nos, mi komolyan gondoljuk. Ennek a bolygónak a lakói, úgy értem. Ezért nem lehetnek nők római katolikus vagy mormon papok, ezért nem jelenhetnek meg a jeruzsálemi Siratófal tiltott oldalán, vagy ezért nem juthatnak el a Fortune-500-féle vállalatok vezető beosztásaiba, nem lehetnek pilóták utasszállító repülőkön, nem...

Igen, értem. Az a véleményem, hogy sokkal nehezebben lehetne megúszni a fizetésbeli megkülönböztetést, ha a pénzügyi tranzakciók láthatóvá válnának, ahelyett, hogy rejtve maradnának. El tudod képzelni, hogy mi történne, ha a bolygón minden munkahely, minden vállalat arra kényszerülne, hogy közzétegye minden alkalmazottjának a fizetését ? Nem a különböző beosztások fizetési sávját, hanem a minden egyes személynek **kifizetett tényleges járandóságot**.

Akkor elbúcsúzhatnának az olyan elméletektől, hogy „kijátszhatjuk őket egymás ellen”.

Igen.

Meg az olyanoktól, hogy „amiről nem tudnak, az nem is zavarhatja őket”.

Igen.

Meg az olyanoktól, hogy „ha megkaphatjuk a nőt egyharmadával kevesebért, miért fizessünk neki többet ?“

Igen.

Vége lenne a hízélgésnek, a pályaelőnynek, a vállalati politikának, a...

És még sok minden eltűnne a munkahelyekről és a világból annak az egyszerű módszernek a következtében, hogy felfeditek a pénz útját.

Gondolj bele. Nem gondolod, hogy sok mindent megváltoztatna, ha tudnád pontosan, hogy ki mennyi pénzt birtokol vagy mennyi a bevétele minden ipari létesítménynek és vállalatnak, és azok minden vezetőjének. És azt is, hogy mire **használja** minden ember és vállalat a pénzt, ami a birtokában van.

Gondolj csak bele, mi minden változna mindezzel.

Az igazság az, hogy az emberek soha nem tudnák elviselni a 90 százalékát annak, ami a világban történik, ha tudnák, mi is történik valójában. Ha mindenki mindenhol részletesen és azonnal tudomást szerezne a tényekről, a társadalom soha nem büntetné a vagyon rettenetesen aránytalan elosztását, még kevésbé megszerzésének módját vagy növelésének eszközeit.

Semmi sem vezet rövidebb idő alatt megfelelő viselkedéshez mint ha a nyilvánosság elé kerülnek a dolgok. A ti úgynevezett Napfény-törvényeitek azért voltak olyan hatékonyak a politikai és kormányzati rendszeretekben lévő szörnyű felfordulásnak a rendezésében. A nyilvános meghallgatások és a nyilvános elszámoltatások már nagyon előrehaladtak az olyan színpalak mögötti komédiák megszüntetésében, amilyenek a húszas, harmincas, negyvenes és ötvenes években folytak az önkormányzati hivatalokban, az iskolai vezetőségekben és a politikai hadszíntéren, valamint a nemzeti kormányzatokban.

Eljött az ideje, hogy némi „napfényt" hozzatok abba, ahogyan az árukért és szolgáltatásokért fizettek bolygótokon.

Mit javasolsz ?

Ez nem javaslat, hanem felszólítás. Arra szólítalak fel, hogy dobjátok ki minden pénzeteket, minden bankót és érmét, az egyes nemzeti valutákat, és kezdjétek előlről. Fejlessztek ki egy nem nemzetközi monetáris rendszert, ami teljesen nyílt, teljesen látható, azonnal nyomon követhető, teljesen elszámoltatható. Hozzatok létre egy Kompenzációs Világrendszert, amelyben az emberek krediteket kapnának a szolgáltatásaikért és az előállított termékekért, és debiteket az igénybe vett szolgáltatásokért és a felhasznált termékekért.

Minden a kredit-debit rendszerében működne. A befektetések hozamai, az örökségek, a szakmunkások keresete, a fizetések és a bérek, a borralalók és a hálapénzek, minden. És semmit sem lehetne kreditek nélkül vásárolni. Nem lenne semmilyen más fizetőeszköz. És mindenkinek a nyilvántartása mindenki számára megtekinthető lenne.

Mondják, „mutasd meg folyószámládat, és megmondom, ki vagy". Ez a rendszer megközelíti ezt a mondást. Az emberek sokkal többet tudnának rólad, mint amennyit most tudnak. De nem csak egymásról tudnátok többet, hanem **mindenről**. Arról is többet, hogy a vállalatok mennyit fizetnek és mennyit költenek, hogy mennyi költségük van egy terméken és milyen

árban adják azt el. (El tudod képzelni, mit tennének a vállalatok, ha minden árcédulára két számot kellene írniuk, az árat és a költséget ? Vajon csökkentené-e ez az árakat vagy sem ? Fokozná-e a versengést, és elősegítené-e a tisztességes kereskedelmet ? El sem tudod képzelni egy ilyen dolog következményeit.)

Egy új Kompenzációs Világrendszerben a KVR-ben azonnali és teljesen átlátható lenne a tartozás és a követelés átutalása. Azaz bárki bármikor ellenőrizhetné bármely személynek vagy szervezetnek a számláját. Semmi sem maradna titokban, semmi sem lenne „magánügy”.

Minden évben a KVR levonná a tíz százalékát mindazok bevételeinek, akik önkéntesen kérnék ezt a levonást. Nem lenne jövedelemadó, nem lennének kitöltendő űrlapok, nem lennének elszámolnivaló levonások, sem keresgéltnivaló „kiskapuk” és nem kellene összekuszálni az adatokat. Mivel minden nyilvántartás nyílt lenne, a társadalomban bárki megnézhetné, hogy ki kérte jövedelme 10 százalékának levonását a köz javára és ki nem. Ez az önkéntes levonás azokat a kormány által kidolgozott programokat és szolgáltatásokat támogatná, amelyeket a nép szavaz meg.

Az egész rendszer nagyon egyszerű és nagyon átlátható lenne.

A világ soha nem egyezne bele ilyesmibe.

Persze, hogy nem. És tudod, miért nem ? Mert egy ilyen rendszer lehetetlenné tenné bárki számára, hogy olyasmit tegyen, amiről nem akarja, hogy mások tudjanak. Mégis, miért is akarnának bármi ilyesmit tenni ? Megmondom, miért. Mert jelenleg egy olyan interaktív társadalmi rendszerben éltek, amely azon alapszik, hogy „élj a lehetőséggel”, „juss el a csúcsra”, „hozd ki belőle a legtöbbet” és „a legrátermettebb marad életben”.

Ha a társadalom fő célkitűzése **mindenki** megélhetése, **mindenki java**, a jólét biztosítása **mindenki** számára (mint ahogy ez a célja minden valóban felvilágosult társadalomnak), akkor eltűnne a szükségessége a titkolózásnak, a csendes ügyleteknek, az asztal alatti manővereknek és az elrejtendő pénznek.

Fel tudod fogni, hogy mennyi régmódi korrupció, a kisebb igazságtalanságokról és tisztességtelenségekről nem is beszélve, tűnne el egy ilyen rendszer bevezetésével ?

Mindennek a titka, a kulcsszava az **átláthatóság**.

Hű, micsoda elgondolás ! Micsoda ötlet ! Teljes átláthatóság a pénzügyeink lebonyolításában. Folyton azon gondolkozom, hogy létezik-e ok, amiért ez „helytelen” lenne, amiért ez nem lenne elfogadható, de egyszerűen nem találok ilyet.

Persze hogy nem találsz, mert nincs semmi rejtegetnivalód. De el tudod képzelni, hogy a pénzemberek és a hatalom emberei mit csinálnának és hogyan szitkozódna, ha arra gondolnának, hogy minden mozdulatukat, minden beszerzésüket, minden eladást, minden alkut, vállalati ügyletet és árazást és fizetési egyezséget, minden döntést **az** égvilágon bárki átláthatna egyszerűen úgy, hogy megnézi a legelső sort.

A következőt mondom neked: semmi sem szül tisztességet gyorsabban, mint a **láthatóság**.

A **láthatóság az igazság egy** másik megnevezése.

Ismerd meg az igazságot, és az igazság szabaddá tesz.

A kormányok, a vállalatok, a hatalom emberei tudják ezt, ezért nem fogják soha engedni,

hogy az igazság, a pusztaság és egyszerű igazság legyen bármilyen általuk létrehozott politikai, társadalmi vagy gazdasági rendszer alapja.

A felvilágosult társadalmakban **nincsenek titkok**. Mindenki tudja, hogy a másinak mi van, mennyit keres, mennyit fizet ki bérekre, adókra és hozzájárulásokra, mennyit fizettettek, mit vásárolnak, adnak el és mennyiért a vállalatok, min mennyi hasznuk van és minden egyéb. MINDENT.

Tudod-e, hogy ez miért csak a felvilágosult társadalmakban lehetséges? Mert a felvilágosult társadalmakban senki sem akar semmit sem megszerezni vagy birtokolni mások kárára.

Ez radikális életszemlélet.

Igen. Radikálisnak tűnik a primitív társadalmakban. A felvilágosult társadalmakban viszont magától értetődő.

Lenyűgöz ez az „átláthatóságeszme”. Túllépheti-e ez a pénzügyeket? Lehetne-e ez a személyes kapcsolataink kulcsszava is?

Remélhetőleg igen.

És mégsem az.

Rendszerint nem az. A bolygótokon legalábbis még nem az. A legtöbb embernek még mindig túl sok a rejtegetnivalója.

Miért? Mi ennek a magyarázata?

A személyes kapcsolatokban (és valójában minden kapcsolatban), a veszteség. Az van emögött, hogy féltek, hogy valamit elveszíttek, vagy nem kaptak meg. Mégis a legjobb személyes kapcsolatok, és természetesen a legjobb szerelmi kapcsolatok azok, amelyekben mindenki mindent tud: ahol a láthatóság nem csak kulcsszó, hanem az egyetlen lehetséges szó, ahol egyszerűen nincsenek titkok. Ezekben a kapcsolatokban semmit sem tartanak vissza, semmit sem kódósítanak vagy szépítenek, semmit sem rejtenek el vagy álcáznak. Semmi sem marad kimondatlanul. Nem kell találgatni, nincsenek kifizetések, senki sem „játszik játszmaikat”, „nem adja elő megszokott számait”, „nem akar elvarázsolni”.

De ha mindenki ismerné minden gondolatunkat...

Állj! Itt nem arról van szó, hogy az embernek nem lehetnek saját gondolatai, vagy biztonságos saját tere, amelyben a személyes fejlődése végbemenne. Én nem erről beszélek.

Egyszerűen arról van szó, hogy nyíltan és becsületesen kell egymáshoz viszonyulni. Ez egyszerűen annyit tesz, hogy igazat kell szólni, amikor beszéltek, nem szabad elhallgatni az igazságot, amikor tudjátok, hogy el kell mondani. Azt jelenti, hogy soha többé ne hazudjatok, ne szépítsétek a dolgokat, ne manipuláljatok sem szóban, sem gondolatban, ne csűrjétek-csavarjátok az igazságot addig, amíg ugyanolyan hazugsággá nem válik, amilyenre jelenleg az emberi kommunikáció nagyja épül.

Ez azt jelenti, hogy tisztán álljunk embertársaink elé mindent elmondani úgy ahogy az van, egyenesen tálni a dolgokat. Biztosítani kell minden egyén számára, hogy minden adatot és információt, amit tudniuk kell, megtudjanak valamilyen témával kapcsolatban. Ez az egész a tisztességről és nyíltságról szól, és a **láthatóságról**.

Ugyanakkor ez nem jelenti azt, hogy minden egyes gondolatot, minden személyes félelmet, minden sötét emléket, minden múltó értékítéletet, véleményt vagy reakciót közszemlére kell tenni megvitatás és elemzés céljából. Az már nem **átláthatóság**, hanem elmebaj, és megőrijtene mindannyiótokat.

Egyszerű, közvetlen és célratörő, nyílt, becsületes és teljes kommunikációról beszélgetünk most. És ha mégoly egyszerű dologról van is szó, meghökkentő, és ritkán értékelt gondolat ez.

Ezt még egyszer elmondhatnád.

És ha mégoly egyszerű dologról van is szó, meghökkentő és ritkán értékelt gondolat ez.

A kabaréba kellett volna menned.

Hát nem ott vagyok ? !

De komolyan ! Ez nagyszerű ötlet. Képzeld el egy teljes társadalmat, amely a Láthatóság Elvére épül. Biztos vagy benne, hogy működné ?

Mondok neked valamit. A világ bajainak a fele elmúlna már holnap. A világ aggályainak a fele, a világ konfliktusainak a fele, a világ haragjának a fele, a világ frusztrációjának a fele...

Ne túlozzunk, eleinte biztos, hogy lenne harag és frusztráció. Amikor kiderülne, hogy mennyire játszanak az átlagemberrel, hogy mennyire kihasználják, akár egy eldobható árucikket, mennyire manipulálják, hazugságokkal etetik és becsapják arcátlanul, nagy harag és frusztráció lenne. De a **láthatóság** mindezt 60 nap alatt eltüntetné, megszüntetné.

Hadd kérjelek meg ismét, hogy gondolkozz el rajta.

Gondolod, hogy tudnátok így élni ? Titkok nélkül ? Teljesen láthatóan ?

Ha nem, miért nem ?

Mit titkolsz mások előtt ? Mi az, amiről nem akarsz, hogy mások tudjanak ?

Mit mondasz másoknak, ami nem igaz ?

Mi az, ami igaz, de nem mondod el ?

Vajon az elhallgatás vagy a tényleges hazugság juttatta-e oda a világot, ahova jutni akartatok ?

Vajon a manipuláció (a piacon, adott helyzetben, vagy személyre irányulóan), az elhallgatás és titkolózás a javatokat szolgálja-e ? Vajon magánügy-e az, ami működteti a kormányzati, vállalati és egyéni életeteket ?

Mi történne, ha mindenki mindent láthatna ?

Van ebben némi irónia. Nem érted, hogy ez az egyetlen dolog, amelynek bekövetkeztétől Istennel való első találkozásodkor félsz ? Nem értitek, hogy attól féltek, hogy vége a játéknak, bezár a bazár, vége az ár-nyékbokszolásnak, a kicsi és nagy átverések hosszú, hosszú útja szó szerint zsákutcába torkollik ?

Az a jó hírem, hogy nem kell félnetek és rettegnetek. Senki sem ítélkezik fölöttetek, senki sem fog titeket „rossznak” nyilvánítani, senki sem fog titeket a pokol örök tűzére vetni.

(És ti, római katolikusok még csak a tisztítótűzbe sem fogtok kerülni).

(És ti, mormonok nem fogtok a legalacsonyabb mennyben megrekedni, hogy sohase juthassatok a legmagasabbikba, és nem fog senki titeket a Kárhozat Fiainak bélyegezni, és senki sem fog az ismeretlenbe száműzni.)

(Esti...)

Nos, így már világosan láthattok. Mindannyian kialakítottatok egy elképzelést Isten legrosszabb büntetéséről a magatok hitvallásának keretein belül. És rettenetesen sajnálom, hogy el kell mondanom, mert látom, milyen jól elszórakoztat titeket ennek az egésznek a drámája, de egyszerűen semmi ilyesmi nem létezik.

Talán amikor már nem fogtok félni attól, hogy életek teljesen áttekinthetővé válik halálotok pillanatában, akkor attól sem fogtok félni, hogy életek teljesen áttekinthető legyen életek folyamán.

Nem lenne ez valami...

Jó lenne, ugye ? Tehát a képlet, amely segíthetne az indulásnál, a következő: lapozz vissza ennek a könyvnek az elejére, és nézd át újra az Igazmondás Öt Szintjét. Határozd el, hogy emlékezetedbe vésed, és alkalmazni fogod. Keresd az igazságot, hirdesd az igazságot, élj az igazsággal nap mint nap. Tedd ezt magaddal, és tedd ezt mindenkivel, akinek az életét megérinted.

Készülj fel arra, hogy lemeztelenedj. Állj készen a **láthatóságra**.

Ez... ijesztő. Egyenesen megrémít !

Nézz szembe azzal, amitől félsz.

Attól félek, hogy mindenki el fogja hagyni a termet. Attól félek, hogy senki sem fog szeretni többé.

Értem. Úgy érzed, hazudnod kell ahhoz, hogy megszerettesd magad az emberekkel.

Nem kifejezetten hazudnom. Csak nem kell elmondanom mindent.

Emlékezz arra, amit korábban mondtam. Itt nem arról van szó, hogy ki kell kotyogni minden érzelmet, gondolatot, ötletet, félelmet, emléket, vallomást, bármit. Egyszerűen arról van szó, hogy mindig igazat kell szólni, önmagatokat mutassátok meg teljesen. Az előtt, akit legjobban szeretsz, meg tudsz állni meztelenül, nem igaz ?

De igaz.

Akkor miért nem tudsz érzelmileg is lemeztelenedni előtte ?

Mert az sokkal nehezebb.

Ezt megértem. Bár ez nem jelenti azt, hogy nem ajánlatos, mert felbecsülhetetlen az érte járó jutalom.

Nos, valóban érdekes gondolatokat hoztál szóba. Szüntessük meg a rejtett nyilvántartásokat, építsük a láthatóságra a társadalmat, mondjunk mindig mindenről igazat mindenkinek. Hűha !

Erre a néhány eszményre már teljes társadalmakat építettek. Felvilágosult társadalmakat.

Még eggyel sem találkoztam.

Nem a ti bolygótokról beszélek.

Ó.

Még csak nem is a ti naprendszeretekről.

Ó!

De nem kell bolygódat elhagynod, még házad küszöbét sem kell átlépned ahhoz, hogy megtapasztald, milyen lenne az Új Gondolatrendszer. Kezdd el saját családotban, saját otthonodban. Ha van egy vállalatod, akkor a vállalatodon belül. Mondd el mindenkinek a cégednél, hogy pontosan mit csinálsz, hogyan működik a vállalat, mennyit költ, mit csinálnak az egyes alkalmazottak. Sokkolni fogod őket. Ezt szó szerint értem. Teljesen el fogod képesíteni őket. Ha mindenki, akinek vállalata van, ezt cselekedné, a munka nem lenne többé földi pokol annyi ember számára, mert magától megjelenne a munkahelyeken a magasabb fokú igazságérzet, tisztességtudat és a megfelelő jutalmazás.

Mondd el pontosan a vásárlóidnak, hogy egy termék vagy szolgáltatás előállítására mennyibe került. Írd ki mindkét számot az árcédulára: a költséget és az árat. Ezek után is büszke lehetsz arra, amit kérsz? Kell-e félned attól, hogy valaki úgy gondolja, hogy megkopszod, ha megtudja a költség és az ár arányát? Ha igen, nézz utána, mit kell igazítanod az áraidon, hogy az elemi tisztesség szintjére hozd őket, és ne próbálj „megszerezni mindent, amit csak lehet”.

Arra szólítalak fel, hogy ezt tegyétek. Felszólítalak rá.

Ez megköveteli gondolkodásmódokat teljes megváltoztatását. Ugyanannyira kell majd törődnöd vásárlóiddal és ügyfeleiddel mint saját magaddal.

Igen. Már most és itt, még ma elkezdheted az Új Társadalom építését. Tiéd a döntés. Továbbra is támogathatod a régi rendszert, a mostani szerkezetet, vagy megvilágíthatod az utat, és ezt az új utat mutathatod a világnak.

Te **lehetsz** az új út. Mindenben. Nem csak az üzleti életben, nem csak személyes kapcsolataidban, nem csak a politikában vagy a gazdasági életben vagy a vallásban vagy az élet általános tapasztalatainak különböző aspektusaiban, hanem **mindenben**.

Légy az új út. Légy a magasztos út. Légy a legmagasztosabb út. Akkor majd valóban elmondhatod, hogy én vagyok az út és az élet. Kövess engem.

Ha az egész világ követne, büszke lennél-e arra, hova vezeted őket? És legyen ez a mai kérdés.

17

Értem a kihívást. Hallom. Kérlek, beszélj most a bolygó életéről nagyobb léptékben. Mondd meg, hogyan érthetik meg a különböző nemzetek egymást úgy, hogy ne legyen háború.

Mindig lesznek nézeteltérések nemzetek között, mert a nézeteltérés az individualizmus egy egészséges jele. Mindazonáltal a nézeteltérések **erőszakos megoldása** nagyfokú éretlenségre vall.

Ha azt nézzük, hogy a nemzeteknek szándékukban áll elkerülni az erőszakos megoldásokat, akkor miért ne sikerülhetne.

Azt gondolnánk, hogy a súlyos adó, amit halállal és tönkrement életekkel fizetnek, elegendő lenne az ilyen szándék megvalósításához, de az olyan primitív kultúrákban, mint amilyen a tiétek is, ez nem így van.

Amíg azt gondoljátok, hogy nyerhettek egy vitás kérdésben, mindig is lesznek vitáitok. Amíg azt gondoljátok, hogy győzhettek egy háborúban, mindig is fogtok háborúzni.

Mi erre a megoldás ?

Nekem nincsenek megoldásaim, csupán...

Tudom, tudom. Észrevételeid.

Igen. Most is csak azt mondhatom, amit már korábban megfigyeltem. Rövid távon megoldás lehetne egy úgynevezett világkormány megalakítása, egy világtörvényszékkel a vitás kérdések rendezésére (amelynek ítéleteit nem lehetne figyelmen kívül hagyni, mint ahogy az előfordul a jelenlegi bírósággal), és egy világbékét biztosító erővel, amely szavatolná, hogy egyetlen nemzet se támadhasson meg egy másikat, tekintet nélkül arra, hogy az mennyire hatalmas vagy befolyásos.

Mindennek ellenére tudnotok kell, hogy a Földön így is lesz erőszak. A békefenntartó erőknél erőszakhoz kell folyamodniuk, hogy **megakadályozzanak** másokat abban, hogy így tegyenek. Amint már megjegyeztem az **Első könyvben**, egy despota megakadályozásának kudarcra erősíti a despotát. Néha az egyetlen módja annak, hogy **elkerüljük a** háborút az, hogy háborút viselünk. Néha azt kell tennünk, amit nem akarunk, hogy biztosak lehessünk abban, a későbbiekben nem kell majd megtenni azt. Ez a nyilvánvaló ellentét része az Isteni Kettősségnek, ami kimondja, hogy néha az egyetlen módja annak, hogy valami lehessél, ebben az esetben „békés”, az, legalábbis eleinte, hogy ne legyél az.

Más szavakkal, annak, hogy megismerd önmagadat Annak Aki Vagy, gyakran az az egyetlen módja, hogy megtapasztald önmagad Annak Aki Nem Vagy.

Megfigyelhető igazság az, hogy a ti világotokban a hatalom nem maradhat egyik nemzet kezében sem, hanem a bolygón létező nemzetek teljes csoportjának kezébe kell kerülnie. Csak így élhet végül a világ békében, abban a biztos tudatban, hogy egyetlen despota sem (függetlenül attól, hogy milyen nagy és erős nemzet áll mögötte) fog egy másik nemzet területére betörni vagy veszélyeztetni annak szabadságjogait.

A kisebb nemzeteknek nem kell majd a nagyobb nemzetek jóindulatától függeniük, nem kell többé nyersanyagukat odaígérniük, és odaígérniük legjobb földjeiket külföldi katonai támaszpontok létesítésére ahhoz, hogy mások jóindulatát elnyerjék. Ebben az új rendszerben a kisebb nemzetek biztonságát nem azok fogják szavatolni, akiknek a hátát vakargatják, hanem akik mögöttük állnak.

Mind a százhatvan nemzet fel fog lázadni, ha egyetlen nemzetet is megtámadnak. Mind a százhatvan nemzet nemzet fog kiáltani, ha egyetlen nemzetet is megsértenek vagy bármilyen módon megfenyegetnek.

Hasonlóképpen a nemzetek nem lennének kitéve gazdasági fenyegetéseknek, nem tudnák őket zsarolással belekényszeríteni bizonyos ügyletekbe az erősebb kereskedelmi partnerek. Nem lehetne bizonyos előfeltételeket szabni, hogy külföldi támogatásokhoz jussanak, vagy előírni, hogy bizonyos dolgokat teljesítsenek, hogy egyszerű humanitárius támogatást kaphassanak.

Persze vannak közöttük olyanok, akik azzal érvelnének, hogy egy ilyen globális kormányzati rendszer elkoptatná az egyes nemzetek függetlenségét és érdekeit. Az igazság az, hogy **növelné** azt, és éppen ez az, amitől a nagyobb nemzetek, amelyek függetlenségét a hatalom szavatolja, és nem a törvények vagy az igazság, félnek. Mert akkor nem csak a legnagyobb nemzet vihetné automatikusan sikerre ügyeit, hanem minden nemzet elgondolását egyaránt meg kellene hallgatni.

A legnagyobb nemzetek nem ellenőrizhetnék és halmozhatnák fel a világ nyersanyagait, hanem egyenlő mértékben kellene őket megosztaniuk, hozzáférhetővé tenniük, és a világ minden népe számára egységesen kéne segélyeket nyújtaniuk.

Egy világkormány kiegyensúlyozná a helyzetet, és ezzel a gondolattal eljutunk az elementáris emberi méltóságról folytatott vita lényegéhez, ami akörül forog, hogy a világ „birtoklói” arra törekednek, hogy a „nem birtoklók” keressék meg a **maguk szerencsését**, miközben nem veszik tudomásul, hogy ők tartják ellenőrzésük alatt mindazt, amit mások el akarnak érni.

*Úgy tűnik, mintha a vagyon újrafelosztásáról beszélénk most. Hogyan tarthatnánk fenn azoknak az ösztönzését, akik **igenis** többet akarnak, és készek megdolgozni érte, ha tisztában vannak azzal, hogy azokkal kell közösködniük, akik nem akarnak olyan keményen dolgozni ?*

Először is, ez „nem csupán annak a kérdése, hogy ki akar „keményen dolgozni” és ki nem. Ez az érvelés leegyszerűsített formája, amelyet általában a birtoklók állítanak be így. Sokkal inkább a lehetőségeken és nem a szándékokon múlik. Az igazi feladat, és az első tennivaló a társadalmi rend átszervezésében az, hogy minden személy és minden nemzet számára egyenlő esélyt biztosítsatok.

Ez soha nem történhet meg amíg azok, akik jelenleg birtokolják és ellenőrzésük alatt tartják a világ vagyonát és tartalékait, szívósan ragaszkodnak helyzetükhöz.

Igen. Említettem Mexikót, és anélkül, hogy „nemzetgyalázás” bűnébe akarnék esni, azt hiszem ez az ország tökéletes példája ennek. Egy maroknyi gazdag és hatalmas család tartja ellenőrzése alatt az egész ország minden vagyonát és tartalékait, és ezt teszik negyven éve. A választások ebben az úgynevezett „nyugati demokráciában” színjátékok, mert a politikai pártokat ugyanazok a családok tartják a kezükben évtizedek óta, így biztosítják maguknak, hogy végképp ne legyen politikai ellenzékük. Az eredmény ? A gazdagok egyre gazdagabbak lesznek, a szegények meg egyre szegényebbek.

Ha az órabérek 1,75 dollárról hirtelen 3,15-re emelkednének, a gazdagok azt mondanák, hogy milyen sokat tesznek a szegényekért azzal, hogy munkahelyeket és anyagi fellendülést biztosítanak számukra. Holott csak a gazdagok jutnak előre, a gyárak és vállalatok tulajdonosai azáltal, hogy a nemzeti és a világpiacon hatalmas haszonnal adják el árucikkeiket, mivel a munkaerő nagyon olcsó.

Amerika gazdagjai tudják, hogy ez így van. Ezért építi fel sok gazdag amerikai az ipartelepeit és gyárait Mexikóban és sok más országban, ahol az éhbér nagy lehetőség a parasztok számára. Eközben ezek a munkások egészségtelen és csöppet sem biztonságos

körülmények között sínylődnék, de a helyi kormányzat, amelyet ugyanaz a néhány csoport irányít, amely learatja a hasznot ezekből a vállalkozásokból, alig vezet be törvényeket. A munkahelyekről szinte teljesen hiányoznak az egészség- és munkavédelmi előírások és környezetvédelmi szabályok.

Nem törődnek sem az emberekkel, sem a Földdel, ahol azok papírkunyhókban laknak, olyan patakok partján, amelyekbe belemossák ruháikat, és néha beléjük is ürítenek, mert a házak belső csatornázása sem megoldott.

A tömegeknek ez a fajta teljes semmibevétele egy olyan lakosságot eredményez, amely nem engedheti meg magának, hogy megvásárolja a termékeket, amelyeket előállít. De a gazdag gyárosok ezzel sem törődnek. Elszállíthatják áruikat más országokba, ahol vannak emberek, akik ezeket megvehetik.

Mégis hiszek abban, hogy ez a spirál előbb vagy utóbb visszatér önmagába, és pusztító következményekkel fog járni. Nem csak Mexikóban, hanem mindenhol, ahol kizsákmányolják az embereket.

A forradalmak és a polgárháborúk elkerülhetetlenek, miként a nemzetek közötti háborúk is mindaddig, amíg a „birtokosok” kizsákmányolják a „birtok nélkülieket” a lehetőségek kihasználásának kifogásával.

A vagyon és a nyersanyagok birtoklása annyira intézményessé vált, hogy ma már az egyes tisztagondolkodású emberek számára is elfogadhatónak tűnik, akik ebben egyszerűen nyílt piacgazdaságot látnak.

De csak a világ vagyonos embereinek és nemzeteinek hatalma teszi lehetővé ezt a látszólagos tisztességet. Az igazság az, hogy ez nem tisztességes a világ népeinek nagyobb részével szemben, akik meg vannak fosztva annak még a lehetőségétől is, hogy elérjék azt, amit a Hatalmasok elértek.

Az itt leírt kormányzási módszer átbillentené a mérleg nyelvét a készletekben gazdagok oldaláról a készletekben szegényekére, így a készletek tisztességes elosztása következne be.

Ettől retteg minden hatalom.

Igen. Rövid távon megoldódna a világon az éhezés problémája egy új társadalmi szerkezettel, egy világkormányval.

Voltak nektek olyan éles elméjű és derék vezetőitek, akik felvetették ennek az új világrendnek a lehetőségét. A ti George Bushotok, akit a történelem nagyobb éleslátással, bölcsességgel, együttérzéssel és bátorsággal megáldott politikusként fog kezelni, mint ahogy azt a kortárs társadalom akarta vagy képes volt látni, ilyen vezető volt. Ilyen volt Mihail Gorbacsov szovjet elnök is, az első kommunista államfő, aki elnyerte a Nobel-díjat, olyan ember, aki számtalan politikai változást indítványozott, gyakorlatilag véget vetve annak, amit ti hidegháborúnak hívtok. És ilyen volt Carter elnök is, aki Begin és Szadat urakat arra készítette, hogy egyezsége jussanak, márpedig erről senki sem álmodott. Ugyancsak ő, jóval elnöksége után ismételtlen megakadályozta az erőszakos konfrontációt világotokban annak az egyszerű igazságnak a hangoztatásával, hogy mindenkinek a nézőpontját egyaránt figyelembe kell venni, hogy mindenkinek egyaránt joga van emberi méltóságához.

Érdekes, hogy ezek a bátor vezetők, akik mindegyike saját idejében a háború széléről rántotta vissza a világot, akik a fennálló politikai struktúráktól eltérő mozgalmakat támogattak és kezdeményeztek, egyetlen kormányzati időszakban elnököltek, mert az a nép, amelyet fel

akartak emelni, elmozdította őket hivatalukból. Hihetetlenül népszerűek voltak világszerte, otthon mégis látványosan elutasították őket. Mondják, hogy senki sem lehet próféta a maga hazájában. Ezeknek az embereknek az esetében ez azért történhetett meg, mert mérföldekkel jártak a többiek előtt, akik csak szűk, röghöz kötött gondjaikkal foglalkoztak, és csak a hátulüti látták ezeknek a nagy formátumú gondolatoknak.

Hasonlóképpen elbizonytalanítottak és eltávolítottak minden olyan vezetőt, aki ki mert állni és fel mert lépni a hatalmasok elnyomó politikájának beszüntetése mellett.

Így lesz ez míg egy hosszú távú, nem politikai megoldás meg nem születik. Ez a hosszú távú és egyetlen valós megoldás az Új Tudat és az Új Tudatosság. Az Egy tudata, és a tudatos Szeretet.

Ahhoz, hogy az ösztönző erő hatékony legyen, hogy a legtöbbet hozza ki az emberek életéből, ez nem alapulhat gazdasági vagy anyagi alapú jutalmazáson. Ezeknek a téves előnyben részesítése vezetett mindazokhoz a gondokhoz, amelyekről itt beszéltünk.

Amiért a nagyság ösztönzése nem gazdasági természetű, mert a gazdasági biztonság és az alapvető anyagi szükségletek mindenki számára garantáltak, attól az ösztönzés még nem fog eltűnni, csak más jellegű lesz. Ösztönzőbbé és következetesebbé válik, **és valódi** nagysághoz vezet, nem ahhoz az átlátszó, átmeneti nagysághoz, amelyhez a jelenlegi ösztönzők vezetnek.

De miért nem jó ösztönző erő a jobb élet keresése, egy jobb jövő biztosítása gyermekeink számára ?

„Jobb életet élni” megfelelő ösztönző. „Jobb életet biztosítani gyermekeiteknek”, az is jó ösztönző. Csak az a kérdés, mit jelent a „jobb élet”.

Miként határoznád meg a „jobbat” ? Miként határoznád meg az „életet” ?

Ha „jobb” alatt a nagyobb, jobb, több pénzt, hatalmat, szexet és árucikket ... és az „élet” alatt jelenlegi léted születés és halál közötti időszakát érted, akkor semmit sem tettél azért, hogy kikerülj a csapdából, amelyet bolygód téveszméi állítottak fel.

De ha a jobbat nagyobb tapasztalatként, legtökéletesebb Önmagad jobb önkifejezéseként értelmezed, és az életet mint a lét örök, megszakíthatlan, véget nem érő folyamataként, akkor rátalálhatsz a helyes útra.

Jobb életet” nem a tárgyak felhalmozásával érsz el. A legtöbben tudjátok ezt, mindannyian azt mondjátok, hogy megértitek, de az életetek és a döntéseitek, amelyeket életetek során hoztok, mégis a tárgyak körül forognak, sokkal inkább, mint bármi más körül.

Tárgyakra vágytok, tárgyakért dolgoztok, és amikor már megszereztetek néhányat, beléjük kapaszkodtok.

Az emberiség nagy részét a tárgyak megszerzése ösztönzi, az, hogy hozzájussanak és birtokolják őket. Akik nem törődnek a tárgyakkal, könnyen megszabadulnak tőlük.

Mert mindaz, ami a nagyságra ösztönöz, azzal függ össze, hogy összegyűjtsétek mindazt, amit a világ kínál, ezért az egész világ a küzdelem képét mutatja. A lakosság döntő többsége még mindig pusztán a fizikai túlélésért küzd. Minden nap félelmetes pillanatokat, kétségbeesett helyzeteket él meg. Az elmét alapvető, életbevágó kérdések foglalkoztatják. Lesz-e elég élelem ? Lesz-e megfelelő hajlék ? Meleg lesz-e ? Rengeteg embernek okoznak gondot naponta ezek a dolgok. Csak az étel hiánya miatt ezrek halnak meg

naponta.

Ennél kevesebb ember képes arra, hogy a túléléshez elegendő alapvető javakra támaszkodva azért küzdjön, hogy valamivel többhöz jusson: biztonsághoz, szerény, de tisztos lakáshoz, jobb holnaphoz. Keményen dolgoznak, és azon töprengnek, hogy sikerül-e valaha „elboldogulniuk”. Elméjüket sürgős, gondokkal terhelt kérdések gyötrik.

Messze a legkisebb számú ember rendelkezik mindazzal, amire csak vágyik, mindazzal, amit az előbbi két csoport kérne, de érdekes módon sokan ebből a harmadik csoportból még többet követelnek.

Az elméjüket az foglalkoztatja, hogy hogyan tarthatják meg mindazt, amit megszereztek, és hogyan növelhetnék vagyonukat.

Mármost, a három csoport mellett van egy negyedik is. Ez a legkisebb. Tulajdonképpen elenyésző.

Ez a csoport elszakadt az anyagi javak szükségletének kényszerétől. A spirituális igazság, a spirituális valóság és a spirituális tapasztalat foglalkoztatja őket.

Ennek a csoportnak a tagjai spirituális találkozásként, a lélek utazásaként fogják fel az életet. Minden emberi eseményhez ezen a kontextuson belül viszonyulnak. Ezen a paradigmán belül értelmezik az emberi tapasztalatokat. Küzdelmük Isten keresésével függ össze, az Én kiteljesedésével, az igazság kinyilvánításával.

Miközben fejlődnek, ez a küzdelem elveszíti küzdelemjellegét, és végül egészen mássá válik. Minden cselekedetük értelme megváltozik, és egyúttal maga az ember is megváltozik. Az indíték folyamattá válik, a cselekvő ember átélővé.

Jóllehet, korábban a világi dolgok elérése volt életcéljuk, ezért küzdöttek és dolgoztak keményen, immár a mennyei dolgok megtapasztalása vált indítékká.

Jóllehet, korábban a test szükségletei voltak az elsők, most a lélek szükségletei lettek azzá.

Minden elmozdult, minden eltolódott. Az élet értelme és vele együtt maga az élet is elmozdult és eltolódott.

A „nagyságra való ösztönzők” megváltoztak, és eltűnt a világi javak birtoklásának, megszerzésének, megőrzésének és növelésének szüksége.

A nagyságot ezentúl nem azon mérik, hogy mi mindent halmozott fel valaki. A világ erőforrásaira úgy fognak tekinteni, mint ami a világon minden embert megillet. Egy olyan világban, amelyben bőségesen van az alapvető szükségletekre tartalék, mindenkinek az alapvető szükségletei ki lesznek elégítve.

Mindenki ezt fogja akarni. Senkit sem kell többé arra kényszeríteni, hogy adót fizessen. Mindenki **önkéntesen** fogja elküldeni javadalmainak és vagyonának tíz százalékát, olyan programokra, amelyekkel azokat támogatják, akiknek mindebből kevesebb van. Nem lesz elképzelhető az, hogy ezek ölbe tett kézzel nézzék, hogy további ezrek miként éheznek, nem az élelem elégtelensége miatt, hanem azért, mert hiányzik az emberi akarat, amely létrehozna egy olyan egyszerű politikai mechanizmust, amelyben az emberek élelemhez juthatnának.

Ezeket a morális perverziókat, amelyek jelenleg közhelynek számítanak primitív társadalmatokban egyszer és mindenkorra el fogjuk törölni, azon a napon, amikor

megváltoznak a nagyságról alkotott fogalmaitok és annak ösztönzői.

Új ösztönző erők: váljatok azzá, aminek teremtetek benneteket, magává az Istenség fizikai kivetülésévé.

Amikor amellet döntötök, hogy azzá váljatok, Akik Valóban Vagytok, Isten megnyilatkozik, és soha többé nem fogtok istentelenül cselekedni. Soha többé nem kell olyan matricákat kiragasztanotok, amelyen ez áll:

ISTEN ÓVJON

A HÍVEIDTŐL

18

Nézzük, tudom-e követni mindezt ? Amiről itt szó van, az a világnak az egyenlőségen és kiegyensúlyozottságon alapuló szemlélete, amely szerint minden nemzet egyetlen világkormánynak veti alá magát, és minden ember részesül a világ gazdagságából.

Ne feledd, ha egyenlőségről beszélsz, az egyenlő lehetőségekről van szó, nem a tulajdonképpen egyenlőségről.

Valódi „egyenlőség” sohasem lesz, és légy hálás, hogy nem.

Miért ?

Mert az egyenlőség azonosság, és az azonosság az utolsó, amire a világnak szüksége van.

Nem, én itt nem egy gépies világról beszélek, amelyben mindenki azonos juttatást kap egy NagyTestvér-típusú Központi Kormánytól.

Egy olyan világról beszélek, amelyben két dolgot szavatolnak:

1. Az alapvető szükségletek kielégítését
2. A felemelkedés lehetőségét.

A világotok készletei és a bőség ellenére ezt a két egyszerű dolgot még nem tudtátok biztosítani. Ehelyett a társadalom legalsó szintjére kényszerítettetek milliókat, és olyan világnézetet gondoltatok ki, amely folyamatosan odakötte tartja őket. Hagyjátok, hogy ezrek haljanak meg évente a legalapvetőbb dolgok hiánya miatt.

Bármennyire csodálatos a világ, még nem találtátok meg a módját, hogy elég csodálatos legyen ahhoz, hogy ne haljanak benne éhen emberek, és hogy ne gyilkolják egymást. Jelenleg türitek, hogy szemetek láttára gyermekek haljanak éhen. Embereket öltök meg, mert nem értenek egyet veletek.

Primitívek vagytok.

Miközben fejlettnak tartjuk magunkat.

Egy primitív társadalom első ismérve, hogy fejlettnak tartja önmagát. A primitív tudat első

ismérve, hogy felvilágosultnak tartja önmagát.

Hát akkor foglaljuk össze: ha fellépünk a lépcső legalsó fokára, ahol ez a két alapvető dolog mindenki számára biztosítva van...

Ehhez két dolgon kell változtatnotok: a politikai és a spirituális paradigmáitokon.

Egy egyesített világkormánynak a létrehozásához szükség van egy nagy hatalommal rendelkező törvénykezésre, amely képes a nemzetközi konfliktusok rendezésére, és szükség van egy békefenntartó erőre, amely nyomatékot ad a törvényeknek, amelyeket azért alkottok, hogy kormányozzátok önmagatokat.

A világ kormányán belül lesz egy Nemzetek Kongresszusa két-két képviselővel minden nemzetből, és lesz egy Népgyűlés, amelyben minden nemzet lakosságának létszáma arányában képviselteti magát.

Pontosan úgy, ahogy az Egyesült Államok kormánya felépül, két kamarával, amelyek közül az egyik az államok létszámarányos képviselőt, a másik az államok egyenrangúságát testesíti meg.

Igen, az Egyesült Államok alkotmánya isteni ihletésű.

Ugyanezt a hatalmi egyensúlyt kell kiépíteni az új világ alkotmányában. Ugyanúgy lesz egy végrehajtó, egy törvényhozó és egy törvénykező testület. Minden nemzetnek lesz egy belső, békefenntartó rendőrsége, de a nemzeti hadseregeket felszámolják, ugyanúgy, ahogy a ti államaitok is feloszlatták hadseregeiket és flottáikat egy szövetségi békefenntartó erő javára, amely most minden államot (amelyeket ma egyetlen országgént kezeltek) szolgál.

A nemzeteknek joguk lesz létrehozni és mozgósítani saját polgárőrségüket szükség esetén, ugyanúgy, ahogy a ti államaitoknak is alkotmányos joga fenntartani és mozgósítani egy állami polgárőrséget.

Es államaitokhoz hasonlóan az unió 160 nemzetállamának joga lesz kiszakadni az unióból lakossági döntés alapján (hogy ezt miért tennék meg, el sem tudom képzelni, hiszen az emberek nagyobb biztonságban -és bőségben fognak élni mint korábban bármikor).

Még egyszer a nehézfejűek kedvéért: egy ilyen egyesült világ meg fogja valósítani a... ?

1. Véget vet a nemzetek közötti háborúskodásnak, és öldöklés nélkül fogja megoldani a vitás kérdéseket.
2. Véget vet a siralmas szegénységnek, halálnak, éhezésnek, az erőforrások és az emberek tömeges kizsákmányolásának.
3. Véget vet a Föld szisztematikus környezeti pusztításának.
4. Megszabadít a nagyobbért, jobbért, többért folytatott vég nélküli hajszától.
5. Minden ember számára biztosítaná a **valóban** egyenlő lehetőséget a legmagasabb szintű önkifejezésre.
6. Véget vetne a lakóhelyi, a munkahelyi, a politikai, a szexuális kapcsolatokat érintő, az embereket elnyomó diszkriminációnak és korlátozásoknak.

Az új világrended együttjárna a vagyon újraelosztásával ?

Semmi ilyesmivel nem járna együtt. Az erőforrások automatikus újraelosztásával járna együtt. Például, minden ember hozzájuthatna a megfelelő tanulási lehetőségekhez. A munkahelyén minden embernek fel fogják ajánlani az olyan tanulási lehetőséget, amely által olyan hivatásra készülhet fel, amely örömet okoz neki.

Minden embernek szavatolni fogja az egészségügyi ellátást, akkor és úgy, ahogy arra szüksége lesz.

Minden ember számára biztosítani fogja, hogy ne éhezzen, ne szenvedjen hiányt ruhaneműben és legyen megfelelő hajléka.

Minden embernek biztosítani fogja az emberi tartást, hogy soha többé ne a túlélés legyen a cél, hogy minden ember hozzájusson a szerény kényelemhez és megillessen mindenkit az elemi tisztelet.

Akkor is ha semmit sem tesznek azért, hogy ezt kiérdemeljék ?

Hogy mindezt ki kell érdemelni, az annak az elképzelésednek a kiindulópontja, miszerint a mennybe vezető utat is ki kell érdemelni. Nos, nem tudod kiérdemelni Isten kegyelmét, de nem is kell, mert már részese vagy. Ezt nem tudod elfogadni, mert ez olyasmi, amit te nem adhatsz.

Amikor megtanulsz önzetlenül adni (ami azonos az önzetlen szeretettel), akkor megtanulsz feltétel nélkül kapni.

Azért volt teremtvé ez az élet, hogy rajta keresztül megtapasztalhasd ezt.

Próbálj elmélyedni ebben a gondolatban: az embernek joga van az alapvető szükségleteire. Akkor is, ha **semmit** sem tesz. Akkor is, ha semmivel nem járul hozzá. Az élet egyik alapvető joga a megélhetés az emberi büszkeség csorbulása nélkül. Elég erőforrást adtam nektek, hogy ezt mindenki számára biztosítsatok. Csak el kell osztani, mást nem kell tennetek.

De akkor mi fogja megakadályozni az embereket abban, hogy elfecséreljék az életüket, csencselgessenek mindenfelé „bevételeket” gyűjtögetve ?

Először is: nem a te dolgod eldönteni, mikor van elfecsérelve egy élet. Vajon el van-e fecsérelve akkor, ha az ember nem tesz egyebet, csak verseken merengve hazudozik jobbra-balra 70 éven keresztül, majd előáll egyetlenegy szonettel, amellyel ezek számára járhatóvá teszi a megismerés és a megérzés útjait ?

Vajon el van-e fecsérelve annak az élete, aki hazudik, csal, ravaszko-dik, bántalmaz, kihasznál másokat egész életén keresztül, de később rádöbben valódi természetére előéletének köszönhetően, vagy eszébe jut valami, amire egész élete folyamán megpróbált visszaemlékezni, és ezáltal továbbléphet a Következő Szintre. Elfecsérelt-e ez az élet ?

Nem a te feladatod megítélni mások lelkének útját. Neked azt kell eldöntened, hogy TE ki vagy, nem azt, hogy valaki más mivé nem tudott válni.

Nos, azt kérded, mi fogja megakadályozni az embereket abban, hogy elfecséreljék az életüket, mindenfelé tévferegve, előnyöket keresve.

A válasz: semmi.

De valóban azt hiszed, hogy ez működni fog ? Nem gondolod, hogy azok, akik hozzájárulást adnak, neheztelni fognak azokra, akik ezt nem teszik ?

De igen, ha nem elég felvilágosultak. De a felvilágosultak a hozzájárulást nem adókra nagy együttérzéssel fognak tekinteni, nem pedig nehezteléssel.

Együttérzéssel ?

Igen, mert a hozzájárulók rá fognak jönni, hogy a hozzá nem járulók a legnagyobb lehetőségtől és dicsőségtől fosztatnak meg: a teremtés lehetőségétől, és attól, hogy megtapasztalják annak a fennkölt eszméjét, hogy Kik Ők Valójában. És a hozzájárulók tudni fogják, hogy ez elegendő büntetés a lustaságért, ha egyáltalán szükség van büntetésre, de nincs.

De azok, akik valóban adományoznak nem fognak feldühödni, amiért munkájuk gyümölcsét elveszik tőlük, és a lustáknak adják ?

Nem figyelsz. Mindenki a megélhetéshez szükséges adagot fogja megkapni. Akik ennél többel rendelkeznek, lehetőséget kapnak arra, hogy bevételeik tíz százalékával hozzájáruljanak a megvalósításhoz.

Hogy a bevételek miként alakulnak, hogy mekkora lesz az értéke valaki hozzájárulásának, azt a piac fogja eldönteni, ahogy ez a ti országokban most is történik.

De akkor is lesznek „gazdagok” és „szegények”, ahogy ma is vannak. Ez nem egyenlőség.

De egyenlő a **lehetőség**. Mert mindenkinek lehetősége lesz arra, hogy tudást szerezzen, képességeit fejlessze, és természetadta képességeit felhasználja az Örömhelyen.

Az Örömhelyen ?

Így fognak hívni a munkahelyeket.

És eltűnik az irigykedés ?

Irigység lesz. Féltékenység viszont nem. Az irigység természetes érzés, amely arra sarkall, hogy igyekezz többet elérni. A kétéves gyermek is biztatgatja magát, hogy elérje a kilincset, amelyet a bátyja már elér. Nincsen ebben semmi rossz. Nincsen semmi rossz az irigységben. Ez tiszta vágy. Hozzájárul a nagysághoz.

A féltékenységet viszont a félelem irányítja. Az ember azt kívánja, hogy a másiknak kevesebbje legyen. Ez az érzés gyakran a keserűségből és a haragból sarjad, és gyűlölködéshez vezet. És gyilkol. A féltékenység ölni tud. Mindenki, aki belekerült egy féltékenységi háromszögbe, tudja ezt.

A féltékenység öl, az irigység termékenyít.

Azoknak, akik irigykednek, minden lehetőségük megvan arra, hogy sikeressé váljanak.

Senki sem lesz gazdaságilag, politikailag, társadalmilag elnyomva. Sem faji, nemi vagy szexuális irányultsága alapján, sem születés, társadalmi pozíció vagy életkor szerint. Semmilyen okból. Semmilyen típusú diszkrimináció nem létezik.

Igen, lehet, hogy még lesznek „gazdagok” és „szegények”, de már nem lesznek éhezők és elesettek. Látnod, hogy a motiváció nem fog eltűnni az életből, csak a kétségbeesés.

De mi szavatolja, hogy elég adományozó lesz ahhoz, hogy az adományt nem adókat eltartsák ?

Az emberi lélek nagysága.

Ó.

Nyilvánvaló hitetlenkedéssel ellentétben az átlagos ember nem lesz megelégedve a megélhetési szinttel és csak annyival. Ráadásul a nagyság ösztönzői meg fognak változni, amikor a második elmozdulás, a spirituális elmozdulás bekövetkezik.

Mi fogja ezt az ugrást okozni ? Hiszen nem következett be kétezer éves történelmünk alatt...

Beszéljünk kétmilliárd évről.

Nem következett be bolygónk történetében. Miért következne be most ?

Mert miután bekövetkezik az első ugrás, amikor az anyagi kényszer eltűnik, amikor nem csupán a legalapvetőbb biztonságra kell törekedni, nem marad más követendő cél, mint az, hogy az ember csodálatossá váljék, hogy maga legyen a csoda.

És elegendő motiváció lesz ?

Az emberi szellem felemelkedik. Nem bukik el az igazi kihívás küszöbén. A lélek önmaga magasabb rendű lehetőségét keresi, nem az alacsonyabb rendűt. Mindenki, aki a **valódi nagyságot** megtapasztalta, az ennek tudatában van.

Mi a helyzet a hatalommal ? Ebben az újjáalakulásban még mindig lesznek nem mindennapi vagyonnal vagy hatalommal rendelkezők.

Lesz egy gazdagsági határ.

Húha ! Szóval ide lyukadtunk ki. Elmagyaráznád, hogy fog ez működni, mielőtt elmondanám én, hogy miért nem ?

Rendben. Ahogy a kereseteknek lesz alsó határa, úgy lesz egy felső határ is. Először is, majdnem mindenki bevételének tíz százalékát a világkormánynak fogja juttatni. Ez az önkéntes tízszázalékos lemondás, amelyet már említettem.

Igen... az egykori „egyenlő adó” felvetése.

Jelenlegi társadalmatokban ez adó formájában jelentkezne, mert nem vagytok eléggé felvilágosodva, hogy lássátok, hogy az önkéntes lemondás az általános jólét javára mindannyiótok érdeke. De amikor, miként arról már beszéltem, bekövetkezik az öntudatban a változás, magától értetődőnek fogjátok tekinteni, hogy szabadon, nyíltan, gondoskodástól készítetve felajánljátok bevételek egy részét.

Muszáj valamit mondanom. Megharagszol, ha félbeszakítalak ?

Dehogy. Mondd csak.

Roppant furcsának tűnik ez a beszélgetés. Sohasem hittem volna, hogy beszélgetni fogok Istennel, és Ő politikai változtatásokat fog ajánlani. Úgy értem, tényleg, hogyan győzhetem meg az embereket arról, hogy Isten az egységes adózást pártolja ?

Hát igen. Látom, továbbra is kitartasz amellett, hogy „adónak” tekintsd, de megértem, mert idegen tőled az az elv, hogy egyszerűen felajánlj tíz százalékot a fölösleges vagyonodból. Mindazonáltal miért annyira nehéz elfogadnod, hogy nekem erről is van elképzelésem ?

Azt hittem Istennek nincsenek értékítéletei, nincs véleménye és nem törődik ilyen dolgokkal.

Állj meg, tisztázzuk ezt. Utolsó beszélgetésünk alkalmával, amelyet te **Első könyv** néven emlegetsz, mindenféle kérdésre válaszoltam. Hogy mitől működnek az emberi kapcsolatok, életmódra, táplálkozásra vonatkozó kérdésekre is. Azok miben különböznek ettől ?

*Nem tudom. Ez másnak tűnik. Úgy értem, valóban van politikai nézeted ? Következetes republikánus vagy ? Miféle igazság fog ebből a könyvből kitűnni ? Isten **republikánus**.*

Jobban szeretnéd, ha demokrata lennék ? Te jó isten !

Huncut ! Hát nem, jobban szeretném, ha apolitikus lennél.

Az is vagyok. Tulajdonképpen semmiféle politikai meggyőződésesem nincs.

Mint Bill Clintonnak.

Ez jó volt. Szeretem a tréfát. Hát te ?

Nem vártam, hogy Isten kedvelje a humort vagy a politikát.

És semmit, ami emberi, nemde ?

Jó. Hát akkor engedd meg, hogy ebből kifolyólag ennek a könyvnek -meg az **Elsőnek** is - meghatározzam a helyét.

Nincsen elvárásom azzal kapcsolatban, hogy miként éled az életed. Az egyetlen vágyam, hogy alkotó lényként **szerezz** tapasztalatot önma gadról, hogy tudhasd meg, Ki Vagy Valójában.

Ezt értem. Eddig minden rendben.

Minden kérdést, amelyet itt és az első könyvben megválaszoltam azon a kontextuson belül értelmeztem, és válaszoltam meg, hogy te mint alkotó lény minek is tartod magad. Például, az első könyvben számtalan kérdést tettél fel arról, hogy miként lehet javítani az emberi kapcsolatokon. Emlékszel ?

Igen. Természetesen.

Annyira bonyolultnak találtad a válaszaimat ? Annyira hihetetlennek tűnik, hogy minderről nekem is van véleményem ?

Soha nem gondolkoztam ezen. Egyszerűen csak elolvastam a válaszokat.

De láttad, hogy válaszaimat kérdéseid értelme szerint fogalmaztam meg. Azaz, aszerint, hogy te milyen akarsz lenni, vagy mit akarsz tenni. Ebből indultam ki, és mutattam neked egy lehetőséget.

Igen. Ezt tetted.

Most is ezt teszem.

Mégis... nem is tudom... nehezebb elhinni, hogy Isten ilyen dolgokat mondjon, mint a korábbi esetekben.

Nehezebbnek találod, hogy egyetérts ezekkel a dolgokkal ?

Hát...

Mert ha így van, az nagyon is rendjén való.

Igazán ?

Hát persze.

Rendjén való ellentmondani Istennek ?

Természetesen. Mit gondolsz, mit fogok tenni veled. Eltaposlak, mint egy rovar ?

Ezen még nem is gondolkoztam.

Nézd, mióta elkezdődött ez az egész, mindig is ellentmondott nekem a világ. A kezdetek óta senki sem járja az Én Utamat.

Azt hiszem, ez igaz.

Biztos lehetsz benne, hogy így van. Ha az emberek az utasításaimat követték volna, amelyeket az évezredek folyamán a tanítóim elmondtak nektek, a világnak egészen más arculata lenne. Így hát, ha most nem értesz velem egyet, semmi gond. Egyébként, tévedhettek is.

Micsoda ?

Azt mondtam, hogy tévedhettek is. Te jó ég, csak nem kezeled szentírásként amit mondok ?

Úgy érted, ne legyen semmi bizodalمام ebben a párbeszédben ?

Álljunk csak meg. Azt hiszem sok mindent nem értettél meg. Gyerünk vissza az első sorokig: mindezt te találtad ki.

Ez megnyugtató. Egy ideig azt hittem, valódi útmutatást kapok.

Az útmutatás, amit kapsz, az, hogy kövesd a szíved hangját. Hallgass a telkedre. Halld meg önmagad. Akkor is, amikor megajándékozlak egy választási lehetőséggel, egy elképzeléssel, egy nézőponttal. Nem kell úgy tekintened, mintha a sajátod lenne. Ha nem értesz egyet, ne érts egyet. Ennek a gyakorlatnak ez a lényege. Nem az a lényeg, hogy mástól vagy másoktól való függőségedet behelyettesítsd az ettől a könyvtől való függőséggel. Hanem, hogy arra késztesen, hogy gondolkozz. Hogy magad számára gondolkozz. És az vagyok Én most. Te vagyok, amint gondolkozol. Te vagyok a hangos gondolataidban.

Úgy érted, ez az anyag nem a Legmagasabb Forrásból ered ?

De igen. De van itt valami, amit nem tudsz elhinni: te vagy a legmagasabb forrás. És van itt egy dolog, amit láthatólag nem fogsz fel: te teremtesz mindent, az egész életedet, itt és most. Te... TE teremtetted ezt. Nem Én, te.

Nos, vannak-e itt, ezek között a tisztán politikai kérdések között olyanok, amelyek nem tetszenek ? Ha igen, változtass rajtuk. Tedd meg. Most. Még mielőtt szentírásként hallod vissza őket. Mielőtt valósággá tennéd őket. Mielőtt utolsó gondolatodat fontosabbnak, érvényesebbnek, igazabbnak kezdenéd tartani mint a következőt.

Emlékezz: mindig a legfrissebb gondolat teremti meg a valóságodat. Mindig.

Mármost, van-e valami a politikai beszélgetésünkben, amit meg akarsz változtatni ?

Hát, nem igazán. Úgy tűnik, nagyjából egyetértek veled. Egyszerűen csak nem tudtam, mihez kezdjek ezzel az egészszel.

Tegyél vele, amit akarsz. Hát nem érted ? Így bánsz az egész életeddel.

Jól van, rendben... azt hiszem, értem. Szeretném folytatni ezt a beszélgetést, csak azt látnám, merre tart.

Hát akkor folytassuk.

Éppen arról kezdtem beszélni...

Arról kezdtem beszélni, hogy más társadalmakban, a felvilágosult társadalmakban bevált gyakorlat, hogy az egyén annak az összegnek egy részét, amelyhez hozzájut (amit ti „bevételeknek” neveztek) a társadalom általános javára fordítja.

Az új rendszer szerint, amelyet a ti társadalmatok számára vizsgálunk, mindenki annyit kereshet évente, amennyit csak tud, és egy adott határig meg is lehetne tartani a keresetet.

Milyen határig ?

Egy tetszőleges határig, amellyel mindenki egyetértene.

És ami a határ fölött van ?

Az a világ jótékonyági alapjába lesz befizetve az adakozó nevében, és így az egész világ tudomást fog szerezni, hogy kik a jótevői.

Az adakozóknak lehetőségük lesz arra, hogy közvetlenül ellenőrizzék hozzájárulásuk 60 százalékanak felhasználását, és így meglesz az az elégtételük, hogy pénzük nagy részét pontosan arra fogják fordítani, amire ők akarják.

A fennmaradó negyven százalékot a világszövetség által jóváhagyott és ellenőrzött programokra fogják fordítani.

Ha az emberek tudni fogják, hogy egy bizonyos határ fölött mindent el fognak venni tőlük, mi fogja arra ösztönözni őket, hogy tovább dolgozzanak ? Mi fogja arra sarkallni őket, hogy ne fékezzék meg lendületüket, ha már egyszer elérték a bevételi határt ?

Lesz olyan, aki leáll. És akkor mi van ? A bevételi határ fölötti önkéntes munkára nem lesz szükség, bár ez növelné a jótékonyági alapot. A tömeges fegyver-előállítás megszüntetéséből származó pénzmegtakarítás elég lesz arra, hogy mindenki alapvető igényeit ki lehessen elégíteni. A megtakarítások fölött mindannak a tizede, amit világszerte megkeresnek, fel fogja lendíteni a társadalmat, nem csak a néhány kiválasztottat, az emberi méltóság és bőség új szintjére. És a közmegegyezésen alapuló határ fölötti hozzájárulások olyan széles körű lehetőségeket és elégedettséget fognak eredményezni mindenki számára, hogy a féltékenység és a társadalmi feszültségek gyakorlatilag el fognak tűnni.

Tehát, néhányan abba fogják hagyni a munkát, főleg azok, akik tevékenységüket valódi munkaként kezelik. De azok, akik teljes gyönyörként élik meg, nem fognak leállni.

Nem lehet mindenkinek olyan munkája.

Nincs igazad. Mindenkinek lehet. A munkahelyi örömnak semmi köze a pozícióhoz, csak a

céllal függ össze.

Az anya, aki hajnali négykor felkel, hogy a kisbabája pelenkáját kicserélje, ezt tökéletesen meg tudja érteni. Gügyög a kisbabához, és egyáltalán nem úgy néz ki, mint aki valamiféle munkát végezne. Az, ahogyan viszonyul ahhoz, amit csinál, a szándéka, a célja annak a tevékenységnek, amit végez, az teszi azt számára örömtelivé.

Korábban is használtam az anyaságot példaként, mert az anya gyermeke iránti szeretete annyira erős, hogy ebből képes leszel megérteni néhány elvet azok közül, amelyekről a trilógiának ebben a könyvében beszélek.

De mégis, mi lenne a célja annak, hogy határt szabunk a kereseti lehetőségnek ? Nem fogja ez megfosztani az emberi cselekvést egyik legnagyobb vonzerejétől, az egyik legdicsőösebb kalandjától ?

Még mindig lesz lehetőségek arra, hogy annyi pénzhez jussatok, amennyit nem szégyelltek. A jövedelem felső határa nagyon magas lesz, sokkal magasabb, mint amennyire az átlagembernek, tíz átlagembernek, valaha is szüksége lenne. És a bevétel összege, amelyhez hozzájuthatnál, nem lenne behatárolva, ez lenne az az összeg, amelyet személyes szükségleteidre megtartasz. A maradék, mondjuk, mindaz, ami az évi 25 millió dollár fölött marad (esetleges számot használok, hogy megértessem magam), az emberiség javát szolgáló programokra és szolgáltatásokra lesz fordítva.

Ami a célját, a miértjét illeti...

A kereset felső határa a tudatosság fejlődését fogja tükrözni ezen a bolygón; annak a tudatosságát, hogy az élet legmagasztosabb célja nem a legnagyobb vagyon megszerzése, hanem a legnagyobb jócselekedet. Ugyanakkor azt is tudatosítja, hogy a vagyon felhalmozása, és annak szét nem osztása a meghatározó tényezője annak, hogy a világon tartós és gondot okozó szociális és politikai feszültség alakult ki.

Annak a lehetősége, hogy vagyont lehet gyűjteni, határtalan összeget, a kapitalista rendszer sarokpontja. A szabad vállalkozás, a szabadverseny rendszeréhez tartozik, amely a legnagyobb társadalmat hozta létre mindazok közül, amelyek a Földön valaha voltak.

Az a baj veled, hogy valóban elhiszed, amit mondasz.

Nem, dehogy. Csak azoknak a nevében beszélek, akik ezt tényleg elhiszik.

Akik ezt elhiszik, azok nagyon el vannak tévedve, és semmit sem látnak a Föld jelenlegi valóságából.

Az Egyesült Államokban a csúcson lévő másfél százalék több vagyonnal rendelkezik, mint az emberek kilencven százaléka. A leggazdagabb 834 000 embernek majdnem 1 000 milliárd dollárral többje van mint a legszegényebb 84 milliónak összesen.

Igen ? De hiszen megdolgoztak érte.

Ti amerikaiak az osztályhelyzetet úgy tekintitek mint az egyéni igyekezet jutalmát. Valakiknek „sikerült”, erre aztán azt hiszitek, hogy az bárki számára lehetséges. Nagyon leegyszerűsítő és naiv nézőpont. Azt feltételezi, hogy mindenkinek egyenlő esélye van, holott Amerikában ugyanúgy mint Mexikóban a gazdagok és hatalmasok azért küzdenek és igyekeznek, hogy pénzüket és hatalmukat megtartsák és tovább növeljék.

Igen ? És ebben mi a rossz ?

Mindezt úgy érik el, hogy befagyasztják a versenyhelyzetet, intézményesen leszűkítik a lehetőségeket, és együttesen ellenőrzik a vagyon mozgását.

Minden eszközt felhasználnak, a világ szegényeinek kihasználásán alapuló tisztességtelen munkapolitikától a jól bevált kartellpraktikákig, amelyekkel lecsökkentik (hacsak lehetetlenné nem teszik) az újonnan jelentkezők esélyeit arra, hogy betörjenek a sikeresek Belső Körébe.

Mindezek után megpróbálják ellenőrzésük alá vonni a közérdekű intézményeket és a kormányprogramokat az egész világon, hogy ezzel biztosítsák a későbbiekben, hogy a tömegek szabályozás és ellenőrzés alatt maradnak.

Nem hiszem, hogy a gazdagok ezt tennék. Legalábbis a többségük nem. Persze, lehet köztük egy maroknyi bajkeverő, gondolom...

A legtöbb esetben nem a gazdag személyek teszik mindezt, hanem az őket képviselő gazdasági rendszerek és intézmények. Ezeket ők hozták létre, a gazdagok és hatalmasok, és továbbra is támogatják ezeket.

Ilyen társadalmi rendszerek és intézmények árnyékában az egyén moshatja kezeit, hiszen megszabadul a személyes felelősség terhétől, amiért a tömegeket elnyomják, miközben a gazdagokat és hatalmasokat előnyben részesítik.

Vegyük például az amerikai egészségügyet. Amerikai szegények milliói nem jutnak hozzá a betegségmegelőző ellátásokhoz. Az ember nem mutathat rá egy bizonyos orvosra, hogy azt mondhasa, „te tetted ezt, ez a te hibád”. Emberek a világ leggazdagabb országából nem mehetnek el orvoshoz, amíg nem kerülnek súlyos helyzetbe egy intenzív osztály szobájában.

Egyénileg nem hibáztatható ezért egyetlen orvos sem, bár minden orvos nyer rajta. A teljes orvosi szakma és az ahhoz kapcsolódó iparágak óriási profitra tesznek szert egy olyan rendszer miatt, amely intézményesítette a dolgozó szegényekkel és a munkanélküliekkel szembeni diszkriminációt.

És ez csak egy példa arra, hogy a „rendszer” miként konzerválja a gazdagok gazdagságát és a szegények szegénységét.

A helyzet az, hogy a gazdagok és hatalmasok, akik az ilyen társadalmi berendezkedést támogatják rendületlenül ellenállnak minden változtatási kísérletnek. Szembehelyezkednek minden olyan politikai és gazdasági megközelítéssel, amely azt célozza, hogy minden ember számára biztosítva legyen a lehetőség és az emberi méltóság.

A gazdagok és hatalmasok közül a legtöbben, ha egyenként nézzük őket, alapjában véve kedves emberek ugyanannyi együttérzéssel és rokonszenvvel mint bárki más. De csak említs meg nekik egy számukra kellemetlen fogalmat, mint például az éves bevételi határt (akár az olyan nevetségesen magas határt, mint az évi 25 millió dollár), és rögtön elkezdnek óbégatni, hogy nem veszik figyelembe az emberi jogokat, hogy sérül az „amerikai út”, hogy elvész az ösztönző erő.

De mi a helyzet az ember azon jogával, hogy tisztességes környezetben éljen, megfelelő mennyiségű élelemhez jusson, megfelelő öltözeke legyen ? Mi a helyzet az ember azon jogával, hogy hozzájusson a megfelelő egészségügyi ellátáshoz ? Azzal a joggal, hogy ne kelljen szenvednie vagy meghalnia viszonylag jelentéktelen komplikációk miatt, amelyeket azok, akiknek pénzük van, egy kézlegyintéssel elintézhetnek.

Bolygótok készletei, beleértve ebbe a leírhatatlanul szegény és folyamatosan kizsákmányolt tömegek munkájának gyümölcsét is, az egész emberiséghez tartoznak, nem csak azokhoz,

akik elég gazdagok és hatalmasok ahhoz, hogy kizsákmányolást folytathassanak.

Most következzen az, hogy miként működik a kizsákmányolás: gazdag iparosotok elmegy egy olyan országba vagy egy olyan vidékre, ahol munka egyáltalán nincs, ahol az emberek nincstelenek, ahol szármalmas a szegénység. A tőkés felépít egy gyárat, és munkát ajánl, néha napi 10, 12, 14 órás munkát az ottani szegényeknek az átlagosnál alacsonyabb, hogy azt ne mondjuk, embertelenül alacsony bérekért. Nem fizet eleget ahhoz, hogy azoknak a munkásoknak lehetősége nyíljon elmenekülni patkányjárta falvaikból, de éppen eleget ahhoz, hogy abban az állapotukban eléldégéljenek, és mégis jobban mintha egyáltalán nem lenne élelmük és hajlékuk.

És amikor szóvá teszik mindezt, ezek a kapitalisták azt mondják: „Mégiscsak jobban élnek mint korábban, nem igaz ? Javítottunk a sorsukon. Az emberek vállalják a munkát, nem igaz ? Lehetőséget hoztunk nekik. És mi vállalunk minden kockázatot.”

De mekkora kockázat van akkor, ha 75 centes órabért fizetnek embereknek olyan sportcipők előállításáért, amelyeknek ára páronként eléri a 125 dollárt ?

Kockázatvállalás-e ez, vagy kizsákmányolás tisztán és egyszerűen ?

Ilyen elfajult rendszer csak egy olyan világban létezhet, amelyben mindent a kapzsiság mozgat, ahol elsődlegesen a profitot és nem az emberi méltóságot veszik figyelembe.

Azok akik azt mondják, „azok a parasztok csodálatosan élnek saját társadalmuk színvonalán”, azok elsőrangú képmutatók. Odavetnének a fuldoklónak egy kötelet, de nem húznák partra. Azután azzal védekeznének, hogy a kötél mégiscsak jobb a kőnél.

Ahelyett, hogy valódi méltóságra emelnék az embereket, ezek a vagyonosok éppen eleget adnak a nincsteleneknek ahhoz, hogy függő viszonyba kerüljenek, de nem eleget ahhoz, hogy valóban erőssé váljanak. Ugyanis a valódi gazdasági erővel rendelkező emberek képesek arra, hogy befolyásolják és ne csupán elviseljék a rendszert. És ez az utolsó dolog, amit a rendszer létrehozói akarnak.

Igy hát folytatódik a konspiráció. És a legtöbb gazdag és hatalmas számára ez a konspiráció nem cselekvés formájában, hanem csendben megy végbe.

Most menj, és ne mondj semmit erről az elfajzott társadalmi-gazdasági rendszerről, amely egy vezérigazgatót 70 millió dollárral jutalmaz az üdítőforgalmazás növelésért, míg 70 millió ember nem engedheti meg magának, hogy igyon abból az italból, még kevésbé azt, hogy eleget egyék és vigyázzon az egészségére.

Ne lásd az elfajzottságát. Nevezd a világ szabad piacgazdaságának, és mondd el mindenkinek, mennyire büszke vagy rá.

De írva vagyon:

Ha tökéletes akarsz lenni,
eredj, add el vagyonodat, és oszd ki a szegényeknek;
és kincsed lesz mennyben; és jer és kövess engem.
Az ifjú pedig e beszédet hallván, elméne megszorodva;
mert sok jószága vala.

Még sosem láttalak ennyire felháborodottnak. Isten nem háborodhat fel. Ez azt bizonyítja, hogy nem vagy Isten.

Isten minden, és Isten mindenné válik. Semmi sincs, ami ne Isten lenne, és minden, amit Isten megtapasztal Önmagáról, azt benned és rajtad keresztül tapasztalja meg. A saját felháborodásoddal szembesülsz.

Igazad van. Mert mindazzal, amit mondtál, egyetértek.

Tudd meg, hogy minden gondolat, amit átadok neked, saját élményeid, saját igazságaid, saját felfogásod, saját döntéseid, lehetőségeid, kijelentéseid szűrőjén keresztül érkezik hozzád, és ez annak eredménye, Aki Vagy, és Aki Akarsz Lenni. Ezen az úton keresztül tudod befogadni mindezt, és más út nem is lehetséges.

Tehát, ismét itt tartunk. Azt mondd, hogy ezeknek az ötleteknek és érzéseknek egyike sem a Tiéd, hogy ez az egész könyv téves lehet. Azt akarod mondani, hogy egész beszélgetésünk élményanyaga, lehet, hogy nem több mint valamely témára vonatkozó gondolataim és érzéseim szembesítése.

Vedd úgy, hogy **Én adom neked** a valamivel kapcsolatos gondolataidat és érzéseidet (mit képzelsz, honnan is jöhetne ?), hogy veled együtt alkotom meg élményeidet, hogy része vagyok döntéseidnek, választásaidnak és kijelentéseidnek. Vedd figyelembe annak a lehetőségét, hogy én választottalak téged másokkal együtt, hogy légy a követem, és ezt eldöntöttem jóval korábban, mit hogy ez a könyv létrejött volna.

Nehéz elhinni.

Igen, ezen már **az** Első könyvben is végigmentünk. Mégis, szólni fogok ehhez a világhoz, és egyebek között, a tanítóimon és üzenetvivőimen keresztül fogom ezt tenni. Ebben a könyvben el fogom mondani a világotoknak, hogy gazdasági, politikai, társadalmi és vallási rendszerük primitív. Megjegyzem, hogy olyan kollektív arroganciával rendelkeztek, amely elhitei veletek, hogy ti vagytok a legjobbak. Látom, hogy a legtöbben szembeszegültök minden változtatással vagy fejlesztéssel, ami bármit is elvesz tőletek, nem törődve azzal, hogy kit segít.

Ismételten mondom, amire a bolygótokon szükségetek van, az egy alapos tudatváltás. Változtatás a tudatosságotokon. Ami kell nektek, az az élet teljességének a megújult tisztelete, valamint a mélységes megértése annak, hogy a világon minden összefügg.

Nos, Te vagy Isten. Ha nem akarod, hogy a dolgok ilyenek legyenek, akkor miért nem változtatod meg őket ?

Ahogy ezt már korábban elmagyaráztam, az Én döntésem a kezdetektől fogva az volt, hogy megadom nektek a szabadságot, hogy megteremtsétek az életeteket - és így az Éneteket - olyannak, amilyennek szeretnétek. Nem ismerheted Teremtőként az Énedet, ha Én mondom meg, hogy mit teremts, hogyan teremtsd azt, aztán kierőszakoljam, megköveteljem, hogy meg is tedd amit mondok. Ha ezt megteszem, akkor célom elvész.

De most nézzük csak meg, hogy mi jött létre a bolygótokon, és majd elválik, hogy megsértődsz-e vagy sem.

Nézzük csak az egyik vezető napilapokat belső négy oldalát egy átlagos napon.

Vedd kézbe a mai újságot.

*Rendben. 1994. április 9., szombat, és a **San Francisco Chronicle** van a kezemben.*

Jó. Nyisd ki bárhol.

Rendben. Itt az A-7-es oldal.

Nagyszerű. Mit látsz ott ?

A szalagcím a következő:

FEJLŐDŐ ORSZÁGOK MUNKAJOGI TÁRGYALÁSAI.

Pompás. Tovább.

A cikk „régi hitvitának” nevezi az iparosodott országok és a fejlődő országok között folyó munkajogi vitákat. Némelyik fejlődő országbeli vezetőről írják, hogy „félnek attól, hogy a munkások jogaiért vívott kampány kiszorítja az alacsony munkabérékért megtermelt árukat a gazdagabb nemzetek piacáról.”

A továbbiakban az áll, hogy a Brazília, Malajzia, India, Szingapúr és más fejlődő országok nevében tárgyaló képviselők visszautasították azt, hogy állandó bizottságot hozzanak létre a Kereskedelmi Világszervezetben belül, amely egy munkajogi stratégiát lenne hivatott kidolgozni.

Milyen jogokat említ a cikk ?

A munkások alapvető jogait, úgy mint az erőszakkal munkára fogás betiltása, munkavédelmi előírások bevezetése a munkahelyeken, a kollektív megállapodások lehetőségének a szavatolása.

És vajon a fejlődő országok miért nem akarják, hogy ezeket a jogokat egy nemzetközi megállapodás szabályozza ? **Megmondom** én, hogy miért nem. De először tisztáznunk kell, hogy ezekben az országokban nem a **munkások** azok, akik nem akarják. Ezek a fejlődő országok nevében tárgyaló „képviselők” ugyanazok az emberek, vagy legalábbis szorosan együttműködnek azokkal, akik a gyárakat birtokolják és üzemeltetik. Más szóval, ők a gazdagok és hatalmasok.

Akárcsak az amerikai munkásmozgalom előtti időszakban, ezek azok az emberek, akik a munkások tömeges kizsákmányolásából hasznot húznak.

Biztos lehetsz benne, hogy ezeket az embereket csöndben támogatják amerikai és egyéb gazdag államokbeli pénzösszegekkel, ahol az iparmágnások - mivel odahaza már nem zsákmányolhatják ki a munkásokat - a fejlődő országokban levő gyárak tulajdonosaival kötnek szerződéseket (vagy létrehozzák saját üzemüket az illető országban), hogy a jogilag még mindig védtelen külföldi munkásokat zsákmányolhassák ki, már szégyentelenül hatalmas vagyonuk gyarapítása végett.

De a cikk szerint a mi kormányunk az, amely küzd azért, hogy a munkások joga egy nemzetközi kereskedelmi egyezmény része legyen.

Jelenlegi vezetőik, Bill Clinton, olyan ember, aki hisz a munkások alapvető jogaiban, még akkor is, ha hatalmas iparmágnásaitok nem tartják azokat fontosnak. Hősiesen küzd a nagypénzüek hagyományos érdekeivel. Kevesebbért is gyilkoltak már meg amerikai elnököt

és politikusokat szerte a világon.

Azt akarod mondani, hogy Clinton elnököt meg fogják gyilkolni ?

Maradjunk annyiban, hogy hatalmas erőkkel próbálják majd hivatalából eltávolítani. Egyszerűen el kell onnan távolítaniuk, ugyanúgy, ahogy harminc évvel ezelőtt John Kennedyt is eltávolították az elnöki székből.

Akárcsak a maga idejében Kennedy, Bill Clinton is mindent megtesz, amit a nagypénzűek gyűlölnék. Nem csak a munkások jogaiért küzd világszerte, hanem általában a „kisember” oldalán áll.

Például, hisz benne, hogy minden egyes embernek joga van megfelelő egészségügyi ellátáshoz, attól függetlenül, hogy az illető meg tudja-e fizetni az amerikai orvosi körök által kialakított csillagászati árakat. Clinton kimondta, hogy csökkenteni kell ezeket az árakat, ami nem tette őt túlságosan népszerűvé az amerikai gazdagok és hatalmasok körében. A gyógyszergyáraktól kezdve, a biztosítási vállalatokon keresztül, az orvosi vállalkozásokon át, a dolgozóknak szerény hozzájárulást fizető vállalattulajdonosokig ezt mindenki sérelmezte. Mind olyan emberek ezek, akik rengeteg pénzt keresnek, ám valamivel kevesebbet fognak találni, ha Amerika szegényeit teljes körű egészségügyi ellátáshoz kell majd juttatni.

Ez végképp nem teszi Bill Clintont túlságosan népszerű fiúvá. Legalábbis, bizonyos körök szemében nem, mégpedig azok szemében, akik már eddig is bebizonyították, hogy képesek egy elnököt hivatalától megfosztani.

Úgy érted, hogy... ?

Úgy értem, hogy a „birtoklók” és a „nem birtoklók” közötti küzdelem öröktől fogva tart a bolygótokon, és járványszerűen terjed. És ez így is lesz mindaddig, amíg a humanitárius érdekek helyett a gazdasági érdekek irányítják a világot. Így lesz mindaddig, amíg az emberek legfőbb érdeke a lélek helyett a test.

Nos, gondolom, igazad van. Ugyanebben az újságban, az A-14-es oldalon van a következő cím: NÉMETORSZÁGBAN HARAGOT SZÍT A GAZDASÁGI PANGÁS. Az alcím szerint pedig „A háború utáni időszak legmagasabb munkanélküliségi arányát elérve, egyre szélesedik a gazdagok és szegények közötti szakadék.”

Igen. És ez a cikk miről szól ?

Arról, hogy nagy az elégedetlenség az országban az elbocsátott mérnökök, professzorok, tudósok, gyári munkások, ácsok és szakácsok körében. Azt írja, hogy a nemzetnek némi gazdasági megtorpanással kellett szembenéznie, és „elterjedt az a nézet, hogy ennek a nehézségein a társadalom nem egyenlő arányban osztozik”.

Ez így is van. Nem egyenlő arányban oszlik el. Írja-e az újság, hogy mi okozta ezt a sok elbocsátást ?

Igen. Azt írja, hogy a felháborodott dolgozók „olyan munkások, akiknek a munkaadóik áthelyezték vállalataikat olyan országokba, ahol olcsóbb a munkaerő”.

Hát, igen. Vajon azok közül akik a mai napon olvasták a **San Francisco Chronicle-t**, sokan felfedezték-e az A-7-es és A-14-es oldalakon levő cikkek közötti összefüggést ?

A cikk arról is ír, hogy amikor leépítések vannak, akkor a nőket bocsátják el legelőször. Azt írja, hogy „országos szinten a munkanélküliek felét, keleti viszonylatban pedig szinte két

harmadát nők teszik ki".

Hát, persze. Nem győzöm hangsúlyozni, bár a legtöbben nem akarjátok észrevenni vagy beismerni, hogy a társadalmi-gazdasági gépezetek **módszeresen** tesz tönkre bizonyos embercsoportokat a hátrányos megkülönböztetéssel. Miközben nagy hangon híresztelitek, hogy egyenlő esélyeket **biztosítotok** mindenki számára, az egyenlő esélyek **sehol sincsenek** biztosítva. Az ehhez kapcsolódó mesében viszont hinnetek kell ahhoz, hogy meg lehessetek elégedve magatokkal, és általában mindenkire nehezteltek, aki meg meri mondani az igazságot. Még akkor is le fogjátok tagadni, amikor kézzelfogható bizonyítékokkal mutatnak rá a valóságra.

A ti társadalmatok egy strucctársadalom.

Nos, mit ír még az újság a mai napon ?

Az A-4-es oldalon az egyik cikk szalagcíme: A SZÖVETSÉGI KORMÁNY ISMÉT NYOMÁST GYAKOROL A LAKÁSHOZ JUTÁST MEGNEHEZÍTŐ ELŐÍTÉLETEK LEKÜZDÉSÉÉRT. Azt írja: „Szövetségi lakásügyi hivatalnokok a lehető legnagyobb erőfeszítéseket követelő tervet állítanak össze a lakások bérbeadásakor tapasztalható faji megkülönböztetés kiküszöbölésére".

Itt most azt a kérdést kell föltenned önmagadnak, hogy miért van szükség az ilyen erőfeszítések követelésére ?

Van egy igazságos lakástörvényünk, amely tiltja a faj, bőrszín, vallás, nem, nemzetiség, csökkent képesség, családi összetétel szerinti hátrányos megkülönböztetést. Nagyon sok helyi közösség édeskeveset tett azért, hogy az ilyen megkülönböztetést megszüntesse. Ebben az országban még mindig úgy gondolják, hogy az embernek joga van azt csinálni a saját tulajdonával, amit akar, azaz, hogy annak adja vagy nem adja ki a lakását, akinek ő akarja. De ha mindenkinek, akinek kiadó ingatlanja van, megengedi a társadalom, hogy ilyen döntéseket hozzon, és ha az ilyen döntések egyfajta csoporttudatot és bizonyos embercsoportokkal szembeni általános hozzáállást kezdenek tükrözni, akkor a népesség teljes rétegei elől zárának el minden lehetőséget, hogy tisztességes lakóhelyet találjon magának. A tisztességes és árban elérhető lakások hiányában a tulajdonosok és a kültelkek császárai csillagászati árat is elkérnek szörnyű odúkért, és csak nagyon kevés gondot fordítanak a karbantartásra, vagy egyáltalán nem is foglalkoznak ilyesmivel. És a gazdagok és hatalmasok ismét kizsákmányolják a tömegeket, ebben az esetben a „tulajdonjog” köntöse alatt.

Nos, a tulajdonosoknak is kell hogy legyen valami joguk.

És mégis, mikor van az, hogy a kevesek jogai csorbítják a többségét ?

Ez az a kérdés, amellyel minden civilizált társadalomnak szembe kell néznie.

Vajon eljön-e az az idő, amikor az egyén jogainál fontosabb lesz a közösség jóléte ? Van-e a társadalomnak felelőssége önmagával szemben ? A tisztességes lakástörvényeitekre hivatkozva mondjátok, hogy van.

Minden egyes olyan eset, amikor ezek a törvények kudarcot vallanak, tulajdonképpen a gazdagok és hatalmasok nemleges válasza erre a kérdésre. Ők így mutatják ki, hogy csak az ő jogaik számítanak.

A jelenlegi elnökök és kormányzata ismét erőlteti ezt a témát. Nem minden amerikai elnök volt ilyen elszánt, hogy szembeszálljon a gazdagok és hatalmasok érdekeivel.

Ezt tudom. Az újságcikk is írja, hogy a Clinton-kormány lakásügyi hivatalnokai több kivizsgálást kezdeményeztek a lakáskérdésben mutatkozó diszkrimináció területén azalatt a rövid idő alatt, amióta hivatalban vannak, mint amennyire az előző tíz év alatt sort kerítettek. Egy washingtoni országos tanácsadó csoport, az Igazságos Lakásügyek Szövetsége szóvivője elmondta, hogy a Clinton-kormány kitartó törekvései az igazságos lakástörvények betartására olyasmi, amit a többi kormánnyal hosszú évek során sem sikerült elérniük.

Így a jelenlegi elnök még több ellenséget szerez magának a gazdagok és a hatalmasok köréből: gyárosokat és iparmágnásokat, gyógyszeripari vállalatokat és biztosítótársaságokat, orvosokat és orvosi létesítményeket, és befektetési ingatlanok tulajdonosait. Mind csupa pénzes és befolyásos ember.

Amint már korábban is megjegyeztem, figyeld meg, nagyon nehéz idők várnak rá, ha hivatalban akar maradni.

Most is, miközben ezeket a sorokat írjuk, 1994 áprilisában, egyre nő a nyomás.

Nos, mond-e még valamit az emberi fajról ez az 1994. április 9-i lapszám ?

Hát, a A-14-es oldalon van egy orosz vezető politikusról egy fénykép, amint az öklét rázza. A kép alatt újságcikk a következő szalagcímmel: ZSIRINOVSZKIJ MEGTÁMADJA KOLLÉGÁIT A PARLAMENTBEN. A cikk megjegyzi, hogy Vlagyimir Zsirinovszkij tegnap is ököltre ment egy ellenzéki politikussal, megverte és azt üvöltözte az arcába, hogy „Börtönben fogsz rohadni, ha rajtam múlik ! Szálanként tépem ki a szakálladat !“.

És még azon gondolkoztok, hogy miért háborúznak országok egymással ? Íme, egy erős politikai mozgalom fontos vezetője, aki a parlament előszobájában bizonygatja férfiasságát azzal, hogy ellenzéki képviselőkkel verekszik.

Primitív egy faj a tiétek, ahol csak az erőszakot értitek. Bolygótokon nincsenek igaz törvények. Az Igaz Törvény a Természetes Törvény, megmagyarázhatatlan, de ugyanakkor nem szükséges sem magyarázni, sem tanítani. Egyszerűen **megfigyelhető**.

Az igaz Törvény az a törvény, amelybe a nép önként beleegyezik, hogy kormányozza őt, egyszerűen azért, mert az kormányoz. A beleegyezésük így nem is annyira egyezés, hanem kölcsönös elismerése annak, ami így van.

Az ilyen törvényeket nem kell betartatni. Már eleve be vannak tartva a letagadhatatlan következmény egyszerű eszköze által.

Hadd mondjak egy példát. A magasan fejlett lények nem verik a saját fejüket kalapáccsal, mert fáj. Ugyanakkor senki mást sem vernek fejbe kalapáccsal ugyanabból az okból.

A fejlett lények észrevették, hogy ha valakit az ember megüt egy kalapáccsal, az a személy megsérül. Ha állandóan feldühíted, keres magának egy kalapácsot, és végül visszaüt. A fejlett lények tudják, hogy ha valakit megütsz egy kalapáccsal, tulajdonképpen önmagadat ütöd vele. Nem számít, hogy több kalapácsod van vagy egy nagyobb. Előbb vagy utóbb visszaüt.

Ez az eredmény megfigyelhető.

A fejletlen lények, a primitív lények is megfigyelik ugyanezt. De ők, egyszerűen nem törődnek a következményekkel. A fejlett lények nem hajlandók „az nyer, akinek nagyobb a kalapácsa” játékot játszani. A primitív lények viszont mást se játszanak, csak ezt. Egészen véletlenül ez főleg férfijáték. A ti fajotokon belül csak nagyon kevés nő hajlandó a Kalapácsos Játékba

belemenni. Ők egy újfajta játékot játszanak. Azt mondják: „ha lenne egy kalapácsom, kiverekedném az igazságot, a szabadságot, a szeretetet embertársaim között az egész Földön”.

Azt akarod mondani, hogy a nők tökéletesebbek mint a férfiak ?

Ebben nem mondok értéktételeket sem az egyik, sem a másik javára. Én csak megfigyeléseket teszek.

Tudod, az igazság, akárcsak a természeti törvények, megfigyelhető.

Mármost, bármilyen nem természetes törvény nem figyelhető meg, hanem magyarázatra szorul. Meg kell magyarázni, hogy az miért jó neked. Meg kell mutatni. Ez nem könnyű feladat, mert ha valami jó, az magától értetődik.

Csakis az szorul magyarázatra, ami nem magától értetődő. Ezért találtátok ki a politikusokat. És a papokat.

A tudósok nem sokat beszélnek. Általában nem valami bőbeszédű emberek. Nem kell annak lenniük. Ha valamilyen kísérletet folytatnak, és sikerül, egyszerűen megmutatják, amit csináltak. Az eredmények önmagukért beszélnek. A tudósok tehát csendes típusok, nem szószátyár emberek. Mert ez így van rendjén. Munkájuk oka magától értetődik. Sőt, ha valamit kipróbálnak, és nem sikerül, nincs semmi mondanivalójuk.

Nem így a politikusok. Ők akkor is beszélnek, ha **kudarcot vallanak**. Tulajdonképpen minél nagyobb kudarcot vallanak, annál többet beszélnek.

Ugyanez áll a vallásokra is. Minél nagyobb a kudarcuk, annál többet beszélnek.

A következőt mondom neked.

Az Igazság és Isten ugyanott található: a csendben.

Amikor Istent megleled, és amikor az igazságot megleled, szükségtelen beszélned róla. Mert magától értetődik.

Ha sokat beszélsz Istenről, az valószínűleg azért van, mert még mindig keresed. Ez így van rendjén. Csak mindig tudd, hogy hol tartasz.

*De a tanítók állandóan Istenről beszélnek. Csak erről **beszélünk** mi is ebben a **könyvben**.*

Azt tanítod, amit tanulásod tárgyául választottál. Igen, ez a könyv valóban rólam szól, meg az életről, ami igen jól példázza ezt a könyvet ebben az esetben. Azért kezdted el írni ezt a könyvet, mert még mindig keresel Engem.

Igen.

Így van. És ugyanez vonatkozik mindazokra, akik olvassák ezt a könyvet.

De a teremtés kérdésénél tartottunk. Azt kérdezted ennek a fejezetnek az elején, hogy ha nem tetszik, amit a Földön látok, akkor miért nem változtatok rajta.

Nem ítélek az afölött, amit csináltok. Egyszerűen megfigyelem és néha-néha, ahogyan azt ebben a könyvben is teszem, elmondom, amit látok.

De most azt kérdezem tőled, felejtsük el a megfigyeléseimet és észrevételeimet, mit

gondolsz te arról amit a bolygótokon teremtett dolgokon észrevettél ? Csak egyetlen nap eseményeit néztük meg az újságban, és a következőket láttuk:

Nemzetek tagadják meg a munkásoktól alapvető jogaikat.

A gazdasági pangás miatt a szegények egyre szegényebbek, a gazdagok egyre gazdagabbak lesznek Németországban.

A kormánynak erőszakkal kell betartatnia a lakástörvényeket az ingatlantulajdonosokkal az Egyesült Államokban.

Egy jelentős politikus azt mondja egy ellenzéki képviselőnek: „börtönben fogsz megrohadni, ha rajtam múlik ! Szálanként fogom kitépni a szakálladat !” miközben az arcába öklöz az orosz nemzeti törvényhozás épületében. Van-e még valami, amit ez az újság tud neked mutatni a „civilizált” társadalomból ?

Nos, van egy cikk az A-13-as oldalon. A szalagcím: A LAKOSSÁG SZENVED LEGTÖBBET AZ ANGOLAI POLGÁRHÁBORÚBAN. Az alcím: „A felkelés övezeteiben a főnökök luxuskörülmények között élnek, miközben tízezrek éheznek.”

Elég. Most már látom. És ezek csak egyetlen nap eseményei ?

Csak egy része. Az újságnak csak az A szekciójából olvastam.

Elmondom, tehát, még egyszer, a világotok gazdasági, politikai, társadalmi és vallási rendszere primitív. Nem teszek semmit, hogy ez megváltozzon, már elmondtam, miért nem. Szabad döntéssel és szabad akarattal kell, hogy rendelkezetek ahhoz, hogy megtapasztalhassátok Legmagasabb célotokat számotokra, mégpedig azt, hogy Teremtőként ismerjétek meg önmagatokat.

Ez idáig az eltelt évezredek során eddig fejlődtek, ez az, amit teremtettetek.

Hát nem méltatlankodsz ezen ?

De te mégis tettél valami jót. Eljöttél Hozzáim tanácsot kérni.

A ti civilizációtok gyakran fordult Istenhez a kérdéssel: „mit tettünk rosszul ?” „Hogyan tehetnénk jóvá ?” Az a tény, hogy rendszeresen nem fogadtátok meg a tanácsaimat minden egyes alkalommal, nem fog visszatartani attól, hogy ismét elmondjam őket. Akár egy jó szülő, mindig készen állok arra, hogy megtegyem segítő észrevételeimet, amikor megkértek rá. Akár egy jó szülő, mindig szeretlek titeket, akkor is, amikor megtagadtok.

Tehát, úgy mondom el mindent, ahogy van, és elmondom nektek, hogyan tehetitek jóvá a hibáitokat. És teszem ezt úgy, hogy felháborodjatok rajta, mert fel akarom kelteni a figyelmeteket. És látom, hogy sikerült.

Mi válthatná ki a tömeges tudatváltást, amiről többször is szoltál ebben a könyvben ?

Lassú forgácsolás van folyamatban, lassan faragjuk az emberi tapasztalat gránittömbjét, megfosztva azt a nem kívánt fölöslegtől, ahogyan a szobrász faragja a követ, hogy megteremtse és felfedje végső művének igaz szépségét.

Mi ?

Igen, te meg én, ezen a könyvön keresztül, és sokan mások, hírnökeim, híveim, valamennyien. Az írók, festők, a televízió munkatársai, a filmproducerek. A zenészek,

énekesek, színészek, táncosok, tanárok, sámánok, guruk. A politikusok, a vezetők, az orvosok, a jogászok (mert vannak közöttük nagyon jó és őszinte emberek is), az apák és anyák, nagypapák és nagymamák az amerikai otthonokban és az egész világon mindenhol.

Elődök vagytok ti és előfutárok.

És sok ember tudata változik.

Miattatok.

Ez a tudatváltás tényleg világméretű csapásként, gigászi vésszel fog bekövetkezni, ahogyan ezt többen beharangozták ? Ki kell-e a Földnek billennie tengelyéből, be kell-e csapódnia egy meteornak, el kell-e süllyedni a kontinenseknek ahhoz, hogy az emberek odafigyeljenek ? Űrlényeknek kell-e bennünket megrémisztetniük ahhoz, hogy végre felnyíljon a szemünk, és észrevegyük, hogy mind Egyek vagyunk ? Szükségszerűen kell-e szembenéznünk a halálfélelemmel ahhoz, hogy megtaláljuk az élet új útját ?

Ilyen drasztikus eseményekre nincs szükség, de előfordulhatnak.

*De be **fognak** következni ?*

Tényleg azt hiszed, hogy megjósolható a jövő ? Még Isten se látja előre a jövőt. Bizony mondom néked: a jövőtök megteremthető. Olyannak teremtsétek, amilyenek szeretnétek.

*De korábban azt mondtad, hogy az idő valódi természete szerint „jövő” **nem létezik**. Hogy minden az Éppen Pillanatban történik, a Most Örök Pillanatában.*

Ez így igaz.

Nos, vannak-e most földrengések, árvizek vagy meteorbecsapódások a bolygón ? Ne mondd, hogy mint Isten ezt nem tudod.

Akarod, hogy ezek a dolgok megtörténjenek ?

*Persze, hogy nem akarom, de te mondtad, hogy minden, ami meg **fog** történni, **már** meg is történt, és **most** is történik.*

Ez igaz. De a Most Örök Pillanata is örökös változásban van. Olyan ez mint egy kaleidoszkóp, olyasmi, ami mindig ott van, és mindig változik. Nem pisloghatsz, mert mire ismét kinyitod a szemed teljesen más lesz a kép. Figyelj ! Nézd ! Látod ? Már megint itt vagyunk !

ÉN ÁLLANDÓAN VÁLTOZOM.

Mi készítet az örökös változásra ?

Az Énrólam alkotott gondolataitok. A Mindenről alkotott elképzeléseitek okozzák Mindennek a változását, mégpedig **azonnal**.

Néha a Minden változása sejtelmes, virtuálisan észrevehetetlen, attól függően, hogy a **gondolat** milyen erős. Ám amikor egy nagyon erős gondolat - vagy egy kollektív gondolat - jelentkezik, akkor **hatalmas** és hihetetlen változások történnek.

Minden változik.

Akkor tehát, be fog-e következni az az egész Földre kiterjedő vészhelyzet, amiről beszélsz ?

Nem tudom. Ti döntitek el. Ne feledjétek, a mostban választjátok meg önnön realitásokatokat.

Én azt választom, hogy ne történjék meg.

Akkor nem fog megtörténni. Kivéve, ha mégis megtörténik.

Már megint ugyanott vagyunk.

Igen. Meg kell tanulnotok ellentmondásokban élni. És meg kell értenetek a legfőbb igazságot: Semmi Sem Számít.

Semmi Sem Számít ?

Ezt majd a Harmadik Könyvben magyarázom el.

Nos, rendben van... de az ilyen dolgokban nem szeretek sokáig várni.

Máris olyan sok mindent kell feldolgoznod. Adj időt magadnak. Adj teret magadnak.

Maradnál még egy kicsit ? Érzem, hogy itt akarsz hagyni. Olyankor beszélsz így, amikor menni készülsz. Még szeretnék néhány dologról beszélgetni veled... például az űrből jött lényekről. Tényleg vannak ilyenek ?

Igazság szerint erről is a **Harmadik könyvben** lesz szó.

Ugyan már, ki vele ! Legalább egy villanásnyit mutass meg az igazságból !

Szóval, azt akarod tudni, hogy van-e még máshol az univerzumban értelmes életforma.

Igen, persze, hogy van.

Olyan primitív az is, mint a miénk ?

Némelyik másik életforma még primitívebb, némelyik kevésbé. És vannak életformák, amelyek sokkal fejlettebbek.

Jártak már a bolygónkon ilyen földönkívüli lények ?

Igen. Sokszor.

Mi okuk volt rá ?

A kíváncsiság. Olykor pedig a segítő szándék.

Miként segítenek nekünk ?

Mondjuk, néhanapján adnak egy kis lökést. Például, biztosan tisztában vagy vele, hogy sokkal nagyobb technológiai fejlődés ment végbe a bolygótokon az utóbbi hetvenöt évben, mint az azt megelőző fejlődések során.

Igen, ezt tudom.

És tényleg azt hiszed, hogy az IC-től a szuperszonikus repülőgépeken át a szív működést szabályozó, emberi testbe építhető számítógép-chipe-kig minden az emberi agy terméke ?

Nos... igen !

Akkor miért nem találta ezeket fel az ember már évezredekkel korábban ?

Nem tudom. A technológia nem létezett hozzá, gondolom. Úgy értem, hogy az egyik dologra épül a következő. De a kezdeti technológia nem volt meg, addig amíg meg nem jelent. Ez az egész egy evolúciós folyamat.

Nem találsz kissé különösnek, hogy ennek a több évmilliárdos folyamatnak a során, úgy hetvenöt-száz évvel ezelőtt egy hatalmas „szellemi robbanás” következett be ?

Nem gondolod, hogy **eltér a megszokottól** az, hogy a bolygótokon élő mai emberek a rádió, a radar, és minden egyéb fejlődését **még életük során** végignézhetik ?

Hát nem érted, hogy ami itt történt, egy hatalmas ugrást jelent ? Olyan hatalmas méretű előrelépést, ami felülmúl minden logikus fejlődési ütemet.

Mit akarsz mondani ezzel ?

Azt akarom mondani, hogy gondolkozz el annak a lehetőségén, hogy esetleg segítséget kaptatok.

Ha technológiailag segítenek nekünk, akkor miért nem kapunk spirituális segítséget is ?

Kapsz.

Én ?

Mit gondolsz, mire való ez a könyv ?

Hm.

Ezen kívül, naponta találkozol új ötletekkel, gondolatokkal, eszmékkel.

Egy teljes bolygónak a tudatváltását és spirituális tudatosságának növelését véghezvinni nagyon lassú folyamat. Sok időt és rengeteg türelmet igényel. Egész életeket. Több nemzedéket.

De lassan célba értek. Apránként megváltoztok. Szép csöndben beáll a változás.

És azt mondod, hogy földön kívüli lények segítenek minket ebben a folyamatban ?

Pontosan. Közöttetek járnak most is, nagyon sokan. Már évek óta segítenek nektek.

Akkor miért nem fedik fel magukat ? Nem erősítené ez akár kétszeresére is a hatásukat ?

Annak a változásnak az előkészítése a céljuk, amelyre mindannyian áhítoztok - de nem az, hogy végrehajtsák. Világra akarják segíteni, nem pedig előráncigálni.

Ha felfednék magukat, akkor pusztán jelenlétüknel fogva kényszerítve lennétek, hogy tisztelettel övezzétek őket, és nagy súlyt adjatok szavaiknak. Kíváncsi, hogy az emberek tömegei saját bölcsességükre jussanak. A belülről fakadó bölcsesség korántsem nyilvánul meg olyan könnyen, mint a kívülről jövő. Az ember sokkal kitartóbban ragaszkodik ahhoz, amit önmaga teremtett, mint ahhoz, amit mások mondanak.

Megismerhetjük őket valamikor ? Meg fogjuk tudni, kicsodák valójában ?

Ó, igen. Eljön majd az idő, amikor tudatosságotok felemelkedik, amikor félelmeitek elmúlnak,

és akkor fel fogják fedni magukat előttek. Néhányuk ezt már megtette - egy maroknyi ember előtt.

És mi van azzal az egyre népszerűbb elmélettel, amely szerint ezek a lények rosszindulatúak ? Vannak közöttük olyanok, akik rosszat akarnak nekünk ?

Vannak az emberek között olyanok, akik rosszat akarnak nektek ?

Igen, persze hogy vannak.

Néhányat ezek közül a lények közül, a kevésbé fejletteket, talán ugyanígy ítéled meg. De emlékezz intő szavamra. Ne ítélezz. Senki sem tesz semmi nem megfelelőt, tekintve az univerzum-modellt, ahonnan jön.

Vannak lények, akik fejlődtek technológiailag, de gondolkodásban nem. Ilyen a ti fajotok is.

De ha ezek a lények ilyen fejlett technológiával rendelkeznek, minden bizonnyal el tudnának minket pusztítani. Mi állíthatná meg őket ?

Védelem alatt álltok.

Védelem alatt állunk ?

Igen. Megadatik nektek a lehetőség, hogy végigéljétek sorsotokat. Tudatotok fogja megteremteni az eredményt.

És ez mit jelent ?

Ez azt jelenti, hogy ebben is, mint minden más dologban, azt kapjátok, amit gondoltok.

Amitől féltek, azt fogjátok magatokhoz vonzani.

Amivel szembeszálltok, ki fog tartani.

Amire ránéztek, el fog tűnni - hogy megadassék nektek a lehetőség, hogy újrateremtsétek, ha akarjátok, vagy örökre kiiktassátok a tapasztalataitokból.

Amit választotok, megtapasztaljátok.

Az én életemben valahogy nem egészen így nyilvánul meg.

Mert kétkedsz az erőben. Mert kétkedsz Énbennem.

Ez nyilván nem túl jó ötlet a részemről.

De nem ám.

20

Miért kétkednek benned az emberek ?

Mert kétkednek önmagukban.

És miért kételkednek önmagukban ?

Mert erre tanították őket.

Kik ?

Emberek, akik azt hirdették, hogy engem képviselnek.

Nem értem, miért ?

Mert csak így volt lehetőségük arra, hogy ellenőrizzék az embereket. Kételkedned kell önmagadban, ezt értsd meg, mert ellenkező esetben követelni fogod a téged megillető hatalmat. És az nem lenne jó. Egyáltalán nem lenne jó. Legalábbis azoknak nem, akik éppen a hatalmat bitorolják. Azt a hatalmat, ami a tiéd, és ezt ők tudják. És egyetlen lehetőségük arra, hogy megtartsák az, hogy megakadályozzák a világ mozgalmait abban, hogy észrevegyék, majd megoldják az emberiség két legnagyobb problémáját.

Melyek azok ?

Nos, újra meg újra szóvá tettem őket ebben a könyvben. Hát akkor összefoglalom.

A világ problémáinak és konfliktusainak a legtöbbje, ha nem mindegyike, és a ti egyéni problémáitok és konfliktusaitok is megoldódnának, ha társadalmilag

1. elhagynátok a Különállás felfogását
2. alkalmaznátok az Átláthatóság szemléletét.

Soha többé ne lássátok magatokat a másiktól elkülönülve, és ne lássátok magatokat Tőlem elszakadva. Soha ne mondjátok senkinek, csak a teljes igazságot, és soha ne fogadjátok el amit mondanak rólam, csak ha az a legteljesebb igazság.

Az első döntés maga után vonja a másodikat, mert mihelyt látni és érteni fogjátok, hogy Mindannyian Egyek vagytok, nem fogtok igaztalan kijelentéseket tenni, elhallgatni lényeges adatokat, és tökéletesen átlát-hatóak lesztek egymás előtt, mert tiszták lesztek, miként ezt saját életeitek megköveteli.

De ez a paradigmaváltás nagy bölcsességet, bátorságot és következetes elhatározást igényel. Mert a Rettegés ezeknek az elképzeléseknek a lényegét fogja megtámadni, és hamisnak fogja kikiáltani őket. A Rettegés fel fogja falni ezeknek a csodálatos igazságoknak a magvát, és tartalmatlannak fogja feltüntetni őket. A Rettegés elferdít, megaláz, pusztít. Így lesz a Rettegés a legnagyobb ellenségeitek.

De nem fogjátok elérni, nem fogjátok megvalósítani a társadalmat, amely után mindig sóvárogtatok, melyről mindig álmodtatok, amíg bölcsen és tisztán nem látjátok a végső igazságot, hogy amit másokért tesztek, azt magatokért teszitek, amit másokért nem tesztek meg, azt magatoknak nem teszitek meg; hogy mások fájdalma a ti fájdalmatok, hogy mások öröme a ti örömeitek, és hogy amikor megtagadjátok valamely részét az egésznek, magatok egy részét tagadjátok meg. Itt az ideje, hogy ismét annak lássátok magatokat, Akik Valójában Vagytok, és így ismét láthatóvá tegyétek magatokat. Mert ha ti, és Istenhez fűződő igaz kapcsolatotok láthatóvá válik, akkor Mi megoszthatatlanná válunk. És semmi sem fog elszakítani minket soha.

És habár ismét az elkülönülés illúziójában fogtok élni, hogy **ezen** keresztül újrateremtsétek Énemetek, attól fogva felvilágosultan fogtok megtestesüléseiteken keresztül menni, érzékelve,

hogy mire szolgál ez az illúzió, és arra fogjátok felhasználni játékosan és örömtelién, hogy megtapasztaljátok minden vonatkozását annak, Akik Vagytok, és ez örömet fog nektek okozni, bár nem fogjátok soha valóságként kezelni. Soha többé nem fogjátok a feledést mint eszközt felhasználni arra, hogy újrateremtsétek Éneteket, hanem tudatosan fogjátok használni Különállóságotokat, egyszerűen azért, hogy kifejezzétek azt, Ami Különáll valamely sajátos okból vagy célból.

És amikor teljes mértékben felvilágosultak lesztek, azaz ismét kitölt titeket a fény, akár azt is választhatjátok valamely sajátos okból, hogy visszatérjete a fizikai életbe mások emlékeztetésére. Dönthettek amellett, hogy visszatérjete ebbe a fizikai világba, nem azért, hogy Énetek valamely új vetületét megteremtsétek vagy megtapasztaljátok, hanem azért, hogy ebbe a látszatvilágba elhozzátok a fényt, amelyet így mások is megláthatnak. Akkor a „fény hordozói” lesztek. Az Ébredés része lesztek. Vannak, akik ezt már megtették.

Azért jöttek közénk, hogy segítsenek, hogy rájöjjünk, kik vagyunk.

Igen. Ők felvilágosult lelkek; lelkek, akik keresztülmentek a fejlődésen.

Ők már nem keresik önmaguk következő, magasabb szintjét. Ők már megtapasztalták a legmagasabb élményt. Ők már csak arra vágnak, hogy ennek az élménynek hírét elhozzák nektek. Hogy elhozzák nektek a „jó hírt”. Isten útját és létét fogják megmutatni nektek. Azt fogják mondani: „Én vagyok az út és az élet. Kövessetek.” Azután meg fogják mutatni nektek, hogy milyen az Istennel való tudatos egyesülés örök dicsőségében élni, amit Isteni Tudatnak nevezhetnének.

Mi mindig együtt vagyunk, te meg én. Nem tudunk nem együtt lenni. Ez egyszerűen lehetetlen. Most mégis ennek az együttlétnek az öntudatlan élményében élsz. Az is lehetséges, hogy fizikai testben élve tudatosan élj együtt mindazzal, Ami Van, a **végső igazság tudatos tudatában**, tudatosan kinyilvánítva azt, Ami Valójában Vagy. Amikor ezt megteszed, példaként fogsz állni mások előtt, azok előtt, akik feledékenységekben élnek. Élő emlékeztetővé válsz. És ekképp megmentesz másokat attól, hogy örökre elveszenek a feledésben.

Ez a pokol: örökre elveszni a feledésben. De ezt nem fogom megengedni. Egyetlen báránynak sem fogom megengedni, hogy eltévedjen, hanem el fogok küldeni... egy pásztort.

Bizony, számtalan pásztort fogok küldeni, és dönthetsz úgy, hogy te legyél egyikük. És amikor a lelkek felébrednek szendergésükből, és ismét eszükbe jut, hogy Kik Ők, a mennynek minden anyala örvendezni fog ezeknek a lelkeknek. Mert valamikor eltévedtek, és most megkerültek.

Vannak ilyen emberek, ilyen szent küldöttek most is a bolygónkon, igaz ? Nem csak régebben voltak, most is vannak.

Így igaz. Mindig voltak, vannak és lesznek. Nem foglak titeket tanító nélkül hagyni, nem fogom magára hagyni a nyáját, hanem mindig utána fogom küldeni pásztoraikat. És nagyon sokan közülük most is a bolygótokon vannak, csakúgy mint a világmindenség egyéb részeiben. És az univerzum bizonyos részeiben ezek a lények együttlétnak, állandó együttlétükben örökösen kinyilvánítva a legteljesebb igazságot. Ezek a felvilágosult társadalmak, amelyekről beszéltem. Ezek léteznek, valódiak, és elküldték nektek a követeket.

Úgy érted, Buddha, Krisna, Jézus a világűrből jöttek ?

Te mondád, nem én.

És ez igaz ?

Most hallod ezt az elgondolást először ?

Nem. De hát igaz ?

Hiszed-e, hogy ezek a mesterek léteztek valahol a világmindenségben mielőtt a Földre jöttek volna, majd úgynevezett haláluk után visszatértek ugyanarra a helyre ?

Igen, elhiszem.

És mit gondolsz, hol az a hely ?

Mindig úgy gondoltam, hogy ott, amit mi „mennyeknek” hívunk. Úgy gondoltam a mennyországból jöttek.

És szerinted hol található a mennyország ?

Nem tudom. Talán egy másik valóságban.

Egy másik világban ?

Igen... értem. De inkább szellemvilágnak nevezném, nem másik világnak. Nem másik bolygónak.

Szellemvilág. De miből gondolod, hogy azok a lelkek, azok a Szent Lelkek nem képesek vagy nem döntenek amellett, hogy valahol a világmindenségben éljenek, miként tették azt mielőtt a ti világotokba jöttek volna ?

Ebből a szempontból még soha nem gondoltam végig. Őszintén szólva, eszembe sem jutott.

„Több dolgok vannak földön és egen Horatio, mintsem bölcselmetek álmodni képes.”

Ahogy nagy metafizikusotok, Shakespeare írta.

Ezek szerint Jézus úrhajós volt ? !

Nem ezt mondtam, te ló.

Akkor most az volt, vagy nem volt az ?

Türelem, gyermekem. Túlságosan előreszaladsz. Több is van ennél. Ennél sokkal több. Még egy egész könyvet tele kell írunk.

*Úgy érted, meg kell várnom a **Harmadik könyvet**, hogy megtudjam a választ ?*

Megmondtam neked, megígértem az elejétől fogva. Megmondtam, három könyv lesz. Az elsőben az egyes emberek életének igazságairól és kihívásairól lesz szó. A második az életről mint a bolygónk nagy családi életéről fog szólni. És a harmadik, megmondtam, a legáltalánosabb, az örök igazságokkal fog foglalkozni. Ebben fogjuk megfejtetni a világegyetem titkait.

Ha egyáltalán vannak.

Hűha. Nem tudom, mindebből mennyit tudok felfogni. Úgy értem, valóban kifárasztott az, hogy miként te mondod, „ellentmondásokban élek”. Azt akarom, hogy ami olyan, az olyan is

legyen.

És akkor olyan lesz ?

Vagy nem lesz olyan.

Ez az ! Ez az ! Rájöttél ! Most már érted az Isteni Kettősséget. Átlátod az egészet. Érted a tervet.

Minden, minden ami csak volt, van és lesz, mindez most létezik. És így, minden, ami van... az VAN. Bár minden, ami van, folyamatosan változik, mert az élet a teremtés megszakítatlan folyamata. Ezért, na-gyonis valós értelemben, Az Ami VAN... NINCS.

Ez a LÉTEZŐ SOHASEM UGYANAZ. Ami azt jelenti, hogy a LÉTEZŐ NINCS.

Már megbocsáss, de akkor miként jelenthet bármi is valamit ?

Hát éppen ez az. Hogy nem jelent semmit. De megint előreszaladtál. Mindent a maga idejében, fiam. Mindent a maga idejében. Ezeket és a nagyobb rejtélyeket majd a **Harmadik könyv** oldja meg. Hacsak... mindez...

HACSAK MINDEZ NEM LÉTEZIK.

Pontosan.

Rendben, rendben... ez így van rendjén. De a most és a majd között, vagy mert lesznek, akiknek nem sikerül elolvasni ezeket a könyveket, milyen úton kell járni éppen itt és éppen most, hogy visszajussunk a bölcsességhez, visszajussunk a tisztánlátáshoz, visszajussunk Istenhez ? Vissza kell-e térnünk a valláshoz ?

Térjetek vissza a spiritualitáshoz. A vallást felejtsetek el.

Ez a kijelentés sok embert fel fog háborítani.

Az emberek ezen az egész könyvön fel fognak háborodni... hacsak mégsem.

Miért mondod azt, hogy feledkezzünk meg a vallásról ?

Mert rossz hatással van rátok. Meg kell érteni, hogy az intézményes vallás csak akkor sikeres, ha az emberekkel elhitetik, hogy **szükségük van** rá. Az emberek akkor fognak hinni valamiben, ha először elveszítik a hitüket önmagukban.

Ezért az intézményes vallás első feladata az, hogy arra bírjon, veszítsd el önmagadba vetett hited. A második feladata **az**, hogy úgy lásd, válaszolni tud mindarra, amire te nem. És a harmadik és legfontosabb feladata az, hogy rábírjon, hogy válaszait kételkedés nélkül elfogadd.

Ha valamire rákérdezel, akkor már gondolkozol. Ha gondolkozol, azzal visszatérsz a Belső Forráshoz. A vallás ezt nem engedheti meg neked, mert képessé válhatsz arra, hogy olyan feleletet találj, amely különbözik az övétől. Tehát a vallás arra kell, hogy ösztönözzön, hogy kételkedj önmagadban, hogy kételkedj abban, hogy képes vagy egyenesen gondolkozni.

A vallással nagyon gyakran ezek a hátsó szándékai okozzák a gondot, mert ha kételkedés nélkül nem fogadhatod el saját gondolataidat, hogyan fogadhatnád el kételkedés nélkül azokat az elveket Istenről, amelyeket a vallás sugall neked ?

Hamarosan még a **létezésemet** is kétségbe fogod vonni, amelyben, ez a helyzet iróniája, addig nem kételkedtél. Amíg intuitív tudásoddal éltél, lehet, hogy nem láttál tisztán Engem, de egyértelműen tudtad, hogy ott vagyok.

A vallás teremtette a hitetlenkedőket.

Minden tisztafejű gondolkozónak, aki megvizsgálja, mit tett a vallás, látnia kell, hogy a vallásban nincs Isten. Mert a vallás töltötte meg az emberek szívét Istentől való rettegéssel, holott az ember valamikor teljes gyönyörűségében szerette Azt, Ami Van.

A vallás parancsolt rá az emberre, hogy hajoljon meg Isten előtt, holott valamikor örömtelien felszabadulva emelkedett fel előtte.

A vallás hintette el az emberben az Isten haragjától való félelmet, holott valaha az ember azt kereste, hogy Isten oszlassa el a félelmeit.

A vallás mondta azt az embernek, hogy szégyellje a testét és annak legtermészetesebb funkcióit, holott az ember valaha örvendezett ennek, és az élet legnagyobb ajándékának tekintette.

A vallás tanított arra, hogy szükséged van egy közvetítőre ahhoz, hogy Istennel kapcsolatba kerülj, holott valaha azt gondoltad, hogy kapcsolatba kerühetsz vele egyszerűen úgy, hogy tisztas és igaz módon éled az életedet.

És a vallás parancsolt rá az emberekre, hogy imádják Istent, holott az emberek valaha azért imádták Őt, mert lehetetlen volt másként tenniük.

A vallás, mindenhol, ahova csak eljutott, széteséshez vezetett, márpedig ez ellentétes Istennel.

A vallás elszakította az embert Istentől, az embert az embertől, férfit a nőtől, bizonyos vallások azt állítják, hogy a férfiak a nők fölött állnak, miként hirdetik, hogy Isten az emberek fölött áll, ekképp állítva színpadra a legnagyobb paródiát, amelyet valaha is rátukmáltak az emberi nem nagyobbik felére.

Azt mondom neked, hogy Isten nem magasabb rendű az embernél, és a férfi sem a nőnél, nem „ez a dolgok természetes rendje”, hanem ez az, amit azok, akik hatalommal rendelkeztek (azaz a férfiak) szerettek volna, hogy legyen, amikor férfiközpontú vallásaikat létrehozták kiadva szentírásaik anyagának felét, a maradékot pedig úgy alakították, hogy az megfeleljen férfiközpontú világszemléletüknek.

A vallás mind a mai napig ragaszkodik ahhoz, hogy a nők valamilyen formában értéktelenebbek, lelkieben másodosztályú emberek, nem megfelelőek arra, hogy Isten szavát tanítsák, Isten szavát hirdessék, hogy prédikáljanak az embereknek.

Mint a gyermekek, még mindig vitatkoztok azon, hogy melyik nemnek engedtem meg, hogy papjaim lehessenek.

Megmondom neked: mindannyian a papjaim vagytok. Mindegyikő-tök külön-külön.

Nincsen egyetlen személy vagy az embereknek egyetlen csoportja, amely egy másiknál megfelelőbb lenne arra, hogy az én munkámat végezze.

De oly sokan a férfiak közül olyanok mint a nemzeteitek. Hataloméhesek. Nem szeretnék a hatalmat megosztani, csak gyakorolni. És ugyanazt a típusú Istent alkották meg. Egy

hataloméhes Istent. Egy Istent, aki nem akarja megosztani a hatalmat, pusztán csak gyakorolni. De azt mondom neked: Isten legnagyobb ajándéka, hogy megosztja az isteni hatalmat.

Azt akarom, hogy olyanná váljatok mint Én.

De mi nem lehetünk olyanok mint Te. Ez istenkáromlás lenne.

Az az istenkáromlás, hogy ilyesmit tanítottak nektek. A következőt mondom neked: Isten képére és hasonlatosságára lettetek teremtvé, az a sorsotok, hogy ezt teljesítsétek.

Nem azért vagytok itt, hogy küzdjete és kínlódjatok, és soha ne jussatok el oda. És nem egy lehetetlen küldetés megvalósítására küldtelek benneteket.

Higgyetek Isten jóságában, és higgyetek az isteni teremtés jóságában, azaz szentséges énetekben.

Korábban említettél valamit ebben a könyvben, ami felkeltette a kíváncsiságomat. Arra szeretnék visszatérni, most, hogy a kötet végére jutottunk. Azt mondtad: „a teljes hatalomhoz egyáltalán semmire sincs szükség”. Ez lenne Isten természete ?

Most már megértetted.

Azt mondtam: „Isten minden és Isten mindenné lesz. Nincsen semmi, ami Isten ne lenne, és minden, amit Isten önmagáról megtapasztal, azt Isten benned és rajtad keresztül tapasztalja meg”. Legtisztább alakomban a Teljesség vagyok. Abszolút Minden vagyok, és ezért egyáltalán semmire sincs szükségem, semmit nem akarok és nem követelek.

Ebből a teljesen tiszta formából olyanná leszek, amilyenné leszel. Olyan ez, mintha végül megpillantanád Istent, és azt mondanád: „Nos, mihez kezdjek vele”. De nem számít, mivé alakítasz, mert nem felejtethet, és örökké visszatérek Legtisztább Alakomhoz. Minden egyéb kitalá-ció. Valami, amit kitalálsz.

Ott vannak azok, akik féltékeny Istenné tennének; de hogy lehet féltékeny az, aki Mindent birtokol, aki Minden ?

Ott vannak azok, akik haragos Istenné tennének, de mi dühíthetne fel, ha egyszer semmi sem tud bántani vagy megsérteni ?

Ott vannak azok, akik bosszúálló Istenné tennének, de kin állhatnék bosszút, ha egyszer minden létező én vagyok ?

És azért büntessem meg magam, amiért teremtek ? Vagy, ha úgy gondolsz ránk mint különállókra, miért teremtettelek volna téged, miért adtam neked alkotóerőt, miért adtam neked szabad akaratot, hogy azt teremts, amit meg akarsz tapasztalni, ha utána örökre megbüntetlek, amiért „helytelenül” választottál ?

Azt mondom neked: nem fogok ilyet tenni, és ebben az igazságban rejlik szabadságod az isteni zsarnokság alól.

A valóságban nincsen zsarnokság, csak a te képzeletedben létezik.

Hazatérhetsz amikor csak akarsz. Ismét együtt lehetünk, amikor csak akarsz. A velem való egyesülés extázisát ismét megismerheted. Amikor arcodon érzed a szellőt. Amikor egy nyári estén a csillagos égbolt alatt egy tücsök ciripel.

Amikor először megpillantod a szivárványt, és amikor felsír egy újszülött. Egy csodálatos naplemente utolsó sugaránál, egy csodálatos élet utolsó leheleténél.

Mindig veled vagyok, az idők végezetéig. Velem való együttléted teljes, az volt, az most is, és mindig is az lesz.

Te meg Én Egyek vagyunk. Most és mindenkor.

Tedd, hogy napjaid és éjszakáid a tebenned lakozó legmagasztosabb eszmék tükrei legyenek. Engedd meg, hogy a Jelen pillanatai teljenek meg azzal a látványos extázissal, amelyen keresztül isten megnyilvánul teáltalad. Tedd ezt a Szeretet kimutatásával, örökösen és feltétel nélkül mindenki felé, akinek életét megérinted. Légy fény a sötétben, és ne átkozódj.

Légy a fény hordozója.

Az vagy.

Úgy legyen.

(21)

UTÓSZÓ HELYETT

Köszönöm, hogy velem tartottatok ezen az úton. Tudom, hogy néhányatok számára nem lehetett könnyű. Az itt bemutatott gondolatok nagy része kétségbevonja azt, amiben hittünk és ahogyan viselkedtünk eddig, amíg el nem érkeztünk ehhez a könyvhöz. Ez az anyag arra ösztönöz mindannyiunkat, hogy új hitet teremtsünk magunknak, hogy új viselkedésmódot alakítsunk ki, hogy új gondolatokat tegyünk magunkévá arról, ahogy a dolgok lehetnének. Drámaian és sürgősen újféléképpen kell elkezdenünk gondolkodni az életünkről, és arról, ahogyan azt megéljük.

*Ez az „új gondolat”-mozgalom, amelyről már hallhattunk. Ez nem szervezet vagy társadalmi jelenség, sokkal inkább folyamat, amelynek során a teljes társadalom az egyik létezési módból a másikba vált át. A **kritikus tömegről** szól. Ezt az anyagot pontosan úgy adtam itt tovább, ahogyan azt én megkaptam, azért, hogy támogassam és segítsen ezt a mozgalmat, hogy elősegítsem a kritikus tömegek kialakulását és a társadalmi lét váltását.*

Márpedig a váltást véghez kell vinnünk. Mert nem folytathatjuk úgy, ahogyan eddig. Azok a gondolatok és konstrukciók, amelyekkel mi mint az emberi faj kormányoztuk magunkat, nem váltak be. Tulajdonképpen, szinte tönkretettek minket. Változnunk kell, meg kell változnunk, ha azt akarjuk, hogy legyen valamiféle világ, amit gyermekeinkre és az ő gyermekeikre hagyhatnánk.

Most, hogy ezt kimondtam, akarom, hogy tudjátok, hogy hatalmas reményeket táplálok az emberi faj iránt. Hiszek abban, hogy az emberi fajnak most páratlan lehetősége adódik arra, hogy eltüntesse mindazokat az akadályokat, amelyek oly hosszú időn keresztül visszatartottak minket attól, hogy legnagyobb reményeinket megvalósíthassuk. Látom azt is, hogy nem csak az egyéni, hanem a kollektív tudat is erősödik. Tudom, hogy a kollektív tudat az a fajta tudat, amely a tömegeket alakítja, és az válik az ennek a bolygónak a megtagasztalását tápláló energia forrásává. Így tehát a mi kollektív tudatunk az, amely

kritikus.

A **Beszélgetések Istennel** trilógiának az isteni célja, most már tudom, az, hogy ezt a közösségi tudatot előmozdítsa. Ezeknek a könyveknek az üzenete nem csak nekem volt szánva, hanem az egész világnak rajtam keresztül, **miképpen rajtatok keresztül el kell jutnia az egész emberiséghez.** Megengednétek-e azt, hogy e könyvek üzenete elakadjon a ti fejetekben ? Vagy pedig csatlakoztok hozzám, hogy az üzenetet együtt adjuk át egy nagyobb közösségnek ?

Amit érdekesnek tartok az emberi faj jelenlegi helyzetével kapcsolatban, az az, hogy szinte valamennyien egyetértünk abban, hogy nem jól mennek a dolgok. Nos, ha egyénileg mindannyian egyetértünk, akkor miért nem teszünk valamit együttesen, hogy a dolgok rendbe jöjjenek ? Ez az a kérdés, ami folyamatosan kísérti az emberiséget. **Hogyan változtathatjuk az egyéni tudatosságot kollektív cselekvéssé ?**

Hiszek abban, hogy ez nem csak úgy érhető el, ha átéljük és terjesztjük a **Beszélgetések Istennel** üzenetét, hanem ha tudatosan igyekszünk csatlakozni azokhoz, akik már csoportokba és szervezetekbe tömörültek, hogy hasonló változásokat és megoldásokat találjanak, és azonos célokért küzdjenek. Bár tudom, hogy nagyon sok ilyen csoport van, most három ilyen szeretnék javasolni.

Ha egyetértetek mindazzal, amit itt olvastatok, lépjeteek kapcsolatba és támogassátok az Ekológiai Intézetet, amelyet barátom, Dennis Weaver alapított. Ennek az intézetnek a vezérelve az, hogy az ökológia és a gazdaságtan nem ellenségek, és az egyetlen módja bármiféle fejlődésnek ezen a bolygón az, hogy egyetlen egységes gondolatrendszerbe ötvözzük ezt a két területet.

Dennis és az Intézet rengeteg időt és energiát áldoz arra, hogy új utakat dolgozzanak ki a világtársadalom üzleti szektora és az ökológiát szem előtt tartó egyének és egyesületek között az együttműködésért és a jó kommunikációért.

Dennis hisz abban, hogy az ökológiai mozgalom és a gazdasági mozgalom nem szükségszerűen ellentétesek egymással, és céljaik nem feltétlenül keresztezik egymást.

Egészséges ökológiai és gazdasági üzletpolitikára van szükségünk, hasonló viszonyulásra a termékek előállításában és a szolgáltatások területén. Hogy ezt a gondolatot megragadja és megerősítse, Dennis egy új szót alkotott, ekológia. Ebben a hat szótagban Dennis azt a hitet sűríti bele, hogy a gazdasági növekedésnek nem kell magától értetődően és örökösen kereszteznie az ökológiai törekvéseket. Ami jó az egyiknek, nem feltétlenül rossz a másoknak.

Ha szeretnétek ezt az eszmét erősíteni, írjatok a következő címre:

The Institute of Ecolonomics
Post Office Box 257
Ridgeway, CO 81432

Tájékoztatást nyújtanak arról, hogy miként támogathatjátok törekvéseiket.

Egy másik szervezet, amely felkeltette figyelmemet (és csodálatomat), a Michael Lerner által alapított Erkölc és Jelentés alapítvány. Michael és én sokat beszélgettünk a **Beszélgetések Istennel Második könyvében** szereplő kérdésekről, és elmondta, hogy egy olyan mozgalom kiépítése végett hívta életre az Alapítványt, amely az amerikai társadalmat alapjában változtatná meg, amely az önzés és cinizmus bűvöletéből a törődés és szolidaritás gondolatrendszerébe terelné a társadalmat.

Michael arra törekszik, hogy a társadalom meghatározása alapjaiban megváltozzon. Szerinte a vállalatok termelékenységé és hatékonysága, a törvénykezés és egyéb társadalmi intézmények nem mérhetők tovább azzal, hogy mennyire növelik a vagyont és a hatalmat. Ezek mellett szükséges figyelembe venni azt is, hogy mennyire növelik abbéli képességünket, hogy szeretetteljes és törődő kapcsolatokat létesíthessünk; emellett növelniük kell erkölcsi, spirituális és ökológiai érzékenységünket is.

Ez az alapítvány fiókokat hozott létre vidéken, amelyek kezdeményezték, hogy az állami és helyi kormányzatok vegyék figyelembe egyes vállalatok társadalom iránti felelősségét, mielőtt szerződéseket kötnének velük. A vállalatoknak 20 évente újból kérvényeznie kell működési engedélyüket, amelynek során társadalmi felelősségük bizonyítása feltétele a működésük folytatásának.

Az alapítvány a gazdasági szükségleteket és az egyéni jogokat egyaránt szem előtt tartja, és szembeszegül azokkal a vállalatokkal és kormányerőkkel, amelyek ezeket megtagadják.

Michael a szerzője a **Jelentés politikája** című műnek. Ahogyan Cornel West írja a könyv fűlszövegében „legyen bátorságotok elolvasni”. Az alapítvány által kiadott Tikkun magazin további hasznos olvasmánnyal szolgál a témában.

A magazinra előfizetni és Michael munkásságával megismerkedni a következő címen lehet:

The Foundation For Ethics and Meaning
26 Felli Street
San Francisco, CA 94103
Tel: (415) 575-1200

A harmadik forrás, amely felkeltette figyelmemet, a Center for Visionary Leadership, amelyet Corinne McLoughlin és Gordon Davidson alapított. Corinne és Gordon társszerzői két, számomra igen fontos műnek: **Spirituális politika: a világ belülről történő megváltoztatása** és **A. Hajnal Építői** című műveknek.

Oktatási központjukban a társadalmi problémák innovatív és teljes körű megoldásaira igyekeznek spirituális rálátást nyújtani. A központ egyének és szervezetek számára nyújt nyilvános programokat, tanácsadást és értékeken alapuló vezetőképző kurzust. Az egyik, számomra nagyon megnyerő gondolatuk az állampolgárok közötti dialógusprogram, amely azokra a kérdésekre ad választ, amelyek megosztják az emberiséget ezen a bolygón. Ti is csatlakozhattok ahhoz a munkához, ha írtok a következő címre:

The Center for Visionary Leadership
3408 Wisconsin Ave NW
Suite 200
Washington, DC 20016
Tel: (202) 237-2800
online CVLDC@netrail.net

Talán némelyikőtök mindhárom szervezettel szeretne kapcsolatba lépni, miként azt én is teszem. Bárhogyan is döntötök, remélem, belátjátok, hogy nem igaz az, hogy az egyének nem lehet valódi és tartós hatása az átfogóbb kérdésekben, kihívásokban és problémákban, amelyekkel szembe kell néznünk. Az egyszerű kiáltás: „de mit tehetek én ?” itt válaszra talál. Rengeteget tudtok tenni, és rengeteg olyan hely van, ahol ezt megtehetitek.

Ez felhívás a cselekvésre. Felhívás a frontvonal megerősítésére. Meghívó a spirituális munkások harcos seregébe; hozzuk létre együtt, egyesüljünk a szeretet és a gyógyítás utáni közös vágy zászlaja alatt, és hozzuk visz-sza az Örömnünnepet a világra.

Miután elolvastam a **Beszélgetések Istennel** könyveiben nékem átadott üzenetet, megváltoztam, soha nem lehetek már a régi. És ti sem. Mi, ti és én a szakadék szélére sodródtunk. Ott állunk a peremen, ahol szembesültünk korábbi hitünkkel és életmódunkkal.

Sokan kényelmetlenül érezzük magukat a leírtak miatt. Mi, emberek, végül is kiváló fajnak kiáltottuk ki magunkat, felsőbbrendű, felvilágosult fajnak. A **Beszélgetések Istennel** könyveiből az derül ki, hogy **Hohó, mégsem egészen itt tanunk**. Azt mutatják meg, hogy állítólag hova akarunk eljutni, és kiderül, hogy **így, ahogy csináljuk, nem fog menni. Nem bizony. Ne is álmodjunk róla**. A könyvek (különösen a második) tehát aggodalmat kelthetnek. Bár az aggályok mindig fejlődést jeleznek. Ott kezdődik az élet, ahol véget ér a nyugalomunk.

Természetesen, e fejlődési folyamat során nem fogunk minden új ötletet elfogadni, amelyet mások élénk tárnak, és természetesen nem akarom azt sugalmazni, hogy a **Beszélgetések Istennel** trilógiában bemutatott gondolatokat „szentírásként” kell elfogadni. Ez tényleg az utolsó dolog, amit Isten elvárna tőlünk. Ahogy Isten mondja, a kincs a kérdésben rejlik, nem a válaszban.

Ez a könyv nem azt célozza, hogy elfogadjuk válaszait, hanem arra ösztönöz, hogy állandóan és lankadatlanul kérdezzük kérdéseit.

A könyv kérdései egyenesen a peremig vezetnek. Nem csupán nyugalomunk pereméig, hanem értelmünk, hitünk, tapasztalatunk pereméig. Új tapasztalatokra ösztönöznek.

Ha szeretnétek ennek a tapasztalatnak a társteremtői lenni, ha ebben a folyamatban a cselekvés mellett, és nem ellene vagytok, ha hírvivők szeretnétek lenni, és az üzenet forrásai és befogadói is egyben, akkor csatlakozzatok új seregünkhöz.

Légy a Fény Hordozója. Támogasd a korábban említett szervezeteket (vagy bármi más ügyet vagy csoportot, amelynek működéséről hallottál).

Van még egy csoport, amelyről szeretnék beszélni. Ez az a csoport, amelyet Nancy és én alapítottunk, és Re-Kreációnak hívnak. Célja, hogy az embereket visszaadja önmaguknak, és így megváltoztassa a világot.

Munkánk egy havonta megjelenő hírlappal kezdődött, amelyet mindazoknak megküldtünk, akik előfizettek rá. (Az első könyv megjelenése óta több ezren fizettek elő a lapunkra világszerte). Ez egy olyan programmal folytatódott, amelyben személyesen közvetítettük a **Beszélgetés Istennel** üzenetét a különböző közösségeknek ország- és világszerte. Most úgy érezzük, hogy a munkásságunk csúcspontja ez, amikor benneteket is felszólítunk arra, hogy legyetek a változás igazi előidézői abban a világban, amelyet megérintetek, még mialatt ti saját magatokat teremtitek újjá.

Az élet teljes egészében egy újrateremtési folyamat, és ez a folyamat a saját lelkedben kezdődik. A lelked tudja most, hogy az-e a megfelelő pillanat az élet legmozgalmasabb folyamatának, azaz a változtatás és teremtés folyamatának egy magasabb szinten való művelésére. Én tudom, hogy számomra ez az idő elérkezett.

Ezért is jelentettem be nyilvánosság előtt, hogy alapítványunk egyik célja szponzorálni és megszervezni a Spiritualitás és Kormányzat Integrációja első nemzetközi szimpóziumát. Az az elképzelésem ugyanis, hogy ha ennek a bolygónak a lakói egyszer eldöntenék, hogy a legmagasabb spirituális megértésükből fakadóan fogják önmagukat irányítani, és nem a leg-alantasabb gondolataik és belső félelmeik által irányítva, akkor az egész világ megváltozna egyik napról a másikra.

Úgy tervezzük, hogy 1999-ben adunk otthont ennek a szimpóziumnak, és feltett szándékunk az előadásokat és az ezeket követő beszélgetéseket annak a folyamatnak a katalizátoraivá tenni, amely már kialakulóban van. Ez az a folyamat, amelynek során a jóakarátú és magasztos szándékú emberek összegyűlnek, és leülnek feldolgozni azokat a kérdéseket, amelyek elkülönítenek bennünket. Összeülnek, hogy megünnepeljék a köztük levő különbségeket és hogy gazdagítsák mindannak a megtapasztalását, ami bennünket, mint a világmindenség egyik rendkívüli helyét benépesítő nagyszerű és dicsőséges teremtményeket összeköt.

Alapítványunk alkotóműhelyeket, szemináriumokat, lelkigyakorlatot, előadásokat, és világszerte változatos programokat szervez. Minden alapítványi támogatású programunk díja igen alacsony, és legalább 20 százalékát a helyeknek teljes vagy részleges ösztöndíjas résztvevőknek tartjuk fenn, annak érdekében, hogy programjaink a lehető legtöbb ember számára elérhetőek legyenek anyagi lehetőségeiktől függetlenül.

Nancy meg én és néhány barátunk így munkálkodunk a gondolkodásmód megváltoztatásán. Ebben a befejező részben szeretném megmutatni nektek is azt, hogy miként válhattok ti is a „gondolatmód-változás” résztvevőivé. A **Beszélgetések Istennel** trilógia harmadik könyve még az első és második könyvnél is messzebbre megy. Részletesen leírja majd az élőlények evolúcióját mindenhol, valamint a magasan fejlett civilizációkat az univerzumban. Röviden, egy rendkívüli modellről fog szólni mindazok számára, akik az életnek egy új módját keresik.

Hírlapunk ötleteket és megfigyeléseket tartalmaz arról, hogy miként lehet mindezt megtenni, és hogyan válhat valaki gondolatrendszer-váltóvá és új valóságok teremtményévé önmaga és mások számára egyaránt. Ezt az információt a beszélgetések anyagára a világ minden sarkából érkezett olvasói levelekben feltett kérdésekre adott válaszaink tartalmazzák. Tartalmaz továbbá híreket az alapítványunk tevékenységéről, arról hogy miként lehet valaki a partnerünk, bármelyik területen. A hírlap jó módja annak, hogy bárki kapcsolatban legyen a **Beszélgetések Istennel** energiájával. Hogy hozzád is eljusson, írd a következő címre:

ReCreation
The Foundation for Personal Growth and Spiritual Understanding
Postai Drawer 3475
Central Point, Oregon 97502
Tel: (541) 734-7222
online Recreating@aol.com

Az ára 25 USD egy évre, ami fedezi a postaköltséget és a munka nagy részének költségeit. Ha szeretnél kapcsolatban állni velünk, de jelenleg képtelen vagy anyagilag támogatni alapítványunkat, akkor boldogan küldünk egy ösztöndíjas előfizetést, ha levélben kéred.

Hadd zárjam mondanivalómat néhány szóval személyes sorsomról.

Az **Első könyv** megjelenését követően nagyon sok megértő, együttérző és szeretetteljes levelet kaptam olvasóimtól, miután a saját életemről szóló beszámolómat olvasták. Soha nem fogom tudni megfogalmazni, hogy milyen sokat is jelentett ez nekem.

Gyakran kérdezték a levélírók, hogy hogyan alakult az életem amióta megkaptam ezeket a könyveket. A válasz túlságosan hosszú lenne ahhoz, hogy részleteiben ismertessem ezen a néhány oldalon, de elmondhatom, hogy mélységesen megváltozott az életem.

Kívül-belül új embernek érzem magam. Újrateremttem a szeretetteljes kapcsolatokat a gyermekeimmel. Találkoztam, és feleségül vettem a legnagyobb nőt, akit valaha is ismertem, és az általa élt élet és szeretet tanítása áldás számomra. Megbocsátottam

önmagamnak a múltamat, amely, amint már említettem, csupa olyasminek az ismételéséből állt, amit sokan megbocsáthatatlannak tartának. Megbékéltem nem csak azzal, aki voltam, hanem azzal is, Aki Vagyok, és azzal, Aki Lenni Akarok. Végre tudatában vagyok annak, hogy nem a tegnapijaimból állok, és hogy megteremthetem a legcsodálatosabb holnapokat, ha a mában megélem a legnagyobb szerűbb látomásaimat.

Mivel csatlakoztatok hozzám, és leveleitek százaival segítettetek gyógyulásomban és gyarapodásomban, és mivel most is velem tartottatok ennek a **Második könyvnek** az útján, remélem ismét megfoghatjuk egymás kezét, és együtt teremthetjük meg a legnagyobb szerűbb látomást az egész emberiség számára. Akkor mindannyiunk látomása lesz. Akkor igazán megváltoztathatjuk a világot.

Ez nagyon sokat kíván mindannyiunktól. De akiknek sok adatott, sokat is várnak tőle. És ha eljutunk nyugalmunk peremére, mint ahogyan sokakat ez a könyv is odajuttat, nem szabad elfelejtenünk, hogy a peremnél kezdődik a kaland. A peremnél kezdődnek az új lehetőségek. A peremnél kezdődik az igazi teremtés. És ez az a hely, ahol nekünk, nektek és nekem találkozniunk kell, amennyiben - Robert Kennedy szavaival - új világot keresünk.

Guillaume Apollinaire francia filozófus-költő így írt:

„Gyertek el a peremig.
„Nem merünk. Félünk.
„Gyertek el a peremig.
„Nem merünk. Leesünk.”

Gyertek el a peremig.

És eljöttek.
És lelökte őket.

Ők meg repültek.

Gyertek. Repüljünk együtt !

Neale Donald Walsch

BORÍTÓ HÁTSÓ OLDALA:

Az Édesvíz Kiadónál 1997-ben megjelent *BESZÉLGETÉSEK ISTENNEL* című nagy sikerű kötete után Neale Donald Walsch egy második könyvben folytatja különös párbeszédét Istennel. Pontosabban ezúttal inkább Isten folytatja ezt a beláthatatlan, lenyűgöző, közös munkát, és teregeti új szellemi és fizikai dimenziók felé a szerzőt és az olvasókat. Az első könyv a személyes lét alapfogalmait és kérdéseit taglalta. A másodikban Isten átfogóbb betekintést nyújt világunkba; egyebek mellett megismerkedhetünk az emberi szexu-alitás „isteni” megközelítésével, illetve az Új Világrenddel, mely úgy teljesedik ki az ember kérdéseiből és Isten válaszaiból, hogy közben nemegyszer elfeledett világmegváltó gondolatainkra ismerhetünk. Merjünk emlékezni ezekre a gondolatokra — és akkor csakis jó irányba tarthatunk

*Az úr emberekről több mint 7000 oldal
és 5000 kép a neten található meg:*

www.universe-people.com
www.cosmic-people.com
www.angels-light.org
www.angels-heaven.org
www.ashtar-sheran.org
www.200-countries-download.org
www.all-the-world-downloads.org

www.universe-people.cz
www.andele-nebe.cz
www.andelenebe.cz
www.vesmirni-lide.cz
www.vesmirnilide.cz
www.andele-svetla.cz
www.andelesvetla.cz
www.anjeli-neba.sk
www.anjeli-svetla.sk
www.stahuje-200-zemi.cz
www.stahuje-cely-svet.cz

www.himmels-engel.de
www.angeles-luz.es
www.angely-sveta.ru
www.anges-lumiere.eu

www.angelo-luce.it
www.anioly-nieba.pl
www.feny-angyalai.hu
www.andjeli-neba.com.hr
www.anjos-ceu.eu
www.angeli-raja.eu
www.engelen-hemel.nl
www.ingerii-cerului.ro
www.cennetin-melekleri.web.tr

19.10.2005